
MET COLLEGIALE GROETEN

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels	Annick Gybels
Baandries 5	Wijnpeerstraat 7
3583 PAAL	9820 MERELBEKE
Tel. 011/42 64 05	Tel. 09/232 25 05
Bestellingen: rene.gybels@skynet.be	
	annick.gybels@gmail.com
Website: renegybels.wixsite.com/toneel	

MET COLLEGIALE GROETEN

Tragikomedie in vijf bedrijven

door

René Gybels

Niettegenstaande het stuk een tragikomedie is, bevat het toch veel humor. Zo zullen de gevatte tussenkomsten van de simpele klasseerbediende Bon de lachspieren dikwijls doen trillen.

2004 – herziene uitgave 2010

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

PERSONAGES

(3 dames – 5 heren – figuranten (d/h))

EDDY CRETS, de personeelsdirecteur: 40 à 50 jaar. Hij is van opleiding psycholoog maar slaagt er niet in zijn theoretische kennis in de praktijk waar te maken. Zijn buitenechtelijke relatie met zijn secretaresse zet hem in een zwakke positie en ontnemt hem iedere zin voor objectiviteit en realiteit. Hij wil ten koste van alles geheimhouden wat iedereen weet maar wat hij in zijn naïviteit niet beseft. Hij is onredelijk voor wie hij als een gevaar ziet. Zelf wordt hij echter de speelbal in handen van zolenlikkers en carrièrejagers die zijn zwakheid uitbuiten.

MEVROUW CRETS, 35 à 45 jaar. Ze is fier op haar man, de personeelsdirecteur. Als ‘echtgenote van’ matigt ze zich een zekere status aan en duldt ze een tegenspraak van de ondergeschikten van haar man..

MAGDA, het hoofd van het secretariaat: 25 à 30 jaar. Haar verhouding met de personeelsdirecteur zet haar in een machtspositie waarvan ze te pas en te onpas gebruik of misbruik maakt. Indien ze al enig gevoel voor rechtvaardigheid bezit, onderdrukt ze dit in het belang van haar carrière.

MILLIE, secretariaatsbediende: 20 à 30 jaar. Een gedreven bediende die hogerop wil maar geblokkeerd wordt door het laakbaar gedrag van haar rechtstreeks diensthoofd. Hierdoor raakt ze enigszins gefrustreerd. Alhoewel ze goed van hart is zijn de middelen die ze gebruikt om zich te revancheren niet altijd even eerbaar.

BON, de klasseerbediende: 30 à 40 jaar. Hij is trots en fier op zijn eenvoudige job, die hij met hart en ziel doet. Hij is goedgezind en naïef en laat zich gemakkelijk iets aanpraten. Hij is de meest zwakke onder het personeel en daarom het geschikte slachtoffer voor pesterijen. Toch is hij niet dom. Door zijn werk als klasseerbediende, dat hij heel ‘aandachtig’ doet heeft hij meer levenswijsheid opgedaan als men in het eerste moment zou denken.

JUUL KOEKOECKX, de bode: leeftijd niet bepaald. Hij is een joviale man, die blij gezind zijn werk doet. Soms denkt hij luidop wat hem wel eens narigheid bezorgt.

BERT GEYSEN, het hoofd van de loondienst: 55 plusser. Hij is een goed, integer en bekwaam man, die helemaal in zijn werk opgaat. Hij gaat ervan uit dat iedereen is zoals hij en beseft te laat dat hij zich hierin vergist.

MIEL, eerste bediende van de loondienst: leeftijd 40 à 45 jaar. In het gezicht een mooi prater. Achter de rug een doortrapt, achterbaks en heimelijk individu. Hij is een flemende zolenlikker die leeft van laster en roddel. Hij kickt erop om andere mensen tegen elkaar op te hitsen. Om zelf zo snel mogelijk carrière te maken zijn alle middelen goed en ontziet hij niets of niemand.

FIGURANTEN, dames of heren, zo mogelijk minstens vier, van alle leeftijden. Zij vormen het personeel van de loondienst. In het vijfde bedrijf komen zij even aan bod. Wie wat zegt is niet van belang. De bedoeling is dat zij de toespraak van de personeelsdirecteur onderbreken met enkele gevatte opmerkingen om te voorkomen dat het een eentonige monoloog wordt.

PLAATS VAN HET GEBEUREN

Het verhaal speelt zich af op de personeelsdienst van een parastatale instelling of een multinationaal bedrijf.

KORTE INHOUD

Dit brandend actueel verhaal handelt over (on)gewenste intimiteiten en pesterijen op het werk. Eddy Crets, de personeelsdirecteur heeft een buitenechtelijke relatie met Magda, het hoofd van het secretariaat. Hij wil ten koste van alles geheim houden wat iedereen al weet. Door zijn passie is hij helemaal verblind. Daardoor laat hij zich gemakkelijk opnaaien en reageert furieus en onredelijk tegenover iedereen die aan zijn geliefde raakt of hij als een gevaar ziet.

Juul Koekoekx, de bode en Bon, de klasseerbediende, zullen het aan den lijve ondervinden.

Magda, die door haar verhouding met de baas in een machtspositie zit, maakt hier te pas en te onpas gebruik of misbruik van. Wie tegen haar kar rijdt zal het geweten hebben.

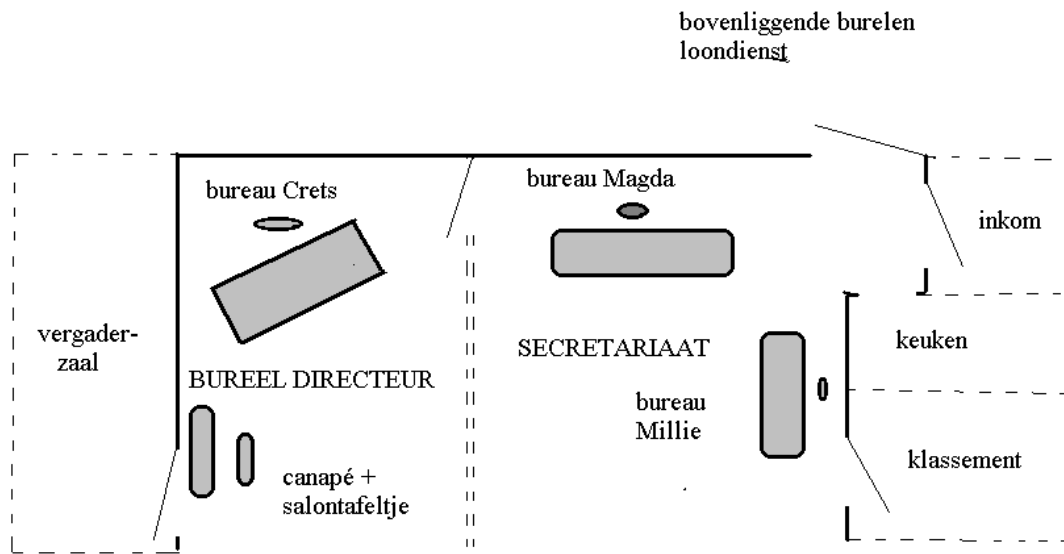
Millie, haar medewerkster op het secretariaat is het hiervan het eerste slachtoffer. De ontwikkeling van haar loopbaan wordt afgeremd. Zij mag voor alles en nog wat opdraven maar wordt hiervoor nooit beloond. Wanneer zij verneemt dat Crets en Magda op een zaterdagvoormiddag een rendez-vous gepland hebben op het werk, maakt zij zelf een afspraakje met Bon, de goedgelovige klasseerbediende.

Bon trapt erin en treft Crets en Magda aan in zeer compromitterende omstandigheden. De eenvoudige Bon moet het bekopen met vernederingen en pesterijen.

Miel, de eerste bediende op de loondienst maakt misbruik van de zwakke positie van Crets. Hij vertelt laster en leugens ten nadele van zijn diensthoofd Bert Geysen. Crets, die zich bedreigd voelt, zet Geysen zwaar onder druk. Ten einde raad gaat deze noodgedwongen met vervroegd pensioen.

Om Miel monddood te maken krijgt hij als beloning voor zijn roddel het postje van Geysen aangeboden.

Bon wordt het zwijgen opgelegd door hem met een belachelijke loonsverhoging weg te promoveren en, zoals hij het zelf zegt, levend te begraven in het centraal archief.

DECOR

De stippellijnen stellen fictieve wanden voor.

Het podium wordt ingedeeld in twee delen: links is het bureel van de directeur, rechts het secretariaat. De wand tussen beide burelen is fictief maar in de achtergrond wordt wel een deur aangebracht waardoor men van het ene bureel in het andere stapt.

Op het bureel van de directeur is vooraan in de linkerwand een deur die naar de vergaderzaal leidt. Als meubilair staat er een salontafeltje met canapé en een bureau met bureaustoel erachter en een gewone stoel ervoor. Het bureau is uitgerust met een laptop, telefoon en de gewone voorzieningen.

Op het secretariaat is vooraan in de rechterwand een deur naar het klassement. Meer naar achter is een deur naar de keuken. Daarachter is de inkomdeur.

In de achterwand is een deur die naar de bovenliggende kantoren van de loondienst leidt.

Voor de rechterwand staat het bureau van Millie; voor de achterwand het bureau van Magda. Beide bureaus zijn voorzien van telefoon en computer of laptop en alle nodige bureauvoorzieningen. Ingeval een computer gebruikt wordt, wordt deze zo geplaatst dat hij het zicht niet belemmerd en de gebruikers nooit met de rug naar de zaal zitten.

Los van het podium wordt een tafeltje met stoel en telefoon geplaatst. Het geheel kan in een spot gevat worden.

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel: Magda – Millie – Bon -Miel – Geysen - figuranten.

(Magda komt toe op het bureel. Ze zet zich achter haar bureau. Terwijl ze voor zich uit spreekt poedert ze haar neus en doet parfum achter haar oren.)

MAGDA: Ik ben er weer. Als eerste. Zoals iedere morgen. 't Wordt een drukke dag. Ik vraag mij af wat hier zou gebeuren als ik er niet was. Alles zou in 't honderd lopen. Zeker weten. Waarmee zal ik beginnen. Met hetzelfde als iedere dag zeker. Koffie zetten en een lekkere tas drinken. Zo kom ik het best in vorm.

(Magda gaat naar de keuken. Miel komt binnen. Hij kijkt voorzichtig rond en gaat achter het bureau van Magda. Hij snuffelt in de papieren op het bureau en doorzoekt de schuiven. Hij kijkt opnieuw schichtig in het rond en verdwijnt in het bureel van Crets. Hetzelfde ritueel herhaalt zich. Wanneer hij wil vertrekken ziet hij in de canapé een sjaaltje (haarkam of iets anders typisch vrouwelijk) liggen. Hij neemt het mee en gaat stilletjes terug naar het secretariaat. Daar loopt hij Magda tegen het lijf die juist uit de keuken komt.)

MAGDA: Hela! Waar komt gij vandaan?

MIEL: Ook een goede morgen Magda. Gij zijt er al?

MAGDA: Natuurlijk ben ik er al. Ik ben altijd als eerste hier.

MIEL: Ik had u niet gezien. En daarom...

MAGDA: Zijt ge stiekem naar het bureau van Crets gegaan.

MIEL: Ik wilde hem spreken. Hem iets vragen over het werk. Maar hij is er nog niet.

MAGDA: Natuurlijk is hij er nog niet. Ge weet toch dat hij 's morgens altijd later komt.

MIEL: Dat wel. Maar het zou toch kunnen dat hij toevallig wat vroeger was.

MAGDA: Neen, dat kan niet. Hij komt altijd later. Dat is de regel.

MIEL: Uitzonderingen bevestigen de regel hè Magda.

MAGDA: Er zijn geen uitzonderingen. Zeker niet als hij 's avonds tot acht uur gewerkt heeft.

MIEL: Heeft hij zo laat gewerkt?

MAGDA: Ja! Zo laat heeft hij gisteren gewerkt.

MIEL: Hoe weet gij dat zo goed?

MAGDA: Omdat... omdat ik ook zo laat gebleven ben. Om hem te helpen.

MIEL: Hebt gij samen gewerkt? Tot acht uur? Amai zeg.

MAGDA: Is dat zo verwonderlijk?

MIEL: Iedereen zou het niet doen.

MAGDA: Ik wel. Ik vind het niet meer dan normaal.

MIEL: Ge hebt gelijk. Vele handen maken licht werk. En samen is het nog zo plezant. Crets heeft geluk met een secretaresse zoals gij. *(Miel gaat tot aan de deur naar boven)*
 À propos, weet gij van wie dat sjaaltje is?

MAGDA: Van mij tiens. Hoe komt gij daaraan?

MIEL: Dat lag in de canapé op het bureel van Crets.

MAGDA: Hoe... hoe is dat daar terechtgekomen?

MIEL: Ik zou het niet weten. Misschien hebt ge samen met Crets zo hard gewerkt dat het van uw hoofd gevallen is. Zonder dat ge het wist.

MAGDA: Onnozelaar.

MIEL: Excuseer mij hè Magda, ik bedoel daar niets verkeerd mee. Tot straks.

MAGDA: Zal ik Crets zeggen dat ge deze morgen in zijn bureel naar hem op zoek waart.

MIEL: Laat maar zo. Ik kom straks terug. Dag Magda.

MAGDA: *(als Miel weg is)* Dat die juist mijn sjaaltje moet vinden. Maar dat is niet moeilijk. Dat heimelijk mannetje snuffelt overal rond. Nog erger dan een spion.

(Millie komt toe op het bureel.)

MILLIE: Goede morgen Magda.

MAGDA: Goede morgen. Ge zijt op tijd.

MILLIE: Ik kom altijd op tijd.

MAGDA: Behalve als ge te laat zijt. Ik moet even weg. Ge weet wel.

MILLIE: Ge doet maar. Ik kan alleen wel verder.

(Magda verlaat het bureel. Millie zet zich achter haar bureau. Zij poedert haar neus en doet parfum achter haar oren. Enkele bedienden van de loondienst, waaronder Bert Geysen, het diensthoofd, komen één voor één naar binnen. Ze groeten met 'goede morgen', zeggen een paar banaliteiten over het weer en gaan naar boven. Millie groet terug. Als laatste arriveert Bon, de bediende van het klassement.)

BON: Goede morgen Millie.

MILLIE: Goede morgen Bonneke.

BON: Amai, zo vriendelijk.

MILLIE: Ik heb er zin in vandaag.

BON: Dat zie ik. Houden zo. Tot straks.

MILLIE: Tot straks Bonneke.

(Tijdens het gesprek gaat Bon voorbij het bureau van Millie naar het klassement.)

Tweede tafereel: Crets – Magda – Millie - Juul.

(Mijnheer Crets, aktetas in de hand, komt toe op het werk. Hij geeft Millie de hand.)

CRETS: Goede morgen Millie. Is Magda er niet?

MILLIE: Ze ging juist buiten.

CRETS: Kunt gij mij een tas koffie brengen?

MILLIE: Ja zeker, mijnheer Crets.

(Crets gaat binnen in zijn bureel, neemt een stapeltje papieren en gaat naar de vergaderzaal. Millie gaat naar de keuken. Magda komt binnen en zet zich achter haar computer. Juul de bode komt binnen met de post.)

JUUL: Goede morgen Magda. Hierzie, een pak post. Ge weet weer wat doen.

MAGDA: *(zonder opkijken)* Dat weet ik anders ook. Leg maar neer.

JUUL: Asjeblief. Zou ik iets mogen vragen?

MAGDA: Nu niet. Ik heb geen tijd.

JUUL: Het duurt maar heel even.

MAGDA: *(keert zich naar de bode)* Ik heb geen tijd heb ik gezegd. Of hoort ge niet goed.

JUUL: Ik hoor nog heel goed. Maar 't is maar een heel klein vraagje.

MAGDA : Bol het af. Ik heb het veel te druk.

JUUL: Ja maar...

MAGDA: Niets te maar. Stap het af. Ik ben aan het werk.

JUUL: Ik ben ook aan het werk. Maar op een minuutje min of meer steekt het toch niet.

MAGDA: Voor mij wel.

JUUL: Als gij het zelf zegt zal het zo wel zijn. Maar als ge mij nog eens nodig hebt ...

MAGDA: Ik heb u niet nodig, nu niet of nooit niet.

JUUL: Zeg nooit nooit. Ge weet nooit wat ooit nog van pas komt. En nu ben ik weg. *(terzijde)*
Serpent.

MAGDA: Wat hoor ik daar?

JUUL: Niets.

MAGDA: Toch wel. Ik heb het goed gehoord. Ik zal mijn beklag maken bij mijnheer Crets.

JUUL: Doe wat ge niet laten kunt. *(terzijde)* Trut.

(Juul gaat weg)

MAGDA: Onbeschofte pummel. Wacht maar. Ge gaat er nog spijt van krijgen.

(Crets komt uit de vergaderzaal en zet zich achter zijn bureau. Millie komt uit de keuken met een tas koffie en wil naar het bureel van Crets gaan.)

MAGDA: Hela, waar gaat gij met die koffie naartoe?

MILLIE: Naar mijnheer Crets. Hij heeft mij gevraagd om zijn koffie te brengen.

MAGDA: Zet maar neer. Ik zal dat wel doen.

MILLIE: Maar hij heeft het aan mij gevraagd.

MAGDA: En ik vraag aan u om die tas neer te zetten. Ik ben hoofd van het secretariaat en ik beslis wie wat doet.

MILLIE: 't Is al goed.

(Millie zet de koffie neer en gaat achter haar bureau. Magda komt van achter haar bureau, neemt de tas koffie en klopt bij Crets op de deur.)

CRETS: Ja!

(Magda gaat binnen en doet de deur achter zich dicht.)

MAGDA: *(lief)* Goede morgen Eddy.

CRETS: Ha Magda. Ook een goede morgen. Gij zijt er toch.

MAGDA: Waarom zou ik er niet zijn?

CRETS: Omdat het gisterenavond laat geworden is.

MAGDA: Voor mij is dat geen probleem. Er is niemand die op mij wacht.

CRETS: Op mij wel.

MAGDA: Uw vrouw.

CRETS: Ik heb weer wat leugens moeten verzinnen om mij te verantwoorden.

MAGDA: Een uitlopende vergadering?

CRETS: Neen, ik werd zozegzegd onverwacht bij de directeur-generaal geroepen. Als ik die naam laat vallen vraagt ze niet verder.

MAGDA: 't Is maar te hopen dat ze de directeur-generaal nooit tegen het lijf loopt.

CRETS: En wat dan nog? Ze kijkt zo naar hem op dat ze zeker geen vragen zal stellen. Wilt ge ook een tas koffie? Dan kunnen we gezellig nababbelen en nagenieten van gisterenavond.

MAGDA: Ik zal aan Millie vragen om er één te brengen.

CRETS: Laat maar. Ik vraag het haar zelf. Dan denkt ze dat het voor mij is.

(Crets gaat naar het secretariaat.)

CRETS: Millie wilt ge mij nog een tas koffie brengen?

MILLIE: Jazeker mijnheer Crets. Of breng ik meteen de thermos?

CRETS: Eén tas is genoeg. Anders drink ik er te veel.

MILLIE: Zoals u wilt mijnheer Crets. *(wanneer Crets terug op zijn bureel is bootst ze hem na.)* "Eén tas is genoeg. Anders drink ik er te veel." Zo bijna of ik niet weet dat die tweede tas voor madam Magda is.

(Millie gaat naar de keuken. Crets gaat terug in zijn bureel. Hij gaat achter Magda staan en slaat zijn armen om haar schouders.)

CRETS: Magda toch. Gisterenavond, dat was fantastisch!

MAGDA: *(maakt zich vrij)* Pas toch op. Moest Millie ons betrappen dat zou niet fantastisch zijn. Ik durf er niet aan denken.

CRETS: Millie is naar de keuken. En ze moet kloppen voor ze binnenkomt.

MAGDA: Dat weet ik. Maar toch. We kunnen niet voorzichtig genoeg zijn.

CRETS: *(laat Magda los en gaat achter zijn bureau)* Ge hebt gelijk. Maar zelfs als ze ons betrapt heeft ze nog niets gezien. Horen, zien en zwijgen, dat is haar leuze als ze hier wil werken. En anders vliegt ze.

MAGDA: En toch mag ze het niet weten. Dat zou mijn gezag ondermijnen.

CRETS: Zolang ik er ben moet ge u geen zorgen maken. Wie u raakt, raakt mij. En hij of zij zal 't geweten hebben.

MAGDA: Daarstraks was Juul hier.

CRETS: Juul Koekoekx, de bode?

MAGDA: Ja.

CRETS: En dan?

MAGDA: Hij heeft mij uitgemaakt. Voor vals serpent. En smerige trut.

CRETS: Dat meent ge niet. Waarom doet die zoiets?

MAGDA: Ik zou het niet weten. Ik zeg heel vriendelijk: "Goede morgen Juul. Leg de post daar maar neer Juul. Dank u wel Juul". En als hij buitengaat slingert hij mij een hoop scheldwoorden maar mijn hoofd. Ik ben er nog niet goed van.

CRETS: Dat wil ik geloven. Verwittig mij als hij de volgende keer langs komt. Ik zal hem eens serieus de levieten lezen.

MAGDA: Als ge dat wilt doen. Ik verdien het niet om zo beledigd te worden.

CRETS: Zeker niet. Ik kan het weten. Koekoekx zal zich verontschuldigen. En als het ooit nog gebeurt krijgt hij een schriftelijke vermaning in zijn dossier.

MAGDA: Dat is goed. Nu voel ik mij al veel beter.

(Millie klopt op de deur.)

CRETS: Ja!

(Millie komt binnen met de koffie.)

MILLIE: Uw koffie, mijnheer Crets.

CRETS: Dank u Millie. Zet maar neer.

MILLIE: Zal ik uw lege tas meenemen?

CRETS: Neen, laat maar. Daar is nog wat in. Magda zal straks wel afruimen.

MILLIE: Zoals u wilt, mijnheer Crets.

(Millie gaat terug naar het secretariaat en doet de deur achter zich dicht.)

MILLIE: Ziet ge 't wel. Die tas is voor Magda. Hij had nog niet eens van zijn koffie gedronken. Die twee zijn het eerste uur nog niet aan het werk. Ofwel aan 't werk op hun manier. In intieme vergadering.

(Terwijl Millie weg gaat en voor zichzelf uit praat nippen Crets en Magda even aan hun koffie. Millie zet zich achter haar computer.)

CRETS: Kom, we nemen de canapé. Dat zit gezelliger.

MAGDA: En dat praat gezelliger.

CRETS: En dat flirt gezelliger.

MAGDA: En dat vrijt gezelliger.

(Crets en Magda nemen hun koffie en zetten zich dicht bij elkaar in de zetel.)

MAGDA: Gisteren heb ik mijn sjaaltje verloren. Hier in de canapé.

CRETS: Goed dat ge het zelf hebt teruggevonden.

MAGDA: Ik heb het niet zelf teruggevonden. Miel heeft het gevonden.

CRETS: Miel? Wat deed die op mijn bureel?

MAGDA: Snuffelen in uw papieren. En spioneren. Dat is niet de eerste keer.

CRETS: 't Is een heimelijk manneke.

MAGDA: Ge moet hem eens goed zijn zaligheid geven. Dat stiekem gedoe moet maar eens gedaan zijn.

CRETS: Ik moet oppassen met wat ik tegen Miel zeg. Zijn vrouw werkt op het directoraat. Daar staat ook een canapé als ge begrijpt wat ik bedoel. Miel zal niet aarzelen om de relatie van zijn madam te misbruiken.

MAGDA: Dan moeten we dubbel oppassen. (*drinkt van haar koffie*) De koffie is heet.

CRETS: Ik ook.

MAGDA: Zie maar dat we ons niet verbranden.

CRETS: Na gisterenavond kunnen we toch al wat verdragen.

MAGDA: Dat bedoel ik niet. Zou Millie ons niet kunnen horen?

CRETS: Denkt ge dat?

MAGDA: 't Zou toch kunnen. Als ze komt luistervinken.

CRETS: Ze moest eens durven.

MAGDA: We kunnen toch beter op zeker spelen.

CRETS: Ge bedoelt naar de vergaderzaal gaan.

MAGDA: Daar zijn we gerust.

CRETS: 't Is goed. Ik zeg Millie dat we in vergadering zijn. En dat ze geen telefoons mag doorgeven.

MAGDA: Ik zal haar dat wel zeggen. Gaat gij al maar door. En maak u klaar.

CRETS: Mij klaarmaken?

MAGDA: Ja, trek alles maar uit.

CRETS: Alles?

MAGDA: Uw plastron moogt ge aanhouden.

CRETS: (*springt recht*) Ik begin er al aan. Laat mij niet wachten, mijn allerhoogste genot. (*verdwijnt in de vergaderzaal*)

MAGDA: Ik kom er zo aan, mijn lieve ... oude zot.

(*Magda opent de deur naar het secretariaat.*)

MAGDA: Millie, mijnheer Crets en ik gaan in vergadering.

MILLIE: In vergadering?

MAGDA: Ja, in vergadering. Wij bespreken de ... de beoordelingen van het personeel. Onder andere die van u.

MILLIE: Wilt ge voor mij een goed woordje doen?

MAGDA: Als gij doet wat ik u vraag.

MILLIE: Daar kunt ge op rekenen.

MAGDA: Niemand binnen laten.

MILLIE: Absoluut niemand.

MAGDA: En geen telefoons doorgeven.

MILLIE: Geen telefoons.

MAGDA: En dat geldt voor iedereen, zonder uitzondering.

MILLIE: Voor iedereen zonder uitzondering. En als ze bellen van het directoraat?

MAGDA: Dan zegt ge gewoon dat mijnheer Crets in vergadering is en niet mag gestoord worden.

MILLIE: En als de directeur-generaal zelf belt? Die pikt zoiets niet, dat weet ge toch.

MAGDA: Dan heeft mijnheer Crets het gebouw juist verlaten. Goed verstaan?

MILLIE: Heel goed verstaan.

MAGDA: Ik reken op u.

MILLIE: En ik op u.

MAGDA: Op mij? Voor wat dan wel?

MILLIE: Voor mijn beoordeling tiens. Of zijt ge het al vergeten?

MAGDA: Neen, natuurlijk niet. Ik zal mijn best doen.

MILLIE: Uw uiterste best doen, hè Magda. Er hangt misschien een bevordering van af.

MAGDA: Ja ja, ik doe mijn uiterste best. Maar ik kan niets beloven.

(Magda doet de deur dicht en loopt naar de vergaderzaal. Millie roept haar na.)

MILLIE: Nog een ‘vruchtbare’ vergadering Magda! *(Wanneer Magda verdwenen is)* “In vergadering om de beoordelingen van het personeel te bespreken”. Voor zichzelf een goede beoordeling forceren op de schoot van Crets. Dat gaat ze doen ja.

Derde tafereel: Millie – Bon.

(Bon komt uit het klassement.)

BON: Is ons madam er niet?

MILLIE: Ge bedoelt Magda?

BON: Natuurlijk. Madam Magda. Wie anders?

MILLIE: Pas maar op dat ze u niet hoort. ’t Zou uw beste dag niet zijn.

BON: Ze kan mij niet horen want ze is er niet. Zit ze bij Crets?

MILLIE: Dat is een stomme vraag hè Bon. Waar zou ze anders zitten?

BON: Ja, waar zou ze anders zitten.

MILLIE: Ze zijn in ‘besloten’ vergadering.

BON: Amai, heeft Crets weer jeuk?

MILLIE: Ik denk het.

BON: En madam Magda moet krabben. ’t Zal hem deugd doen.

MILLIE: Ze mogen in ieder geval niet gestoord worden. Niemand binnen. En geen telefoons.

BON: Dan gaat het er weer wreed aan toe.

MILLIE: Ge moogt gerust zijn.

BON: Denken die twee nu echt dat wij niet doorhebben wat daar gebeurt?

MILLIE: Zo doen ze toch. Wij laten hen best in hun wijsheid.

BON: In hun domheid zeker. Hoe kan een man als Crets nu zo naïef zijn. Dat is “pesikoloog” en personeelsdirecteur. Ge zou toch denken dat zo iemand meer verstand heeft.

MILLIE: Verstand heeft hij genoeg. Maar ge weet wat ze zeggen hè Bon. Als ’t verstand in de broek zakt...

BON: Is het spel naar de kloten. Ik moet het nog gaan geloven.

MILLIE: De bewijzen zijn er.

BON: Millie meisje, luister hè. Ik ben maar een gewone bediende van de laagste categorie. Maar ik heb meer verstand in mijn kleine teen dan Crets in zijn heel lijf. Ik zou zoiets nooit doen. Dat geef ik u op een briefje.

MILLIE: En moest ik mij nu eens presenteren?

BON: Dan nog niet. Nee begot, geen denken aan. Daarbij gij zou zoiets nooit doen. Zo is het toch hè Millie?

MILLIE: Ge weet maar nooit hè Bonneke.

BON: Gij zijt aan ’t zwansen gij. Ik ga terug naar mijn kot. Tot straks.

MILLIE: Tot straks Bonneke. (*wanneer Bon weg is*) Ik moet zien wat ik zeg. Die sukkelaar zou het nog gaan geloven.

Vierde tafereel: Crets – mevr.Crets – Millie – Bon – Magda.

(Mevr. Crets heeft plaats genomen aan het tafeltje voor het decor. Ze neemt de telefoon en draait een nummer. De telefoon rinkelt bij Millie op het secretariaat.)

MILLIE: Met de personeelsdienst. U spreekt met Millie.

MEVR.CRETS: Met mevrouw Crets. Is Magda er niet?

MILLIE: Dag mevrouw Crets. Nee, Magda is er niet.

MEVR.CRETS: Is ze ziek?

MILLIE: Neen, mevrouw Crets, ze is niet ziek. Ze is op het werk maar momenteel niet op kantoor.

MEVR.CRETS: Wilt gij mij dan mijn man doorgeven?

MILLIE: Uw man ... doorgeven? Euh...dat zal moeilijk gaan mevrouw. Mijnheer is in vergadering en mag niet gestoord worden.

MEVR.CRETS: Het duurt maar even. En het is heel dringend.

MILLIE: Ik begrijp dat het heel dringend is maar.....

MEVR.CRETS: Doe dan wat ik u vraag.

MILLIE: Ja mevrouw, ik wil mijnheer graag doorgeven, maar Magda....

MEVR.CRETS: Is Magda terug? Geef haar eens door.

MILLIE: Neen mevrouw, Magda is niet terug.

MEVR.CRETS: Waar zit die zeg? Blijft ze nog lang weg?

MILLIE: Dat zou wel eens kunnen. Ze... ze is samen met mijnheer Crets in vergadering.

MEVR.CRETS: Is Magda samen met mijn man in vergadering? En hij mag niet gestoord worden? Waarover vergaderen die twee dan wel?

MILLIE: Dat weet ik ook niet. Maar ze zijn niet alleen ... met hun twee. Daar zijn nog meer mensen in die vergadering. En ze mogen zeker niet gestoord worden heeft Magda gezegd. En dat geldt voor iedereen, heeft Magda gezegd. Zonder uitzondering heeft Magda gezegd.

MEVR.CRETS: Ik ben wel niet "iedereen" hè Millie.

MILLIE: Natuurlijk niet mevrouw, u is niet "iedereen".

MEVR.CRETS: En voor mij maakt mijn man graag een uitzondering.

MILLIE: Natuurlijk, voor u maakt hij graag een uitzondering. Maar nu liever niet vrees ik. Want Magda was heel formeel toen ze zei....

MEVR.CRETS: Wat Magda zei interesseert mij niet. Ik wil mijn man nu onmiddellijk spreken, hoort ge?

MILLIE : Ja ja, dat hoor ik. Maar Magda zei...

MEVR.CRETS: Magda heeft niets te zeggen.

MILLIE: Dat zou ik zo nog niet durven zeggen. Zij is wel mijn rechtstreeks diensthoofd. En als ik niet doe wat zij mij vraagt zal ik het geweten hebben.

MEVR.CRETS: En als ge niet doet wat ik u vraag zult ge het zeker geweten hebben. Ik wil mijn man aan de telefoon. Nu. Onmiddellijk. Of moet ik zelf tot ginder komen?

MILLIE: Nee nee, mevrouw, dat zou ik zeker niet doen als ik van u was. Wacht, ik zal zijn telefoon eens laten rinkelen. Misschien neemt hij toch op. Alhoewel ik dat sterk betwijfel. Ik vrees dat hij veel te druk bezig is.

(Millie laat de telefoon rinkelen bij Crets. Bon komt uit het klassement.)

BON: Scheelt er iets? Ik hoor u tot in mijn kot.

MILLIE: Problemen Bon.

BON: Problemen?

MILLIE: Madame Crets is aan de telefoon. En ze wil dat ik Crets roep.

BON: Millie meisje, dat zijn inderdaad serieuze problemen. Ik zou niet graag in uw schoenen staan.

(Millie stopt het rinkelen bij Crets en neemt zelf weer over.)

MILLIE: Hij neemt niet op mevrouw.

MEVR.CRETS: Roep hem dan uit de vergadering.

MILLIE: Hem uit de vergadering roepen? Zou ik dat wel doen?

MEVR.CRETS: Natuurlijk zult gij dat doen. Of wat dacht ge?

MILLIE: Als gij er echt op staat dan moet het maar. Maar dat zal niet in goede aarde vallen.

MEVR.CRETS: Dat zijn mijn zaken. Daar moet gij u niet mee bemoeien.

MILLIE: Natuurlijk mevrouw, dat zijn helemaal uw zaken. Ik bemoei mij daar niet mee.

(Millie legt haar telefoon neer.)

BON: Wat gaat ge doen?

MILLIE: Crets uit de vergadering roepen. Ze lost niet. Zij wil en zal hem spreken, zegt ze.

BON: Stel dat die vergadering juist op haar hoogtepunt is. Amai mijne frak, dat wordt een koude douche voor die twee.

MILLIE: Een beetje afkoeling kunnen die wel gebruiken. Daarbij, ik heb geen andere keus.

(Millie gaat naar het bureel van Crets. Bon volgt haar en luistert mee aan de deur.)

MILLIE: *(klopt op de deur van de vergaderzaal en roept)* Mijnheer Crets!!!

CRETS: *(roept)* Jaaaa!

MILLIE: Telefoon voor u.

CRETS: Ik ben in vergadering en wil niet gestoord worden. Zeker nu niet.

MILLIE: Ja maar....

CRETS: Niets te maren. Geen telefoons is u gezegd.

MILLIE: Dat weet ik. Maar....

CRETS: Doe dan wat u gezegd is. Zo moeilijk is dat toch niet.

MILLIE: Normaal niet. Maar.....

CRETS: Ik wil uw 'maar' niet meer horen. Vraag die persoon om later terug te bellen.

MILLIE: Dat heb ik haar gevraagd. Maar ze wil u nu onmiddellijk spreken.

CRETS: Ze moet wachten tot mijn werk hier af is.

MILLIE: Maar ze wil niet wachten.

CRETS: Ze moet. Wie is dat stuk pretentie wel?

MILLIE: Uw vrouw.

(De deur vliegt open en Crets steekt zijn hoofd naar buiten.)

CRETS: Mijn vrouw?

MILLIE: Ja uw vrouw.

CRETS: Zeg dat dan direct.

MILLIE: Ik wilde het zeggen maar

CRETS: Zijt ge weer daar met uw ge-maar. Wat hebt ge haar gezegd?

MILLIE: Wat Magda zei dat ik moest zeggen. Dat ge in vergadering zijt en niet moogt gestoord worden. Dat heb ik haar wel vijf, zes keren gezegd. Maar ze geeft niet af.

CRETS: Ge had moeten zeggen dat ik er niet ben. Is dat nu zo moeilijk?

MILLIE: Neen. Maar Magda zei dat ik dat alleen moest zeggen als de directeur-generaal zou bellen. Maar vermits het uw vrouw is...

CRETS: Had ge dat zeker moeten zeggen. Die is erger dan tien directeurs-generaal samen. Met u kunt ge ook niets beginnen.

MILLIE: Als ik dat geweten had.

CRETS: Ge had dat moeten weten, onnozel kieken. Geef haar nu maar door. Maar 't laatste woord is hierover nog niet gezegd.

(Millie gaat terug naar haar bureau. Crets komt uit de vergaderzaal en gaat aan zijn bureau staan Hij is op zijn sokken en in onderbroek (boksersshort) en draagt enkel zijn plastron op zijn ontboot bovenlijf.)

CRETS: *(kwaad)* Dat die mij altijd op het werk moet lastig vallen. Ze weet toch dat ik het veel te druk heb. Het moet nu maar eens gedaan zijn met haar flauw complimenten. Ik zal niet mals zijn. En haar eens ferm mijn gedacht zeggen.

(Bon gluur door het sleutelgat.)

BON: Crets in zijne blote begot. Het heeft er op die vergadering warm aan toe gegaan.

(Bon blijft aan de deur staan luisteren. Millie laat de telefoon rinkelen bij Crets. Crets neemt op. Millie werkt verder op haar computer. Af en toe kijkt ze naar Bon die met gebaren tracht duidelijk te maken wat er gaande is.)

CRETS: *(kwaad)* Dat ze wacht. Dat opdringerig kreng. Ze zal ervan lusten. *(zeemzoet)* Hallooo! Dag lieveke.

MEVR.CRETS: Dag schat. Ik stoor toch niet?

CRETS: Natuurlijk stoort ge niet mijn zoet. Hoe komt ge daar nu bij?

MEVR.CRETS: Omdat Millie zei dat ge in vergadering waart.

CRETS: Dat klopt. Ik ben in vergadering. Een bewogen vergadering. Maar dat betekent toch niet...

MEVR.CRETS: Voor Millie blijkbaar wel. Ze wilde u niet roepen.

CRETS: Wilde Millie mij niet roepen? 't Is altijd hetzelfde met dat schepsel. Die trien heeft geen greintje verstand in haar stomme kop.

MEVR.CRETS: Ze zei dat Magda zei dat ge niet mocht gestoord worden. Door niemand niet, zei ze. En dat geldt voor iedereen, zei ze. Zonder enige uitzondering zei ze. Ja, dat zei ze.

CRETS: Natuurlijk heeft Magda dat gezeid... euh gezegd. Dat wij... dat ik niet mocht gestoord worden. Hoe kunt ge nu vruchtbaar vergaderen als ge om de haverklap onderbroken wordt. Zo kom ik nooit klaar.

MEVR.CRETS: Dan komt mijn telefoon wel erg ongelegen.

CRETS: Maar neen lieveke, voor u maak ik graag een uitzondering. Dat zou Millie toch moeten weten. Met Magda zou zoiets nooit gebeuren.

MEVR.CRETS: Maar Magda is niet op haar kantoor. Ze is samen met u in vergadering, zei Millie.

CRETS: Heeft ze dat ook al gezegd. *(kwaad terzijde)* Dat die wacht, dat stuk ongeluk. *(poeslief)* Ja lieveke, Magda is mee in vergadering. Zij moet het verslag opmaken. Daarvoor is zij mijn secretaresse, weet ge.

MEVR.CRETS: Dat begrijp ik. Maar wilt ge aan Magde zeggen dat ze Millie duidelijke instructies moet geven dat gij voor mij altijd bereikbaar zijt. Ongeacht welke vergadering.

CRETS: Dat zal ik zeker doen. Maar waarvoor belt ge mij nu eigenlijk lieveke. Wat is er zo dringend ?

(Magda is binnengekomen. Terwijl ze haar kleren in orde maakt en haar haren schikt zet ze zich in de zetel.)

MEVR.CRETS: Mijn stofzuiger. Hij slaat tilt.

CRETS: Slaat uw stofzuiger tilt? Wat doet hij dan precies?

MEVR.CRETS: Hij blaast in plaats van te zuigen.

CRETS: Blaast hij in plaats van te zuigen? Dan is hij helemaal van slag.

MEVR.CRETS: Ik ook. Ik weet niet wat doen.

CRETS: Ik zo direct ook niet. En ge zijt heel zeker dat ge hem niet 't achterste voor vast hebt?

MEVR.CRETS: Houdt ge mij soms voor de gek of wat?

CRETS: Nee nee, natuurlijk niet lieveke. Ik zou niet durven. Weet ge wat? Ik zal er deze avond naar kijken. Misschien zuigt hij dan morgen opnieuw.

MEVR.CRETS: Hij moet morgen niet zuigen. Hij moet vandaag zuigen. De poetsvrouw is vandaag hier, niet morgen. Ik zou willen dat ge direct naar huis komt.

CRETS: Naar huis komen? Nu direct? Maar zoeteke dat kan toch niet. En mijn vergadering dan. Ik moet mijn werk toch afmaken.

MEVR.CRETS: De poetsvrouw moet haar werk ook afmaken. Ik verwacht u.

CRETS: Maar dat kunt ge toch niet menen. Ik kan toch geen vergadering opschorten voor uw stofzuiger.

MEVR.CRETS: Wat moet ik dan doen?

CRETS: Misschien naar de firma bellen waar we hem gekocht hebben. En vragen dat ze een technicus sturen om dat spul te repareren. Wat denkt ge daarvan?

MEVR.CRETS: Dat is geen slecht gedacht.

CRETS: Geen slecht gedacht? Dat is de oplossing lieveke. En zaterdag gaan we in de stad gezellig winkelen en kopen we een nieuwe stofzuiger. En daarna gaan we samen lekker eten. Is dat goed zo?

MEVR.CRETS: Als het niet anders kan dan moet het wel. Ik bel nu om die technicus. En voor zaterdag hou ik u aan de afspraak. Zeker weten.

CRETS: Dan is het probleem opgelost. Dag lieveke. Kusjes. Bye bye! *(legt de telefoon neer)*
Verwend nest.

(Mevr. Crets legt de telefoon neer en verwijdert zich. Crets komt tot bij Magda in de zetel.)

Vijfde tafereel: Crets – Magda – (Bon) – (Millie)

CRETS: Ik heb het haar eens ferm gezegd.

MAGDA: Dat heb ik gehoord.

CRETS: Ik moet natuurlijk zien hoe ik het zeg.

MAGDA: Komedie spelen bedoelt ge. Ge doet dat heel goed.

CRETS: Ik moet wel. Ze mag geen achterdocht krijgen.

MAGDA: Vroeg of laat komt ze het toch aan de weet.

CRETS: Als we oppassen niet. We moeten heel duidelijke afspraken maken.

MAGDA: Is er iets gebeurd?

CRETS: Millie heeft aan mijn vrouw gezegd dat wij samen in vergadering waren.

MAGDA: Dat was toch zo.

CRETS: Maar niemand moet dat weten. En zeker mijn vrouw niet. Millie mag dat nooit zeggen.

MAGDA: Wat moet ze dan wel zeggen?

CRETS: Hetzelfde als tegen de directeur-generaal. Dat ik even uit het gebouw ben. Maar dat ze mij zal vragen om direct terug te bellen van zodra ik binnenkom.

MAGDA: En wat als uw vrouw naar mij vraagt?

CRETS: Dan zijt ge in gesprek op een andere lijn. Dan haakt mijn vrouw wel af.

MAGDA: Ik hoop het.

CRETS: Ik ook. Met dat mens kunt ge u aan alles verwachten. (*vleierend*) Maar à propos, hoe zit het, gaan we verder vergaderen? Ik heb goesting om er terug in te vliegen.

MAGDA: Vlieg er maar alleen in. Mijn goesting is over.

CRETS: Dat meent ge niet.

MAGDA: Toch wel. Ik voel mij hier niet goed bij.

CRETS: Het was toch fijn. Als mijn vrouw niet had gebeld ...

MAGDA: Maar ze heeft gebeld.

CRETS: Gisterenavond hebben we er toch van genoten. Drie uur lang.

MAGDA: Ik heb er wel mijn hele avond moeten voor opofferen. En waarom? Voor niets. Want er kan toch niets van komen.

CRETS: Dat weet ge nooit. En die uren van gisterenavond laat ik u betalen als overuren. Neen als zondaguren, dubbel. Dat hebt ge dik verdiend.

MAGDA: Daarmee is mijn werk thuis niet gedaan.

CRETS: Ge moogt die uren bovenop nog recupereren. Neen, weet ge wat? Ge krijgt morgen de hele namiddag extra verlof. Dan kunt ge bij u thuis uw werk inhalen.

MAGDA: Dat komt goed van pas. Bedankt.

CRETS: Doen we nu verder met de vergadering?

MAGDA: Ik durf niet. Millie gaat argwaan krijgen.

CRETS: Kunnen we dan niets afspreken. Bijvoorbeeld zaterdagvoormiddag. Dan hebben we het kot voor ons alleen.

MAGDA: Gij gaat toch uit eten met uw vrouw. Ik heb het u met mijn eigen oren horen zeggen.

CRETS: Die madam moet niet denken dat ik naar haar pijpen ga dansen.

MAGDA: Ge hebt het haar wel beloofd.

CRETS: Ik pas daar toch een mouw aan. Ik zeg haar dat ik dringend werk heb. We komen tegen tien uur naar hier. Dan kunnen we tot elf uur ongestoord samen zijn. Daarna heb ik nog tijd genoeg om met mijn vrouw te gaan winkelen en eten. Wat denkt ge?

MAGDA: Wat denkt gij eigenlijk? Dat ik sta te springen om mijn weekend te verknoeien om hier gedurende welgeteld één uurtje met u rap rap rap wat komen te stoeien. Zodat ge daarna met uw vrouw lekker kunt gaan eten. En de rest van het weekend gezellig met haar kunt samen zijn. Terwijl ik thuis alleen zit te zitten. Neen, daar bedank ik voor.

CRETS: En als we nu eens tegen negen uur komen. En we blijven tot twaalf uur. Dan hebben we drie uren. Dat is toch al de moeite. Wat denkt ge daarvan?

MAGDA: En uw vrouw dan?

CRETS: We gaan wat later eten. Basta. Ze moet daarmee content zijn. Wel, wat doen we?

MAGDA: Ik weet het niet zo goed.

CRETS: Ik weet het voor ons twee. We doen het. Doet ge mee?

MAGDA: 't Is goed. Ik zal er zijn. Nu ga ik verder werken.

CRETS: Ik moet er ook dringend aan beginnen.

MAGDA: Begin met uw kleren aan te trekken. Ge moet u hier zien zitten. Moest de directeur-generaal nu binnenkomen.

CRETS: Dan was het gedaan met Eddy Crets. Ik kleed mij rap aan. Ik zie u seffens wel.
(vluchtig kusje)

MAGDA: Ja tot seffens.

(Crets gaat naar de vergaderzaal. Magda gaat terug naar het secretariaat. Bon loopt haastig tot bij Millie)

Zesde tafereel: Magda – Millie – Bon.

BON: *(als Magda binnenkomt)* Millie meiske, bedankt zulle. Nu kan ik verder. *(kijkt naar Magda)* Ha Magda. Is de vergadering afgelopen?

MAGDA: Dat zal wel zeker.

BON: 't Is er zeker nogal hevig aan toegegaan?

MAGDA: Waarom?

BON: Omdat gij er schoon rode wangskes van gekregen hebt.

MAGDA: Waarmee bemoeit gij u eigenlijk?

BON: Met niets meiske. Ik zou niet eens durven. Ik zeg gewoon wat ik zie. Dat mag toch.

MAGDA: Nee dat mag niet. En maak dat ge terug in uw kot zit.

BON: Ik ben al weg zie. Terug in mijn kot. Woef woef.

(Bon verdwijnt naar zijn klasement.)

MAGDA: Wat had die hier verloren?

MILLIE: Verloren? Niets zeker.

MAGDA: Wat kwam die hier dan zoeken?

MOLLIE: Zoeken? Ook niets. Vermits hij hier niets verloren is.

MAGDA: Millie ge draait rond de pot. Ik wil weten wat Bon hier kwam doen.

MILLIE: Doen? Iets vragen. In verband met zijn klassement. Niets speciaal. Maar ge kent Bon hè.

MAGDA: Maar Bon kent mij nog niet. Als hij denkt mij voor de zot te houden is hij wel aan 't verkeerd adres. Die onnozelaar.

MILLIE: Hij bedoelt dat niet slecht. Hij is alleen wat nieuwsgierig.

MAGDA: Dat weet ik zo nog niet. Ik zal hem eens laten voelen wie hier de baas is.

MILLIE: Dat weet hij goed genoeg.

MAGDA: Dan moet hij er zich ook naar gedragen. En zijn meerdere respecteren.

MILLIE: Dat doet hij toch.

MAGDA: Dat doet hij niet. Ik zal hem dat eens rap leren. Roep hem even terug.

MILLIE: Nu direct?

MAGDA: Ja, onmiddellijk.

(Millie opent de deur van het klassement en roept Bon.)

MILLIE: Bon! Wilt ge eens komen?

BON: *(steekt zijn kop in de deuropening.)* Ja? Wat scheelt er?

MAGDA: Breng mij eens het dossier van Schellekens Jos.

BON: Moet ik u dat dossier brengen?

MAGDA: Ge verstaat toch wat ik zeg?

BON: Ik versta dat heel goed. Maar ik geloof mijn oren niet.

MAGDA: Geloof ze toch maar.

BON: Dossiers moeten bij mij worden afgehaald.

MAGDA: En als ik u nu vraag om mij een dossier te brengen?

BON: Dan doe ik dat niet. Het spijt mij Magda. Dat behoort niet tot mijn taken.

MAGDA: Doe niet zo onnozel. Als ik u dat vraag behoort dat wel tot uw taken.

BON: Zo kan iedereen afkomen. Maar niet met mij. Mijn werk bestaat uitsluitend en alleen in het netjes, ordelijk en chronono-logisch klasseren ..

MAGDA: Chronologisch klasseren.

BON: Dat zeg ik toch. Chronono-logisch klasseren van alle brieven, documenten en andere stukken in de desbetreffende dossiers en deze mooi alfabetisch volgens het abc in de rekken plaatsen. Tevens moet ik de naam noteren van de persoon die een dossier komt 'afhalen', ik zeg wel 'afhalen' alsmede de teruggebrachte dossiers weder in de rekken plaatsen op de daartoe voorziene plaats. Deze taken staan nauwkeurig omschreven in mijn functiebeschrijving. Al de rest is zever, larie en apekool en hoef ik bijgevolg niet uit te voeren.

MAGDA: Dan zal ik uw functiebeschrijving laten aanpassen en u wat bijkomende taken op de nek duwen. Dan hebt ge wat minder tijd om bij Millie te komen kletsen.

MILLIE: Magda dat moogt ge niet zeggen. Wij hebben alleen over 't werk gepraat.

MAGDA: Moeit gij u met uw eigen zaken. Wel Bon, komt er nog wat van?

MILLIE: Doe het maar Bon.

BON: Ja maar Millie meiske, als iedereen zo begint krijg ik bij God mijn werk nooit meer gedaan. 't Is goed. Ik zal het doen. Voor éne keer. Maar maak er alsjeblieft geen gewoonte van.

(Bon gaat terug naar het klassement.)

MILLIE: Wat zijt ge van plan?

MAGDA: Dat zult ge wel zien.

MILLIE: Ja ik zie het. En ik vind het niet schoon van u.

MAGDA: Gij hebt niets te vinden.

MILLIE: Iedereen haalt zijn dossiers toch altijd zelf.

MAGDA: Hebt gij Crets ooit zelf een dossier weten halen?

MILLIE: Crets? Dat is wat anders. Hij is hier de baas.

MAGDA: En ik ben Bon zijn baas. Wat Crets van mij vraagt kan ik evengoed van Bon vragen.

MILLIE: Als ge zo begint kunt ge mij ook vragen om straks uw tas koffie te brengen.

MAGDA: Als ge niet oppast zou dat wel eens kunnen gebeuren.

MILLIE: Ik zwijg al.

(Bon komt binnen met een dossier.)

BON: Hier zie, het dossier van Schellekens Jos. *(overhandigt het dossier aan Magda)* Kan ik nu beschikken, madam Magda?

MAGDA: *(neemt het dossier ter hand)* Ja. Doe maar verder met uw klassement. *(wanneer Bon aan de deur is)* Hela, wacht eens even.

BON: Wat scheelt er nu weer?

MAGDA: Dat is het dossier van Schellekens Jos uit de Parelbergstraat.

BON: Dat klopt. En dan?

MAGDA: Ik heb het dossier nodig van Schellekens Jos uit de Zwanenbergstraat.

BON: Ja maar Magda meiske, Parelberg of Zwanenberg. Ik kan niet rieken welke berg u interesseert. Dus en bijgevolg heb ik het eerste dossier van Schellekens Jos, dat ik tegen kwam, ter hand genomen.

MAGDA: En dat is het verkeerde dossier.

BON: En dat kon ik niet weten.

MAGDA: Gij moet leren verder te kijken dan uw neus lang is.

BON: Gij moet leren juister te formuleren wat ge wilt.

MAGDA: Als er twijfel is moet ge bijkomende informatie vragen.

BON: Er is geen twijfel als gij uw dossier zelf komt halen.

MAGDA: Bon, niet zo brutaal of ge gaat het u beklagen. Steek dit dossier terug en breng mij het juiste dossier.

(Magda gooit het dossier richting Bon op de grond.)

BON: Zeg eens wat doet gij nu?

MAGDA: Dat dossier teruggeven om op te bergen.

BON: Ik ben wel geen hond hè.

MAGDA: Aan uw manieren te zien scheelt het niet veel.

BON: Die van u zijn niet veel beter.

MAGDA: Wat hoor ik daar?

BON: Hetzelfde als ik. Ik raap dat dossier niet op. Ik val nog liever steendood.

MILLIE: *(komt van achter haar bureel, raapt het dossier op en geeft het aan Bon.)* Hier Bon. Steek het maar terug op zijn plaats.

MAGDA: En breng mij deze keer het juiste dossier.

BON: Amai zeg, wat een miserie.

(Bon gaat terug naar het klassement.)

MAGDA: Waarom raapt gij dat dossier op?

MILLIE: Waarom gooit gij dat dossier op de grond?

MAGDA: Omdat hij zo'n grote bek opzet. Ik wil hem dat afleren.

MILLIE: Op die manier gaat ge het nog erger maken.

MAGDA: Dat wil ik nog wel eens zien.

MILLIE: Maar zo te keer gaan. Is dat wel nodig?

MAGDA: Ik vind van wel.

MILLIE: Bon verdient dat niet.

MAGDA: Daar oordeel ik zelf over. Houdt gij u bezig met uw eigen zaken.

MILLIE: Ik doe niet anders.

MAGDA: Ja? Hoe is het hier geweest tijdens de vergadering?

MILLIE: Gewoon zeker. Hoe anders?

MAGDA: Ja? Hoe anders? Daar wil ik het fijne van weten.

(Bon komt binnen met een ander dossier. Hij gaat tot bij Magda om het te overhandigen.)

BON: Voilà. Schellekens Jos uit de Zwanenbergstraat. 't Is toch dit wat ge bedoelt. Want ik doe geen drie missen voor 't zelfde geld.

MAGDA: *(bekijkt het dossier)* Dat is het. In 't vervolg doet ge uw werk van de eerste keer goed.

BON: Als 't aan mij ligt is dat geen probleem. *(Bon gaat tot aan de deur van het klassement)*
Merci Bon.

MAGDA: Uw kot in gij.

BON: Woef woef. *(Bon gaat naar binnen.)*

MAGDA: *(na een korte stilte)* Wel? Ik wacht nog altijd op uw antwoord.

MILLIE: Mijn antwoord? Waarop?

MAGDA: Ik wil exact weten wat er hier gebeurd is tijdens de vergadering.

MILLIE: Ge bedoelt die telefoon van mevrouw Crets?

MAGDA: Ja, dat bedoel ik.

MILLIE: Mevrouw Crets wilde absoluut haar man spreken.

MAGDA: En dan vindt gij er niets beter op dan 'mijnheer' Crets uit de vergadering te roepen.

MILLIE: Wat moest ik anders doen?

MAGDA: Alles behalve dat. Ik heb u nog zo gezegd dat we niet wilden gestoord worden.
Door niemand niet. Zelfs niet door de directeur-generaal. Waar of niet soms?

MILLIE: Allemaal waar. Maar van mevrouw Crets hebt ge niets gezegd.

MAGDA: Zoiets moet ge van u eigen weten. Initiatief nemen noemen ze dat. Maar van u is dat blijkbaar te veel gevraagd.

MILLIE: Ik heb nog zo mijn best gedaan om ze af te schepen. Maar ze wilde niet lossen.

MAGDA: Ge hebt een kemel van formaat geschoten, weet ge.

MILLIE: Ik was ten einde raad. Ik wilde de vergadering niet onderbreken. Zeker niet nu het over mijn eigen beoordeling ging. Ten andere, hoe is het afgelopen?

MAGDA: We waren er juist mee bezig. 't Was bijna in kannen en kruiken. Ik had er extra mijn best voor gedaan. En dan begaat ge zo een flater. Crets is er niet over te spreken. 't Zal uw zaak niet vooruit helpen.

MILLIE: Ik kon er echt waar niets aan doen. Dat moet ge geloven. En Crets ook. Wilt ge nog eens een goed woordje doen. Ik heb die goede beoordeling broodnodig. Mijn bevordering hangt er van af. En ik kan die centen goed gebruiken.

MAGDA: Iedereen kan die centen goed gebruiken. Ik zo wel als gij.

MILLIE: Gij staat nu al drie categorieën hoger.

MAGDA: En terecht. Beseft gij wel wat ik daar allemaal moet voor doen.

MILLIE: (*sarcastisch*) Maar al te goed.

MAGDA: Gisteravond heb ik nog drie overuren geklopt. Tot acht uur.

MILLIE: Crets ook?

MAGDA: Natuurlijk Crets ook.

MILLIE: Amai zeg. Ik vraag mij af wat ge al die tijd gedaan hebt.

MAGDA: Werken natuurlijk. En zaterdag moet ik ook werken. Van negen tot twaalf.

MILLIE: Als er zoveel werk is wil ik ook wel komen. Tenminste als ge mijn hulp kunt gebruiken. En mijn aanwezigheid gewenst is.

MAGDA: Dat is het juist. Mijn werk is zo vertrouwelijk dat ik het alleen moet doen.

MILLIE: Met Crets.

MAGDA: Neen alleen! ...(*stiller*) Ja, met Crets.

MILLIE: Als dat zo zit dan zit het maar zo. Ik kan het alleen maar vragen. Maar als ge geen hulp wilt moet ge ook niet komen klagen.

MAGDA: Ik klaag niet. Ik wil alleen maar duidelijk maken dat ik ook recht heb op een bevordering. Zeker zoveel als gij en als gelijk wie hier op de dienst.

MILLIE: Als gij bevordering krijgt kan ik er weer naar fluiten. Twee op dezelfde dienst zie ik niet zitten.

MAGDA: Dat is nu eenmaal zo. Het aantal bevorderingen is beperkt.

MILLIE: 't Zijn wel altijd dezelfde namen op het lijstje.

MAGDA: 't Zijn ook altijd dezelfde paarden die de kar moeten trekken.

MILLIE: Er zijn ook andere paarden die wat haver verdienen. Maar die blijven droog hooi vreten.

MAGDA: Daar kan ik niets aan doen. (*staat recht*) Ik moet even naar de loondienst met dit dossier. Wilt gij overnemen terwijl ik weg ben?

MILLIE: Dat doe ik toch altijd.

(*Magda neemt het dossier Schellekens en gaat naar boven.*)

MILLIE: (*imiteert Magda zodra ze weg is*)” Wilt gij overnemen terwijl ik weg ben?”. Ze is verdorie de helft van de tijd weg. Ik moet intussen de kar trekken. Maar naar de haver kan ik fluiten. Madam komt zaterdagvoormiddag werken. Samen met Crets. Daar hoeft geen tekeningske bij. 't Zal haar weer een bevordering opleveren. Ge zult het zien. En ik kan nog maar eens aan mijn neus trekken.

Zevende tafereel: Millie - Bon

(*De deur van het klassement gaat voorzichtig open en Bon steekt zijn hoofd naar binnen.*)

BON: Is ze weg?

MILLIE: Ja, kom maar.

BON: Hebt ge gezien wat die zich durft permitteren?

MILLIE: Ze wil laten zien wie hier de baas is.

BON: En 't strafste van al: ‘Zij’ weet niet wat ze wil en ‘ik’ ben de sigaar. En hoe ze dat dossier teruggaf? Zo behandelt ge nog geen beest. Laat staan een mens.

MILLIE: Ge hebt gelijk Bon. Ze moest zich schamen. Maar madam is in haar gat gebeten. Ik heb haar vrijpartij met Crets op een cruciaal moment om zeep geholpen hebt.

BON: Ik vind dat goed. Als ik dat koppel stokken in de wielen kan steken zal ik het ook niet laten.

MILLIE: Pas maar op. Ze zijn tot alles in staat.

BON: Dat weet ik. We laten ze beter doen. 't Gelijk is toch altijd aan hun kant.

MILLIE: Van mij mogen ze het hebben.

BON: Van mij ook. Ik ... en gij, wij zouden zo iets nooit doen. Alhoewel....

MILLIE: Alhoewel?

BON: Ja ziet ge. Daarjuist moest ik zo een beetje terugdenken aan wat gij daarstraks liet doorschemeren.

MILLIE: Liet ik iets doorschemeren?

BON: Ja... nee... 't is te zeggen. Gij zei zoiets van :” Als ik mij nu eens moest presenteren”. Waarop ik direct zei dat jij zoiets nooit zou doen. Waarop jij weer zei:” Ge weet maar nooit”. En ik zei dat jij aan 't zwansen waart.

MILLIE: Gij hebt dat goed onthouden.

BON: Wel ja, ziet ge. Dat is zo in mijn kop blijven spoken. En op de lange duur probeert een simpele mens als ik zijn eigen wijs te maken dat jij daar misschien toch iets van meende. Maar dat zal wel niet zeker?

MILLIE: En als dat zo zou zijn? Gij zou dat toch nooit doen hè Bon. Of twijfelt ge aan u zelf? Nee toch.

BON: Millie meisje, ik weet het bij God zelf niet meer. Ik vind u heel sympathiek, dat is een feit. Maar ik ben getrouwd, dat is ook een feit. En normaal zou ik zoiets nooit doen. En jij ook niet. Maar een mens blijft altijd maar een mens.

MILLIE: Zo is dat.

BON: En soms heb ik ook behoefte aan ... aan... ge weet wel waaraan zeker?

MILLIE: Ik denk dat ik weet waaraan. Dat is toch heel normaal.

BON: Dat vind ik ook.

MILLIE: Wel? Wat scheelt er dan?

BON: Dat ons Margriet altijd migraine heeft, dat scheelt eraan. Iedere keer als ik wil, staat hare kop er niet naar. En daarom...

MILLIE: Daarom denkt jij er aan om...

BON: Maar niet zo direct hè Millie. Pas op hè, ik ben geen beest zulle. Even snuffelen en dan direct 'hupsakee'. Zo gaat dat niet bij mij. Eerst moeten wij elkaar beter leren kennen. Want dat is een heel belangrijke stap. En een gevaarlijke stap.

MILLIE: Als ge dat maar goed beseft. En ge hebt gelijk. Voordat ge aan zoiets begint moet ge er goed over nadenken. En elkaar vooraf door en door leren kennen.

BON: Voilà, we denken er allebei hetzelfde over. En dus zal er nooit iets van komen.

MILLIE: Waarom niet?

BON: Daarom niet. Hoe gaan we elkaar ooit door en door leren kennen? Hier lukt dat niet. Als we ook maar vijf minuutjes bij elkaar staan te babbelen valt madam Magda ons op de nek.

MILLIE: We zouden ook kunnen samenkomen zonder dat 'madam Magda' ons op de nek valt. Dan kunnen we ongestoord praten. En misschien...

BON: Misschien?

MILLIE: Komt er dan meer van.

BON: Als dat moest kunnen. Maar ik zie dat rechtuit gezegd niet zitten. Ik kan thuis zo maar niet weg wanneer ik wil.

MILLIE: En als we nu eens overuren zouden kloppen.... zo gezegd.

BON: Overuren kloppen? Millie meisje, ik weet niet of dat de oplossing is. Als ik de hele dag in mijn kot gezeten, is mijne 'sextant' 's avonds wel getrokken. Nee, dat zal niet gaan, vrees ik.

MILLIE: Maar we doen die overuren niet 's avonds. We komen de zaterdagvoormiddag, van negen tot twaalf. Dan hebben we het kot voor ons alleen. Gij zijt goed uitgerust. Uwe sextant is nog volledig intact. Tenminste als uw Margriet nog migraine heeft. En dan lukt het wel voor ... ge weet wel... hupsakee. Wat vindt ge daarvan?

BON: Daar valt wat voor te zeggen. Maar hoe moet ik dat thuis verkopen? Ons Margriet is niet van gisteren zulle. Ondanks haar migraine.

MILLIE: Ge zegt dat ge veel achterstand hebt met uw klasement. En dat ge die dringend moet wegwerken. Want dat ze bezig zijn met de personeelsbeoordeling. En dat ge goede punten moet scoren. Dat daar misschien een bevordering van afhangt.

BON: Denkt ge dat echt Millie. Zou ik kans maken op een bevordering als mijn klasement picobello in orde is?

MILLIE: Dat weet ik niet zotteke. Ge moet dat maar zeggen om weg te geraken.

BON: Zo bedoelt ge dat. Nu dacht ik echt dat ik bevordering zou krijgen.

MILLIE: Wel? Wat doen we?

BON: Misschien lukt dat wel. Aan welke zaterdag had ge gedacht?

MILLIE: Aan nu zaterdag. We laten er geen gras over groeien.

BON: Amai zeg, ge pakt de koe direct bij de horens.

MILLIE: Nee Bon, niet de koe. Ik pak u. En niet bij de horens.

BON: Millie meisje, gij gaat er nogal een trein vandoor. Ik vrees dat ik niet kan volgen.

MILLIE: Dat is maar een gedacht. Doen we het? Nu zaterdag? Om negen uur? Hier op het bureel?

BON: Millie meisje toch, zo rap al. Seffens zakt mijn broek af.

MILLIE: Nu nog niet Bon. Zaterdagvoormiddag is tijd genoeg.

BON: Ik bedoel dat niet letterlijk. Maar gij zijt zo een bloem van een kind. En ik maar een armzalige klasementsbediendeke. Mijn verstand kan er niet goed bij.

MILLIE: Hoe bedoelt ge... Bonneke?

BON: Ik bedoel... ik wil zeggen... ik weet niet goed wat ik mij daar allemaal moet bij voorstellen. Wat er zoal zal gebeuren.

MILLIE: Om te beginnen zullen we heel vertrouwelijk met elkaar praten.

BON: *(draait zich om, buigt even door de knieën, wrijft zich in de handen en spreekt zichzelf toe)* Ze gaat heel vertrouwelijk met mij praten zegt ze.

MILLIE: En dan zullen we elkaar intiem zoenen.

BON: *(zelfde scenario)* Ze gaat mij intiem zoenen, zegt ze.

MILLIE: En dan moogt ge mij aanraken.

BON: *(zelfde scenario)* Ik mag haar aanraken zegt ze.

MILLIE: En daarna volgt de rest vanzelf.

BON: *(zelfde scenario)* De rest volgt dan vanzelf, zegt ze. *(keert zich naar Millie)* Welke rest?

MILLIE: Wel. Hupsakee. Daar moet toch geen tekeningske bij hè Bonneke.

BON: Nee Millieke. Dat prenteke ken ik wel. Maar meent gij dat allemaal echt?

MILLIE: Heel echt. Tenminste als het goed is voor u.

BON: Als 't voor u goed is, is 't voor mij meer dan goed.

MILLIE: Dus gij komt?

BON: Ik vraag niet liever. Maar 't kan niet.

MILLIE: Hoe 't kan niet? En waarom niet?

BON: Omdat wij hier nooit binnengeraken.

MILLIE: Wij geraken hier wel binnen.

BON: Hebt gij een sleutel van de voordeur?

MILLIE: Neen. Alleen Crets en Magda hebben een sleutel van de voordeur. Ik heb mijn sleutel moeten afgeven.

BON: Dus zoals ik kom te zeggen: we geraken hier nooit binnen.

MILLIE: Iedereen geraakt hier binnen. Als ge de weg kent.

BON: En gij kent de weg?

MILLIE: Ik ken de weg. Langs het rekencentrum. Dat draait heel het weekend op volle toeren. Ge gaat langs daar naar binnen en loopt de trap af naar de kelder. Dan links de gang door tot aan het einde en rechts voorbij het magazijn. Dan links een klein donker gangske door en ge komt bij een trap. Ge loopt die trap naar boven en ge staat hier op de gang.

BON: Is dat echt?

MILLIE: Zo echt als ik hier zit.

BON: Dat heb ik nooit geweten.

MILLIE: Niemand weet dat. Maar ik wel. En gij nu ook.

BON: Als ik dat maar kan onthouden.

MILLIE: Probeer eens.

BON: Langs het rekencentrum naar binnen, de trap af, links de gang door tot...tot...

MILLIE: Aan het einde.

BON: Tot aan het einde, dan rechts voorbij het magazijn. Dat ken ik. Dan links een klein donker gangske door tot aan de trap, de trap op, ik ben binnen en hupsakee. 't Spel kan beginnen.

MILLIE: Zo is het. Dus afgesproken voor zaterdag?

BON: Afgesproken. Verdomme Millie, dat wordt spannend. Als dat maar goed afloopt.

MILLIE: Ge gaat verschieten hoe goed dat afloopt. Ga nu maar rap terug naar uw kot. Seffens is ons madam terug en zit het er weer bovenarms op.

BON: Waar zit ze voor het moment?

MILLIE: Ze is naar boven met het dossier van Schellekens. Naar de loondienst, naar Miel.

BON: Oei oei naar dat stuk vergif. Als ze daar haar beklag maakt over mij ben ik helemaal de klos. Miel kent er wat van om iemand op te naaien.

MILLIE: Ge weet het toch.

BON: En of ik het weet. Miel is het grootste krapuul van heel de stad. Wat zeg ik? Van heel de wereld. Die stookt ruzie tussen Jan en alleman. Die kan met zijn venijnige ophitserei twee kasseien tegen elkaar doen vechten.

MILLIE: Maar Crets gelooft er alles van. En Magda ook.

BON: Ze doen toch alsof. Omdat het in hun kraam past. En ze zelf niet deugen. Soort zoekt soort.

MILLIE: Zo is dat.

BON: Zeg me met wie ge omgaat en ik zeg u wie ge bent.

MILLIE: Amai, wat een levenswijsheid.

BON: Dat had ge van mij niet verwacht hè.

MILLIE: Om eerlijk te zijn: neen.

BON: Omdat ge mij niet kent. Dat zal binnenkort wel veranderen.

MILLIE: Ik kijk er al naar uit. Verdwij nu maar in uw klasement voor Magda hier binnenvalt.

BON: Ik ben al weg zie.

MILLIE: En voor zaterdag? Dat staat toch zeker vast.

BON: Dat staat zo vast als een paal boven water.

MILLIE: En mondje dicht hè Bon.

BON: Ik zwijg als een graf. Ik zie u seffens bij de koffie.

MILLIE: Ja, tot seffens. (*als Bon weg is*) Ocharme die sukkelaar trapt daar blindelings in. Zou ik daar wel mee doorgaan? Als Bon de romantische overuren van Crets en Magda komt verstoren zal het zijn beste dag niet zijn. Maar Bon is niet van gisteren. Die trekt zich wel uit de slag. Zo'n kans om Crets en Magda een peer te stoven krijg ik niet meer. Ik zou een vlieg willen zijn om hun smoel te zien als onnozele Bon plots uit het niets opdaagt.

(*Terwijl Millie verder werkt gaat het doek dicht.*)

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

Achtste tafereel: Crets – Magda – Millie – Juul.

(Diezelfde namiddag, juist voor de koffiepauze. Magda en Millie zijn ijverig aan het werk op hun computer. Het bureel van Crets is verlaten. Juul de postbode komt binnen.)

JUUL: *(terwijl hij de post uit zijn postzak haalt)* Een goede middag deze namiddag. De meisjes zijn druk aan 't werk, zie ik.

MILLIE: Dat moet hè Juul. Werk bij de vleet.

JUUL: Zo is dat Millie. Ik heb ook veel werk. Te veel. Mijn postzak weegt bijna een ton.
(Juul geeft de post aan Magda) Asjeblief Magda. Daar ben ik al vanaf. Op naar mijn volgende klant. Ik zal mij moeten haasten om rond te komen.

MAGDA: Wacht eens even. Mijnheer Crets moet u spreken.

JUUL: Nu direct? In zijn bureau?

MAGDA: Neen, ge moogt hier wachten. Ik zal hem roepen.

(Magda gaat naar het bureel van Crets en loopt door naar de vergaderzaal.)

JUUL: Weet gij waarover het gaat?

MILLIE: Ik heb er geen flauw gedacht van.

JUUL: Ik ook niet. In ieder geval komt het mij goed uit. Ik wil Crets ook spreken. Over mijn werk. Ik moet hier alles belopen en tussendoor nog allerhande karweitjes opknappen. Maar op 't einde van de maand staat daar niets tegenover. En dat kan niet blijven duren.

MILLIE: 't Is hier krek hetzelfde. Ik moet alles kennen wat Magda kent, alles doen wat zij doet en haar om de haverklap vervangen. Maar als het op de centen aankomt heeft zij hier alles gedaan en heeft zij het voor het zeggen.

JUUL: Zo ken ik haar. Deze morgen wilde ik haar om een afspraak vragen bij Crets. Maar madam wilde gewoon niet luisteren. Geen tijd. Veel te druk. Zo bijna of een ander niets te doen heeft.

(Crets en Magda komen uit de vergaderzaal en gaan naar het secretariaat.)

CRETS: Dag mijnheer Koekoekx. Wij moeten dringend eens met elkaar praten.

JUUL: Ik wilde u ook graag spreken, mijnheer Crets. Zou het onder vier ogen kunnen?

CRETS: Onder vier ogen? Wat ik te zeggen heb mag iedereen horen.

JUUL: Natuurlijk mijnheer Crets. Maar ik wilde....

CRETS: Gij hebt niets te willen. Gij moet alleen uw werk doen.

JUUL: Dat doe ik ook, mijnheer Crets. Maar ik dacht...

CRETS: Gij moet niet denken. Dat doen andere mensen voor u.

JUUL: Dat kan wel zijn mijnheer Crets. Maar ik mag toch...

CRETS: Beleefd zijn. Dat moogt ge. En eerbied en respect tonen tegenover mensen die u 's morgens vriendelijk ontvangen en altijd klaarstaan om u te helpen.

JUUL: Dat weet ik mijnheer Crets. En daarom

CRETS: Gooit ge die mensen een hoop scheldwoorden naar hun hoofd.

JUUL: Zoiets zou ik nooit doen, mijnheer Crets.

CRETS: Nooit doen? En deze morgen dan? Met Magda.

JUUL: Deze morgen? Met Magda? Oh dat. Ik wilde haar gewoon vragen ...

CRETS: Gij hebt haar niets te vragen. Gij moet hier alleen uw post deponeren en de mensen gerust laten.

JUUL: Ik laat de mensen gerust.

CRETS: Gij laat de mensen niet gerust. Deze morgen hebt ge Magda lastig gevallen.

JUUL: Magda lastig gevallen? Maar mijnheer Crets...

CRETS: Is 't niet waar misschien? (*woedend en luid*) Is 't niet waar misschien?

JUUL: Neen dat is niet waar. Ik...

CRETS: Dus Magda liegt? Mijn secretaresse is een leugenaar.

JUUL: Dat zeg ik toch niet.

CRETS: Dat zegt ge wel!

JUUL: Neen. Ik zeg niet dat Magda liegt maar....

CRETS: Dus is het waar. Gij bekent. Dan gaat ge nu uw verontschuldigen aanbieden. Nu! Direct!

JUUL: Maar ik heb niets verkeerd gedaan.

CRETS: Ik wil het niet horen. Uw verontschuldigen. Onmiddellijk. Of wilt ge een schriftelijke vermaning in uw dossier? Is het dat wat ge wilt? Zeg het maar. Wat is er van de kwestie?

JUUL: Als ik iets verkeerd gedaan heb wil ik mij daarvoor verontschuldigen. Maar ik zweer u....

CRETS: Ik zweer u dat ge buiten vliegt als het nog één keer gebeurt. Gij moet mijn secretaresse met rust laten.

JUUL: Maar...

CRETS: Geen maar. Gij moet mijn secretaresse met rust laten zeg ik u. Goed verstaan?

JUUL: (*stil*) Jazeker mijnheer Crets.

CRETS: (*buiten zichzelf van woede*) Wat zegt ge? Ik versta u niet. Ik vroeg of ge mij goed verstaan hebt?

JUUL: (*luider*) Jazeker mijnheer Crets.

CRETS: Dan hoop ik dat het nooit meer gebeurt! Nooit meer! Of ge zult er spijt van krijgen, mijnheer Koekoekx! Steek dat maar goed in die stomme kop van u.

(*Crets loopt bevend van woede terug naar de vergaderzaal.*)

Negende tafereel: Magda – Millie – Juul – Bon – Miel – Geysen – figuranten.

JUUL: Dat zal ik nooit vergeten hè Magda. Dat steek ik in mijn mouw. Zo lang als ik leef.

MAGDA: Gaan we opnieuw brutaal worden ja? Hebt ge uw lesje nog niet geleerd?

JUUL: Ik heb mijn lesje van buiten geleerd. En ik zal het heel goed onthouden. Dat zweer ik u.

(Juul verlaat bevend het kantoor.)

MILLIE: Wat is hier allemaal aan de hand?

MAGDA: Ge had Koekoekx deze morgen moeten horen. Zo onbeschoft.

MILLIE: Juul is toch altijd heel vriendelijk.

MAGDA: Ik verschoot er ook van. Ik zei heel vriendelijk “goede morgen Juul”. En “leg hier de post maar neer Juul”. Maar neen. In plaats van een fatsoenlijk antwoord te geven begint hij mij uit te schelden voor “venijnig vals serpent” en “smerige vuile trut”.

MILLIE: Dat geloof ik niet. Zo is Juul niet.

MAGDA: Ik kon mijn oren ook niet geloven.

MILLIE: En gij hebt natuurlijk niets gedaan of gezegd waardoor hij zich geraakt voelde?

MAGDA: Maar neen. Wat zou ik toch zeggen of doen?

MILLIE: Ik weet het niet. Maar hier is meer gebeurd. Dat voel ik.

MAGDA: Er is niets meer gebeurd. Of wilt gij ook zeggen dat ik lieg?

MILLIE: Ik zou niet durven. Want dan loopt ge weer naar Crets om te klikken.

MAGDA: Ik heb niet geklikt. Ik heb alleen de waarheid verteld.

MILLIE: Uw waarheid. Dat komt op hetzelfde neer.

MAGDA: Als ik van u was zou ik beter op mijn woorden letten. Is de koffie klaar?

MILLIE: Ja.

MAGDA: Dan breng ik Crets zijn koffie. Om hem te kalmeren. Verwittigt gij de rest.

(Magda gaat naar de keuken. Millie draait enkele nummers op de telefoon en zegt telkens kort “koffie!”. Bon komt uit het klassemmentlokaal en blijft bij Millie staan. Tijdens hun gesprek komen Miel, Geysen en de figuranten van boven en gaan in de keuken. Na enige tijd gaan de figuranten terug naar boven.)

BON: Wat was dat zeg? Ik hoorde Crets roepen en tieren tot in mijn kot.

MILLIE: Juul Koekoekx heeft lelijk naar zijn voeten gekregen.

BON: Juul Koekoekx? Waarvoor dan wel?

MILLIE: Volgens Magda heeft hij haar deze morgen uitgemaakt voor alles en nog wat. Zo maar. Zonder enige reden.

BON: Daar geloof ik niets van.

MILLIE: Ik ook niet. Maar zij beweert van wel. En zij is haar beklag gaan maken bij Crets.

BON: Met dat wijf kunt ge u aan alles verwachten. Juul is zo een brave vent. Die doet dat niet. En dan gaat die madam hem zwart maken bij de grote baas. Schoon is dat, proper. Ze moesten haar....

MILLIE: Voorzichtig. Seffens hoort ze u nog. Ze is in de keuken. Zwijg maar.

BON: Dat is alles wat een mens hier mag doen. Zwijgen en op zijn kop laten schijten. Soms heb ik goesting om dat mens eens goed haar vet te geven. En pas op hè Millie, vroeg of laat komt het ervan. Ik durf dat. Ik ben niet bang van dat stuk venijn. Ik ben razend bij zoveel onrechtvaardigheid. *(Magda komt uit de keuken met twee tassen koffie.)* Ik ben ...echt blij dat de koffie klaar is. Ik begin dorst te krijgen.

MAGDA: Ga dan maar naar de keuken in plaats van hier staan te kletsen. De koffie wordt in de keuken gedronken.

BON: Ik was juist onderweg Magda. Ik ga al. De koffie riekt goed. Hij zal deugd doen.

(Bon gaat haastig naar de keuken.)

MAGDA: *(tot Millie, vooraleer verder te gaan naar Crets)* En geen gezever achter mijn rug over wat hier zojuist gebeurd is. Goed verstaan hè.

MILLIE: Ik zwijg als vermoord.

MAGDA: Dat is u geraden ook. Niemand heeft er zaken mee. Wat hier gebeurt blijft onder ons.

MILLIE: Als gij dat zo wilt, zal dat zo gebeuren.

MAGDA: Daar reken ik op. Als goede collega's moeten we elkaar kunnen vertrouwen. Dus mondje dicht.

MILLIE: *(als Magda weg is imiteert Millie haar)* 'Als goede collega's moeten we elkaar kunnen vertrouwen. Dus mondje dicht'. Goede collega's? Ik weet wel beter. En Bon en Juul nu ook. Een gemeen vals kring is het. Ze is bang dat haar geniepige streken bekend worden op de personeelsdienst. En toch zal het geweten zijn. Hoe? De kraaien misschien. Die brengen toch alles uit.

Tiende tafereel: Millie – Miel – Geysen.

(Miel en Geysen komen uit de keuken met hun tas koffie in de hand. Ze blijven staan of zetten zich ergens neer, op een stoel of op de rand van een bureau, maar zo dat ze samen kunnen praten. Tijdens hun gesprek drinken ze hun koffie.)

MILLIE: De koffiepauze is in de keuken hè mannen.

GEYSEN: In de keuken is het veel te druk.

MIEL: Hier zitten we meer op ons gemak.

MILLIE: Tot Magda het ziet.

GEYSEN: Ze ziet het niet.

MIEL: Waar zit ze weer?

MILLIE: Ik denk in de vergaderzaal. Ze drinkt koffie samen met Crets.

MIEL: Een tête à tête met een lekkere tas koffie. Lijkt me heel intiem.

MILLIE: Dat zou wel kunnen. Ik drink mijn koffie toch liever in de keuken.

(Millie gaat naar de keuken.)

MIEL: Wat denkt gij daarvan Bert?

GEYSEN: Van wat?

MIEL: Van Crets en Magda die samen koffiedrinken in de vergaderzaal.

GEYEN: Ik denk niets daarvan.

MIEL: Ge vindt dat toch niet normaal.

GEYSEN: Voor mijn part doen ze wat ze niet laten kunnen.

MIEL: Denkt ge dat ze nog meer doen?

GEYSEN: Dat interesseert mij niet.

MIEL: 't Zou toch kunnen.

GEYSEN: En dan? Voor mijn part doet Crets het met wie hij wil en waar hij wil. Zolang hij het tegenover zijn geweten en zijn vrouw maar kan verantwoorden.

MIEL: Zijn vrouw zal dat wel niet weten.

GEYSEN: Als er iets is tussen die twee zou ze het moeten weten.

MIEL: Crets zal het zeker niet aan haar neus hangen. Zo geslepen is hij wel. Hij knijpt de katjes in het donker.

GEYSEN: Dat hebt gij gezegd.

MIEL: Ik zou nog meer kunnen zeggen. Maar het blijft wel onder ons. Crets is de laatste tijd niet content over u.

GEYSEN: Ik zou niet weten waarover hij te klagen heeft.

MIEL: Ik ook niet. Gij doet uw werk perfect. Wij kunnen altijd op u terugvallen. Maar Crets denkt daar blijkbaar anders over.

GEYSEN: Dan moet hij mij dat in mijn gezicht durven zeggen.

MIEL: Dat zal hij nooit doen. Hij doet dat liever achter uw rug.

GEYSEN: Dat vind ik dan heel achterbaks.

MIEL: Zo is hij. Hij maakt u zwart zonder dat gij u kunt verdedigen. En dat is slecht voor uw carrière.

GEYSEN: Dan moet ik hem daar dringend over spreken onder vier ogen.

MIEL: Dat zou ik niet doen. Hij gaat toch alles ontkennen. En u achteraf nog meer bekladden.

GEYSEN: Maar waarom? Gij zegt ook dat er op mijn werk niets valt aan te merken. Wat heeft die toch tegen mij?

MIEL: Ik zou het niet weten. Maar ik weet wel dat hij zegt dat hij u zal kraken.

GEYSEN: Als dat zo zit ga ik rechtstreeks naar de directeur-generaal.

MIEL: Dat zou ik ook doen.

GEYSEN: Ik kan dat niet op zijn beloop laten.

MIEL: Dat vind ik ook. Crets heeft geen enkele reden om u zo aan te pakken.

(Magda is uit de vergaderzaal gekomen en via het bureel van Crets komt ze terug op het secretariaat.)

MAGDA: Sinds wanneer wordt er koffie gedronken op het secretariaat?

GEYSEN: Sinds gij het niet ziet. Want dan durven wij dat niet.

MAGDA: Nu zie ik het wel. En ik vind dat dat niet kan. Het secretariaat is geen koffielokaal.

MIEL: Ge hebt gelijk Magda. Ik zou dat nooit doen. Maar Bert vond dat het zo druk was in de keuken. En daarom zijn we naar hier gekomen. De koffiepauze zou beter wat gespreid worden.

MAGDA: Dan moet gij dat maar voorstellen aan Crets. Gij wilde hem toch spreken. Hij is in de vergaderzaal.

GEYSEN: Wilt gij Crets spreken? In verband met het werk?

MIEL: Neen, 't is persoonlijk. 't Heeft met het werk niets te maken.

(Miel zet zijn tas neer en gaat naar het bureel van Crets. Alvorens te kloppen op de deur van de vergaderzaal snuffelt hij nog wat rond op het bureau van Crets.)

GEYSEN: Waarom moet Miel Crets spreken?

MAGDA: Dat weet ik niet. 't Zijn trouwens mijn zaken niet.

GEYSEN: De mijne wel. Als hoofd van de loondienst ben ik zijn rechtstreeks diensthoofd. Als er problemen zijn moet hij zich tot mij wenden.

MAGDA: 't Is wel persoonlijk zegt hij.

GEYSEN: En gij gelooft dat?

MAGDA: Ik geloof dat niet. Daarvoor ken ik Miel veel te goed. Die staat graag zo dicht mogelijk bij de zon. Daar zijn de stralen het warmst.

GEYSEN: *(terwijl hij aanstalten maakt om naar de keuken te gaan)* Ik ben daar wel niet mee akkoord.

MAGDA: Dan moet ge hem dat zeggen. À propos wilt ge Miel zijn tas ook meenemen?

(Geysen gaat met zijn lege tas en deze van Miel naar de keuken. Magda zet zich achter haar computer. Millie en Bon komen uit de keuken. Millie zet zich eveneens achter haar computer. Geysen gaat naar boven.)

BON: De koffie was lekker. Bedankt hè Magda.

MAGDA: Daar moet ge Millie voor bedanken. Zij heeft hem gezet.

BON: Bedankt hè Millie. De koffie was heel lekker. Zoals gij koffie zet, zet niemand anders hem.

MAGDA: Is mijn koffie soms niet goed?

BON: Dat heb ik niet gezegd. Maar zoals Millie hem zet drink ik hem toch het liefst.

MILLIE: Bedankt voor het compliment Bon.

BON: Dat is graag gedaan Millie.

(Bon verdwijnt in het klassemmentslokaal.)

MAGDA: Gij ligt bij Bon precies in de bovenste schuif.

MILLIE: Gij kent Bon toch. Die ... die zegt zomaar wat.

Elfde tafereel: Crets – Miel - Magda – Geysen - Millie.

(Miel klopt op de deur van de vergaderzaal. Crets komt naar buiten.)

CRETS: Ah Miel. Gij moest mij dringend spreken. Zet u.

(Crets zet zich achter zijn bureau, Miel ervoor.)

MIEL: Dringend is veel gezegd. Maar er moet mij iets van het hart, mijnheer Crets.

CRETS: Zeg maar Eddy. En gooi het er maar uit. Dat zal u verlichten.

MIEL: Dat hoop ik. Want het moet van mij af. En pas op hè Eddy. 't Is niet dat ik iemand wil zwart maken of achter iemands rug roddelen. Dat zou ik nooit doen. Dat weet gij goed genoeg.

CRETS: Zeker Miel. Gij zou dat nooit doen. Daarvoor zijt ge veel te eerlijk. Zeg het nu maar.

MIEL: 't Is tegen mijn goesting. Echt waar. Maar gij moet weten wat die allemaal achter uw rug rondstrooit.

CRETS: Wie strooit wat rond achter mijn rug?

MIEL: Bert.

CRETS: Bert Geysen?

MIEL: Ja. Bert Geysen. Daar verschiet ge van hè.

CRETS: Daar verschiet ik zeker van. Dat is het laatste wat ik van Bert zou verwachten.

MIEL: Ik kon mijn oren ook niet geloven. Maar hij zei het heel uitdrukkelijk.

CRETS: Wat zei hij 'heel uitdrukkelijk'?

MIEL: Hij insinueerde dat gij iets hebt met... met Magda. Ja dat strooit hij rond.

CRETS: Hoe komt die daarbij? Gij weet toch dat daar niets van aan is.

MIEL: Natuurlijk weet ik dat. En dat heb ik hem ook gezegd. "Bert", heb ik hem gezegd, "zoiets moogt ge niet zeggen want daar is niets van aan. Mijnheer Crets is een heel integer persoon. Die zou zoiets nooit doen." Zo heb ik het hem gezegd. Ge moogt het hem zelf vragen.

CRETS: Ik geloof u Miel. Gij zou daarvoor niet liegen. En bedankt dat gij dat misverstand uit de wereld hebt geholpen.

MIEL: Dat misverstand uit de wereld geholpen? Maar Eddy, niets is minder waar. Weet ge wat hij zei? "Miel" zei hij "die twee doen het met elkaar. Zeker weten. Maar zolang hij dat tegenover zijn geweten en zijn vrouw kan verantwoorden kan het mij allemaal niet schelen".

CRETS: Heeft hij dat zo gezegd?

MIEL: Zo heeft hij dat gezegd. Ik mag hier doodvallen als het niet waar is.

CRETS: Wat permitteert dat ventje zich allemaal? Durven zeggen dat ik mij moet verantwoorden tegenover mijn vrouw. Dat die zich eens met zijn eigen zaken bemoeit.

MIEL: En dat is nog niet alles. Hij zei ook heel letterlijk: "Ik vind dat zijn vrouw het moet weten. Maar Crets zal het zeker niet aan haar neus hangen. Hij knijpt liever de katjes in het donker."

CRETS: Zei hij letterlijk dat mijn vrouw het moet weten?

MIEL: Heel letterlijk. En pas op hè Eddy, Geysen is zo sluw om zijn geroddel via via tot bij uw vrouw te laten doordringen.

CRETS: Dan moet ik maatregelen treffen. Ik laat mijn huwelijk niet kapot maken door zo'n gluiperig individu. Waarom doet die zoiets?

MIEL: Ik denk dat ik weet waarom? Hij denkt dat gij niet content zijt van hem.

CRETS: Maar ik ben heel tevreden over Bert en over zijn werk.

MIEL: Dat weet ik. Maar Bert blijkbaar niet. Hij denkt dat gij denkt dat hij niet bekwaam is om als diensthoofd te fungeren. En dat gij dat naar boven zijt gaan vertellen.

CRETS: Maar enfin. Als dat zo was zou ik toch eerst met hem spreken.

MIEL: Bert denkt daar anders over. Hij zei heel uitdrukkelijk: "Crets is te laf om mij dat in mijn gezicht te zeggen. Die achterbakse smeerlap roddelt het liefst achter mijn rug."

CRETS: Die vent is volkomen paranoïde.

MIEL: Dat moet wel zijn. Want hij zei ook nog: "Als Crets denkt dat hij mij kan kraken dan heeft hij de verkeerde voor".

CRETS: Stel dat ik dat zou willen, wat zou hij tegen mij kunnen beginnen?

MIEL: Ik weet het niet. Maar hij dreigde ermee naar de directeur-generaal te gaan.

CRETS: Naar de directeur-generaal?

MIEL: Zo heeft hij heel uitdrukkelijk gezegd.

CRETS: Die zal hem rap wandelen sturen. De directeur-generaal heeft het volste vertrouwen in mij.

MIEL: En terecht. Maar wie weet wat Geysen daar allemaal gaat vertellen. En van roddels blijft altijd iets hangen. Daarom heb ik het hem ook ten stelligste afgeraden. "Bert" heb ik hem gezegd, "gij moogt dat niet doen". Zo heb ik het hem gezegd. Ge moogt het hem zelf vragen.

CRETS: Dat gaan we direct doen.

MIEL: Niet zo rap Eddy. Geysen is mijn rechtstreeks diensthoofd. Wie weet wat hij mij gaat aandoen.

CRETS: Hij moest eens durven.

MIEL: Dat weet ik. Maar toch liever nog niet.

CRETS: Misschien hebt ge gelijk. Maar ik zal maatregelen treffen. Hij moet eruit. Met zo iemand kan ik niet langer samenwerken.

MIEL: Dan zit ge wel zonder hoofd van de loondienst.

CRETS: Daar kunnen we een mouw aan passen.

MIEL: Ge bedoelt iemand aanwerven?

CRETS: We kunnen dat ook intern oplossen.

MIEL: Natuurlijk kan dat. Hebt ge soms al aan iemand gedacht?

CRETS: Natuurlijk. Aan u hè Miel. Gij kent toch het werk.

MIEL: Natuurlijk ken ik het werk. Zo goed als Bert. Hij heeft me trouwens zelf alles geleerd. En ik wil zeker de poten niet vanonder zijn stoel zagen. Daarvoor heb ik te veel aan hem te danken. Maar wat hij nu doet gaat mij te ver. Ik kan het niet langer verdragen dat hij u zo door het slijk sleurt.

CRETS: Bedankt Miel om uw nek voor mij uit te steken. Gij zult het u niet beklagen. Met eerlijke mensen, daar kan ik mee werken. Niet met mensen die geniepig achter mijn rug laster spuien.

MIEL: En hoe moet het nu verder?

CRETS: Geysen zal mij leren kennen. Ik zal hem kraken. Hij moet eruit. En dan krijgt gij de verdiende beloning voor uw loyaliteit. Gij wordt hoofd van de loondienst.

MIEL: Ik vind het echt erg voor Bert. Maar 't is zijn eigen schuld. Hij moest maar geluisterd hebben naar mijn goede raad.

CRETS: Hij zal er spijt van krijgen dat hij het niet gedaan heeft.

MIEL: Al op voorhand bedankt hè Eddy. Op mij kunt ge rekenen. Ik zal u niet teleurstellen.

CRETS: Dat weet ik Miel.

MIEL: Ik mag er toch op rekenen dat ik buiten schot blijf. Bert zou kunnen denken dat ik achter zijn rug geroddeld heb. En dat wil ik helemaal niet doen.

CRETS: Ge kunt op uw twee oren slapen. Wat hier gezegd is blijft tussen ons.

MIEL: Daar ben ik blij om. En excuseer mij dat ik u hiermee heb lastig gevallen.

CRETS: Gij moet u niet excuseren. Gij hebt uw plicht gedaan. En ik weet wat mij te doen staat.

MIEL: Daar twijfel ik niet aan. *(staat recht)* Nogmaals mijn excuus. En op voorhand bedankt.

CRETS: Nee nee, gij zijt bedankt.

(Miel gaat naar het secretariaat.)

MAGDA: Is het gedaan?

MIEL: Ja Magda. Ik heb een heel goed gesprek gehad met Eddy. Een eerlijk gesprek dat zijn vruchten zal afwerpen. Eddy wist het erg te waarderen.

(Wanneer Miel naar boven wil gaan komt Geysen naar binnen. Ze ontmoeten elkaar aan de deur.)

MIEL: Bert ik kwam er juist aan. Mijn gesprek met Crets is afgelopen.

GEYSEN: Dan is het nu mijn beurt om een woordje met hem te wisselen.

MIEL: Hij heeft nu geen tijd.

GEYSEN: Dan zal hij tijd maken. *(Geysen loopt naar de deur van Crets' bureau.)*

MAGDA: Hela hela zo gaat dat maar niet.

GEYSEN: Dat zullen we nog wel zien.

(Geysen klopt en gaat meteen binnen bij Crets.)

MAGDA: Wat zijn dat voor manieren!

MIEL: Zo kennen we hem hè Magda. Geen manieren.

(Magda werkt verder achter haar computer. Miel gaat naar boven.)

Twaalfde tafereel: Crets – Geysen – Magda - Millie.

(Crets zit met zijn hoofd in zijn handen achter zijn bureau. Geysen komt binnen.)

GEYSEN: Excuseer Eddy. Hebt ge vijf minuten? We moeten dringend met elkaar praten.

CRETS: Is dat zo? Wel, ik luister.

GEYSEN: Zijt gij nog wel content over mijn werk?

CRETS: Twijfelt gij daaraan?

GEYSEN: Eigenlijk niet. Maar Miel liet dat doorschemeren. En als ge niet tevreden zijn, zou ik dat graag willen weten.

CRETS: Als dat zo is zal ik u dat zeker zeggen.

GEYSEN: Vlak in mijn gezicht, mag ik hopen.

CRETS: Denkt ge dat ik daarvoor te laf ben?

GEYSEN: Dat denk ik niet. Maar moest ge het mij niet in mijn gezicht durven zeggen ...

CRETS: Dan ben ik een achterbakse smeerlap die hogerop ga rondbazuinen dat gij niet geschikt zijt om als diensthoofd te fungeren.

GEYSEN: Die woorden heb ik nooit gebruikt.

CRETS: De woorden doen er niet toe. Het feit dat ge mijn integriteit in twijfel trekt is al erg genoeg.

GEYSEN: Ik trek niets in twijfel. Ik vraag u alleen om eerlijk te zijn. En als ge iets hebt aan te merken om het mij vlakaf te zeggen.

CRETS: Wel Bert, ik zal het u vlakaf zeggen. Om te beginnen kan ik niet samenwerken met iemand die achter mijn rug de meest vulgaire roddels rondstrooit.

GEYSEN: Bedoelt ge mij?

CRETS: Wie anders? Wie probeert er hier mijn goede naam en die van Magda door het slijk te sleuren?

GEYSEN: Ik zeker niet.

CRETS: Gij zeker wel. Ze zijn het mij zojuist komen vertellen.

GEYSEN: Miel is mij komen zwart maken. Ik wist het.

CRETS: Laat Miel hier buiten. Dankzij de informatie van een eerlijk man zoals Miel weet ik tenminste wat er achter mijn rug gebeurt.

GEYSEN: Dankzij de leugens van een giftige slang zoals Miel weet ge juist niet wat er achter uw rug gebeurt.

CRETS: Let op uw woorden gij. En waag het niet om Miel van leugens te betichten. Ik geloof hem onvoorwaardelijk.

GEYSEN: Dan zult ge nog veel leugens moeten slikken. Die liegt dat hij het zelf gelooft.

CRETS: Is dat zo? Hebt gij soms niet laten doorschemeren dat ik iets heb met Magda?

GEYSEN: Ik heb niets laten doorschemeren. Voor mijn part doet ge wat ge niet laten kunt, met wie ge wilt en waar ge wilt. Het kan mij geen barst schelen.

CRETS: Zolang ik het tegenover mijzelf en mijn vrouw maar kan verantwoorden.

GEYSEN: Dat moet ge voor uzelf uitmaken.

CRETS: Ik moet niets voor mezelf uitmaken want er is niets aan de hand.

GEYSEN: Dat heb ik ook nooit gezegd.

CRETS: En dat mijn vrouw het zou moeten weten. Dat hebt ge ook niet gezegd?

GEYSEN: Indien er iets is tussen jullie twee zou ze het moeten weten. Dat heb ik gezegd.
Maar...

CRETS: Ik zal het wel niet aan haar neus hangen zeker. Ik knijp liever de katjes in het donker.

GEYSEN: Dat zegt Miel.

CRETS: Neen, dat zegt gij.

GEYSEN: Miel legt zijn eigen woorden in mijn mond. Om mij in diskrediet te brengen.

CRETS: Waarom zou hij dat doen? Geef mij eens één goede reden.

GEYSEN: Omdat hij op mijn plaats loert, de heimelijke smeerlap. Daarom doet hij dat.

CRETS: Dat is zijn goed recht. Miel moet ook carrière kunnen maken.

GEYSEN: Maar niet op mijn kap. Hij moet zijn beurt afwachten. Tot ik met pensioen ga.

CRETS: En wanneer denkt ge te vertrekken. Dat zou ik nu graag willen weten.

GEYSEN: Dat weet ge goed genoeg.

CRETS: Dat weet ik niet. Ge kunt ook met vervroegd pensioen.

GEYSEN: Dat kan ik niet. Ge weet toch dat ik nog kinderen heb die studeren.

CRETS: Had geen kinderen gekocht zoals ik. Dan was dat probleem er niet.

GEYSEN: Dat is een keuze die ge zelf maakt. En ik heb gekozen voor kinderen.

CRETS: Daar kan Miel niet voor opdraaien. Ik zou willen dat ge op vervroegd pensioen gaat.

GEYSEN: Ik kan mij dat niet permitteren. Dan kom ik gewoon niet rond.

CRETS: Er zijn genoeg mensen die moeten content zijn met alleen een hemd aan hun gat. En Miel verdient het om vooruit te komen. Op hem kan ik tenminste vertrouwen.

GEYSEN: Dat denkt ge toch maar.

CRETS: Neen daar ben ik zeker van. Ik verwacht deze week nog uw antwoord in verband met uw pensioen. Ge kunt gaan.

(Geysen staat op en wil het bureel verlaten. Wanneer hij aan de deur is...)

CRETS: Nog iets voor ik het vergeet. Als ge naar de directeur-generaal wilt gaan, zoals ge bedreigd hebt, zal ik hem alvast verwittigen van uw komst. Dan kan ik meteen een boekje opendoen over uw geroddel en gekonkelfoes achter de rug van uw diensthoofd. Hij zal dat graag horen.

(Geysen slaat de deur achter zich dicht en stormt naar boven, verbaasd achterna gekeken door Magda en Millie.)

Dertiende tafereel: Crets – Magda - Millie

(Crets komt vanachter zijn bureau, opent de tussendeur en roept Magda.)

CRETS: Magda wilt ge even komen.

(Crets zet zich terug achter zijn bureau. Magda komt binnen en zet zich voor het bureau.)

MAGDA: Wat is hier allemaal gaande?

CRETS: Wij hebben een probleem.

MAGDA: Wij?

CRETS: Ja. Miel beweert dat Geysen rondstrooit dat wij een affaire hebben.

MAGDA: Hoe kan Geysen dat weten?

CRETS: Dat vraag ik mij ook af. Wij zijn toch altijd heel voorzichtig.

MAGDA: Misschien niet voorzichtig genoeg. De mensen zien wat ze zien.

CRETS: Maar dat uitgerekend Geysen zoiets gaat rondbazuinen.

MAGDA: Geysen doet dat niet.

CRETS: Miel beweert van wel.

MAGDA: We kennen Miel toch. Die is van zijn eerste leugen niet gebarsten.

CRETS: Maar sommige dingen die hij zegt schijnen wel te kloppen.

MAGDA: En toch geloof ik het niet. Miel wil ruzie stoken tussen u en Geysen.

CRETS: Waarom zou Miel dat doen?

MAGDA: Alleszins niet zonder bijbedoeling. Daar zit meer achter.

CRETS: In ieder geval is mijn vertrouwen in Geysen weg.

MAGDA: Ge kunt beter Miel wantrouwen.

CRETS: Hij komt mij wel vertellen wat er achter mijn rug gebeurt.

MAGDA: Maar schuift alles in de schoenen van iemand anders.

CRETS: Eén ding staat vast: Miel weet iets.

MAGDA: Of hij vermoedt iets. Ik heb dat ondervonden toen hij deze morgen mijn sjaaltje teruggaf. Hij probeert met leugens achter de waarheid te komen. Zoiets past perfect in zijn kraam.

CRETS: 't Is een geniepig ventje. Dat weet iedereen. We kunnen maar beter op onze hoede zijn.

MAGDA: Als hij het aan zijn vrouw vertelt ..

CRETS: En die praat haar mond voorbij in de canapé op het directoraat....

MAGDA: Dan hebben we pas een probleem.

CRETS: Dat zal niet gebeuren. Ik weet wat mij te doen staat.

MAGDA: Wat dan?

CRETS: Miel paaien zodat hij zijn mond houdt.

MAGDA: Hoe gaat ge dat doen?

CRETS: Ik heb hem de functie van hoofd van de loondienst beloofd.

MAGDA: En Geysen dan? Wat doet ge met hem?

CRETS: Die moet buiten. Op vervroegd pensioen.

MAGDA: Dat gaat hij nooit doen.

CRETS: Dat gaat hij wel doen. Wacht maar tot ik met hem klaar ben.

MAGDA: Wat zijt ge van plan?

CRETS: Ik pest Geysen het bloed van onder de nagels. Voortaan kan hij voor mij niets goeds meer doen. Ik zet iedereen tegen hem op zodat hij geen kant meer op kan. Hij zal nog blij zijn met vervroegd pensioen te kunnen vertrekken. En dan ligt voor Miel de weg open.

MAGDA: Voor mij wordt alles plots heel duidelijk.

CRETS: Hoe bedoelt ge?

MAGDA: Miel is Geysen komen zwart maken om te verkrijgen wat gij allemaal van plan zijt: Geysen weg en hij op zijn plaats. Alle middelen zijn goed voor dat stuk krapuul. Desnoods gaat hij over lijken om zijn doel te bereiken.

CRETS: Misschien is dat zo. Maar ik kan niet anders. Miel is door de relaties van zijn vrouw op het directoraat veel te gevaarlijk. Wij moeten zijn stilzwijgen afkopen. En als Geysen daar de dupe van wordt, dan is dat maar zo.

MAGDA: Geysen verdient dat niet. 't Is een harde werker, altijd vriendelijk en eerlijk en correct.

CRETS: Ik zie geen andere oplossing. Als wij onze relatie willen verder zetten moeten we zorgen dat Miel op onze hand is.

MAGDA: Misschien kunnen we er beter mee stoppen.

CRETS: Dat meent ge niet.

MAGDA: Ik meen dat wel. We gaan ons een hele boel miserie op de nek halen.

CRETS: Laat mij maar doen. Alles komt in orde. Dat beloof ik u. En als er daarvoor onschuldige slachtoffers vallen, dan moet dat maar. In oorlogstijd gebeurt dat ook.

MAGDA: 't Is wel geen oorlog.

CRETS: Toch wel. Ik heb Geysen de oorlog verklaard om ons eigen vege vel te redden. En ik zal triomferen.

MAGDA: Ik heb met Geysen te doen.

CRETS: Daarmee komen we nergens. We moeten hard zijn. Onverbiddelijk. En vooral Miel tot vriend houden.

MAGDA: Ik hou niet van heimelijke vrienden. Ik walg van zijn achterbaks gedoe.

CRETS: Dan doet ge maar alsof. We kunnen het ons niet permitteren dat zijn roddels doorsijpelen tot op het directoraat. We smeren hem zoveel mogelijk siroop om de mond.

MAGDA: Ik zal mijn best doen. Maar wie garandeert ons dat hij blijft zwijgen éénmaal hij zijn doel bereikt heeft?

CRETS: Dat risico moeten we nemen. Kom we gaan naar de vergaderzaal om te overleggen hoe we de zaken best aanpakken. Onze koppen bij elkaar steken zoals ze dat zo schoon zeggen.

MAGDA: Toch niet te dicht bij elkaar, hoop ik.

CRETS: Hebt ge daar iets op tegen?

MAGDA: Normaal gesproken niet. Maar nu wel. We hebben teveel om over na te denken.

CRETS: Juist daarom steken we onze koppen heel dicht bij elkaar. Kom.

(Crets en Magda gaan naar de vergaderzaal.)

Veertiende tafereel: Millie – Bon.

(Bon komt uit het klassementlokaal en is klaar om naar huis te gaan.)

BON: Voilà zie Millieke, ik ben ermee weg.

MILLIE: Gaat ge al naar huis?

BON: Ja, ik heb een uur recup (recuperatieverlof) genomen.

MILLIE: En madam Magda was daarmee akkoord?

BON: Eigenlijk niet. Ik heb haar wijs gemaakt dat ik naar de dokter moest met ons Margriet voor hare migraine.

MILLIE: En tegen mij zegt ge niets. Dat is nogal schoon.

BON: Ik zeg het u nu. En ik doe het voor u. Ik wil ons Margriet blij maken. En dan, als ze heel blij is, breng ik haar aan het verstand dat ik zaterdagvoormiddag moet werken. Dan vindt ze dat niet zo erg.

MILLIE: Gij zijt ook niet van gisteren. Amai zeg.

BON: Ge gaat van mij nog verschieten. Tenminste als het doorgaat wat wij afgesproken hebben.

MILLIE: Natuurlijk gaat dat door.

BON: Ik kan bijna niet wachten. Ik zou willen dat het morgen al zaterdag was.

MILLIE: Nog een dagje meer geduld Bon. Dan is het zover.

BON: Millie meisje, ik ben zo zot van u. Ik zou u nu al een kusje willen geven.

MILLIE: *(verschrikt)* Nee Bon, geen intimiteiten tijdens de werkuren. Als ze ons betrappen vliegen we met ons klikken en klakken aan de deur.

BON: Dat weet ik Millie. Alleen de bazen mogen dat doen tijdens de werkuren. Maar zaterdag dat is buiten de werkuren. Dan gaat ge mij beter leren kennen. Nu ben ik ermee weg want een uurtje is zo voorbij. Tot morgen hè Millieke.

MILLIE: Ja. Tot morgen Bonneke. *(als Bon weg is)* Waar ben ik aan begonnen. Ik moet hier een eind aan maken. Ik mag die sukkelaar niet langer voor de zot houden. Maar de verleiding is zo groot om Crets en Magda een hak te zetten. Stel u voor: die twee denken dat ze alleen zijn. Ze zitten onbezorgd te vrijen dat de stukken er vanaf vliegen. En dan komt Bon daar binnenvallen. Dat koppel verschiet zich een bult. Ik zou een vlieg willen zijn om die gezichten te zien.

DOEK

DERDE BEDRIJF

Vijftiende tafereel tafereel: Crets – Magda – Bon – mevr.Crets.

(Zaterdagmorgen. Het bureel ligt er verlaten bij. Magda komt binnen en gaat achter haar bureau.)

MAGDA: *(terwijl ze haar neus poedert en overvloedig parfum gebruikt.)* Ik ben de eerste. De baas laat altijd op zich wachten. Ik ben benieuwd wanneer hij er door komt. Niet te laat hoop ik. Dan is het de laatste keer geweest. Ik zou het allemaal niet mogen doen. Maar ja, aanpappen met de baas is wel de meest efficiënte manier om snel carrière te maken. *(korte stilte)* Ik ga alvast koffie zetten. Dan kunnen we ons met een lekkere tas koffie opwarmen voor een zwoele zaterdagvoormiddag.

(Magda gaat naar de keuken. De deur van het bureel gaat voorzichtig open en Bon steekt zijn hoofd naar binnen. Hij heeft een boekentas bij met zijn boterhammen.)

BON: Ik ben er. Ik heb het sluipwegje goed gevonden. Ons Millie is niet van gisteren. Die weet alles. En zij is er al. Ik ruik haar parfum. Maar waar is ze? Ze zit voorzeker in mijn kot vol ongeduld op mij te wachten. God toch, mijn hart. Dat bonkt tegen tweehonderd slagen per minuut. Kom Bon, ga er voor. Laat zien dat ge een echte vent zijt. Millie meiske, ik kom eraan. Wij gaan ‘hupsakee’ doen. Ik zal u niet teleurstellen. Allee, dat hoop ik toch.

(Bon loopt handenwrijvend en op de tippen van zijn tenen naar het klassement. Wanneer Bon weg is komt Crets binnen.)

CRETS: Gelukkig ze is er. Ik ruik haar parfum. Waar zou ze zitten? In de keuken natuurlijk. Koffie aan ’t zetten. Alhoewel dat kan wachten. Ik wil er direct invliegen. Onmiddellijk. *(Crets gaat tot aan de keukendeur en roept zachtjes)* Magda! Maaaagda!

MAGDA: *(komt uit de keuken)* Jaaa?

CRETS: Ik ben er al.

MAGDA: Dat is niets te vroeg.

CRETS: Ik ga naar mijn bureel. Komt ge?

MAGDA: Direct. Ik ben bijna klaar met de koffie.

CRETS: Spoeden maar. Ik kan niet wachten. *(Crets gaat naar zijn bureel, ontdoet zich van zijn jas en das en werpt beide kledingstukken in de zetel.)* We gaan er direct aan beginnen.

(Magda komt uit de keuken en gaat naar het bureel van Crets. Deze wil haar direct in zijn armen nemen en meesleuren op de zetel. Magda weert hem af.)

MAGDA: Hela! Kalm aan zeg. Gij bespringt mij gelijk een wild beest.

CRETS: Ik voel mij ook een wild beest. Ik ga u verscheuren. Ik sta op ontploffen.

MAGDA: Daarom zijt ge zo goed op tijd. ’t Is al kwart over negen.

CRETS: Wees maar content dat ik er ben. ’t Heeft nogal moeite gekost om weg te geraken. Wilt gij geloven dat die madam zich al stond op te tutten om de hele dag in de stad rond te lopen.

MAGDA: Heeft ze geen gelijk? Ge hebt haar dat beloofd.

CRETS: Om uit te gaan voor een nieuwe stofzuiger ja. En om daarna iets te gaan eten. Maar niet om de hele dag in de stad rond te lopen. Ik ben niet zot weet ge.

MAGDA: Ze was wel blij zeker dat ge eerst nog ging werken?

CRET: Ze deed heel vervelend. Maar ik heb haar voor voldongen feiten gezet. Voor de middag werken, om twaalf uur naar huis, dan samen eten en dan om een stofzuiger. Te nemen of te laten.

MAGDA: Ge zijt wel geen gemakkelijke.

CRETS: Toch wel. Maar om bij u te zijn is niets mij te veel. Daarom ben ik ook zo hevig. *(neemt Magda vast.)* Kom we beginnen eraan.

MAGDA: Hier toch niet zeker. We gaan in de vergaderzaal.

CRETS: Dat is voor niets nodig. Hier is vandaag geen kat.

MAGDA: Kat of geen kat, we gaan naar de vergaderzaal. Daar ben ik meer op mijn gemak.

CRETS: Als gij het zo wilt, voor mij ook goed. Vandaag zijt gij de baas.

MAGDA: Pas goed op wat ge zegt. Ge gaat er nog spijt van krijgen.

CRETS: Als ik bij u ben heb ik nergens spijt van.

(Magda en Crets gaan binnen in de vergaderzaal. Bon komt uit het klassement.)

BON: Nu versta ik er niets meer van. Ik was zo zeker dat ze in mijn kot op mij zat te wachten. Maar nougatbollen van Jef ja... noppes ... niets. Ik denk ze zal wel komen. Maar kloten van witvis, ze komt niet. En toch is ze hier. Ik riek het. Misschien... nu weet ik het. Ze is in de keuken. Koffie aan 't zetten om mij te verwennen. Dat is nu echt ons Millie zie. Ik zal ze eens verrassen.

(Bon loopt op de tippen van zijn tenen naar de keuken. Magda komt uit het vergaderlokaal, de bloes open en los op haar rok. Crets loopt haar na in zijn onderlijfje en neemt haar hand.)

CRETS: Laat die koffie nog even voor wat hij is.

MAGDA: Maar hij is klaar. En ik heb goesting.

CRETS: Ik heb ook goesting. Maar niet in koffie. Kom nog even mee. En daarna drinken we samen koffie.

MAGDA: Alles moet toch niet zo hals over kop.

CRETS: Daarom kan die koffie wachten. Als we niet meer weten wat doen hebben we daarvoor nog alle tijd.

(Crets trekt Magda mee terug naar de vergaderzaal. Bon komt uit de keuken met de koffiekkan.)

BON: Ik had gelijk. Ze is er. Want ze heeft koffie gezet. Maar nu weet ik nog altijd niet waar ze is. Ons Millie speelt een spelletje. Voor mij niet gelaten. Ik speel haar spelletje lekker mee. Ik heb de koffiepot gejat. Ik zou haar gezicht willen zien als ze terug in de keuken komt. In alle geval weet ze dan dat ik er ben. Dan komt ze direct naar mijn kot. En kunnen we eraan beginnen. Joepie!!! Ik hoop dat het niet te lang meer duurt.

(Bon gaat met de koffie terug naar het klassement. Magda komt uit de vergaderzaal achternagezeten door Crets.)

CRETS: Magda in Gods naam. Wacht toch met die koffie. We hebben toch veel beters te doen.

MAGDA: Nee Eddy, ik wacht niet. Ik heb goesting in koffie. En ik drink koffie.

CRETS: Moet dat nu echt?

MAGDA: Dat moet echt. Ten andere waarover maakt gij u druk. De koffie staat klaar. Ik ben zo terug. *(Magda gaat naar de keuken.)*

CRETS: Ik weet niet wat er scheelt. Anders is ze altijd zo hevig om te vrijen. Maar vandaag heeft ze haar dag niet. Ik hoop dat ze na de koffie meer goesting krijgt.

(Magda komt uit de keuken gelopen.)

MAGDA: Eddy! Eddy!

CRETS: Ja ? Wat scheelt er?

MAGDA: De koffie is weg!

CRETS: Hoe? De koffie is weg?

MAGDA: Ja weg. Gewoon weg.

CRETS: Dat kan toch niet.

MAGDA: En toch is het zo.

CRETS: Zijt ge wel heel zeker dat ge koffie gezet hebt?

MAGDA: Natuurlijk ben ik heel zeker dat ik koffie gezet heb. Ik heb water opgegoten voor vier tassen.

CRETS: En daar staat niets?

MAGDA: Nee daar staat niets. Hoe dikwijls moet ik dat nog zeggen.

CRETS: Ik begrijp er niets van.

MAGDA: Hier klopt iets niet. Hier is iemand.

CRETS: De deur was deze morgen toch op slot?

MAGDA: Ja, die was op slot. En achter mij heb ik ze terug gesloten.

CRETS: Oei, ik ben dat wel vergeten.

MAGDA: Hoe kunt ge nu zo stom zijn. Dan kan iedereen hier zo maar binnenlopen.

CRETS: Maar het is zaterdagvoormiddag. De kantoren zijn gesloten. Hier kan niemand zijn. Hier mag niemand zijn.

MAGDA: En toch is hier iemand. Ik voel het. We moeten zoeken. Misschien is er iemand op de loondienst.

CRETS: Daar geloof ik niets van. Maar we zullen gaan kijken. Dan zijn we zeker. En als er iemand is zal het zijn beste dag niet zijn.

(Crets en Magda gaan naar de loondienst. Bon komt uit het klassement.)

BON: Ze komt verdorie niet. Wat moet ik daar nu van denken? Ik zet de koffie terug waar hij stond en wacht in de keuken. En als ze koffie komt drinken heb ik ze vast. Dan doen we "hupsakee" in de keuken.

(Bon gaat naar de keuken. Crets en Magda komen van de loondienst.)

CRETS: Niets. Zoals ik al gedacht had. Wat doen we nu?

MAGDA: Verder zoeken. Ik wil honderd procent zeker zijn. Misschien in het klassement.

CRETS: In het klassement? Wie gaat er nu op een zaterdagvoormiddag in dat stom klassement zitten?

MAGDA: Ik zou het niet weten. Maar ik speel zeker.

CRETS: Mij ook goed. Als dat u gerust kan stellen keren we het klassement onderste boven.

(Crets en Magda gaan in het klassement. Bon komt uit de keuken.)

BON: Ze komt niet naar mij. Dus ga ik naar haar. Ik begin mijn zoektocht op de loondienst. Ik hoop dat ze daar is. Ik vind haar spelletje al lang niet meer plezierig. Een beetje plagen, tot daar aan toe. Maar "trop" is te veel.

(Bon gaat naar de loondienst. Crets en Magda komen uit het klassement.)

CRETS: *(komt als eerste naar buiten)* Kom toch Magda. Ge ziet toch dat daar niemand is.

MAGDA: *(komt eveneens naar buiten)* Neen, daar is niemand. Dus spookt het hier.

CRETS: Gaat ge nu in spoken geloven. Als er al spoken bestaan zitten ze zeker niet op de personeelsdienst.

MAGDA: Hoe legt ge het dan uit dat de koffiepot weg is?

CRETS: Daar zal wel een verklaring voor zijn. Misschien zelfs een heel simpele.

MAGDA: Ge wilt zeggen dat ik mij vergist heb.

CRETS: Dat zeg ik niet. Voor alle zekerheid zullen we in de keuken gaan kijken.

(Crets en Magda gaan in de keuken. Bon komt van de loondienst.)

BON: Niets verdomme. Nul de botten. Waar kan die zitten. Aaah, nu weet ik het. Dat ligt toch voor de hand. In het liefdesnestje van Crets en madam Magda. In het vergaderlokaal. Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb.

(Bon gaat tot in het bureel van Crets, knoopt zijn das los en zet zijn hemd open.)

BON: Ik zal mijn das maar losknopen en mijn hemd openzetten. Dan ziet ze direct dat ik er klaar voor ben. Het wordt de hoogste tijd voor onze 'hupsakee'.

(Bon gaat binnen in het vergaderlokaal. Crets en Magda komen uit de keuken. Magda draagt twee tassen. Crets draagt de koffiepot)

CRETS: Ziet ge nu wel dat er niemand is.

MAGDA: Daarstraks was die koffiepot weg.

CRETS: En nu stond hij er terug. Hoe kan dat nu?

MAGDA: Ik begrijp er niets van.

CRETS: Er is maar één uitleg mogelijk. Gij hebt u vergist.

MAGDA: Ik zie toch wat ik zie.

CRETS: Blijkbaar niet. Wellicht door de spanning. En die is voor niets nodig. We gaan rustig terug naar de vergaderzaal, drinken een tas koffie en doen heel ontspannen verder waar we gestopt zijn.

MAGDA: Ik ben er nog al-tijd niet gerust in.

CRETS: Dat gaat wel over. Nergens aan denken en u gewoon laten gaan. We geven ons over aan de zoete zaligheid der liefde. Het wordt nog een heerlijke voormiddag. Ge zult het zien en ondervinden.

MAGDA: Ik hoop het.

(Crets en Magda zijn al pratend tot aan de deur van het vergaderlokaal gekomen. Magda gaat als eerste naar binnen. Ze slaakt een gil en laat de tassen op de grond vallen. Ze vlucht in de armen van Crets.)

MAGDA: Daar is iemand!

CRETS: Daarbinnen?

MAGDA: Ja! Daarbinnen! In de zetel!

CRETS: Da... dat kan toch niet.

MAGDA: Da... dat kan toch wel.

CRETS: Wie .. wie kan dat zijn?

MAGDA: Kijk! Dan ziet ge wie het is.

CRETS: 't Is ... 't is toch zeker mijn vrouw niet?

MAGDA: Nee!'t Is een vent. En kijk nu in Gods naam.

CRETS: Een vent? Daar zal ik eens korte metten mee maken.

(Crets opent de deur en kijkt naar binnen.)

CRETS: Bon verdomme! 't Is niet waar hè!

(Bon komt naar buiten en probeert gewoon erg vriendelijk te doen.)

BON: Goede morgen mijnheer de directeur. Goede morgen Magda.

CRETS: Wat komt gij hier doen?

BON: Hetzelfde als gij en Magda, hè mijnheer.

CRETS: Hetzelfde als ik en Magda? Wat wilt gij insinueren?

BON: Insinueren? Niets mijnheer directeur. Ik wil gewoon zeggen dat ik kom werken. Juist gelijk gij en Magda neem ik aan.

CRETS: Ja. Magda en ik komen werken. Omdat er zoveel werk is. Maar van u kan ik dat toch niet zeggen.

BON: Toch wel mijnheer. Ik wilde mijn classement piccobello in orde maken. Omdat gij bezig zijt met de beoordelingen met het oog op een eventuele bevordering. En ik de centen goed kan gebruiken. Voilà. Meer is er niet aan de hand.

CRETS: Gij weet toch dat zoiets niet kan. Komen werken als er niet gewerkt wordt. Daar moet ge toelating voor vragen.

BON: Is dat zo? Dat wist ik niet mijnheer. In dit geval zou dat ook heel moeilijk geweest zijn.

CRETS: Waarom dan wel?

BON: Omdat... omdat... omdat gij zeker zou geweigerd hebben.

CRETS: Als ge dat maar weet. En 't mooiste van al, ge zijt niet eens aan 't werk. Ge zit verdorie in mijn vergaderzaal te niksen.

BON: Oh maar ik was moe mijnheer directeur. En ik zeg zo tegen mijn eigen, ik ga wat rusten. En waarom niet in de vergaderzaal. Daar staat een malse zetel. En er is toch niemand. Want ik kon niet weten dat gij er waart hè mijnheer directeur. Gij en ons Magda. Want moest ik dat geweten hebben dan was ik zeker in mijn kot gebleven.

CRETS: In uw kot moest ge ook niet zijn. Gij mocht hier helemaal niet zijn. En hoe loopt gij erbij? Met uw hemd helemaal open hangen. Wat zijn dat voor manieren.

BON: 't Is hier ook heel warm, nietwaar mijnheer directeur. Zo te zien hebt gij er ook last van.

CRETS: 't Is al goed. En maak nu als de bliksem dat ge hier weg zijt. Goed verstaan?

BON: Ja zeker mijnheer directeur. Mijn klasement zal wel wachten tot maandag zeker. Dat gaat niet lopen. Dag mijnheer directeur. Dag Magda.

CRETS: En nog iets Bon. Gij hebt ons hier niet gezien. Mij niet of Magda niet.

BON: Hoe bedoelt ge mijnheer? Oh ja, ik snap het. Ik moet vergeten dat ik u beide hier gezien heb.

CRETS: Nee Bon, ge snapt het niet. Gij moet niet vergeten dat ge ons beide hier gezien hebt. Gij hebt ons gewoon niet gezien. Meer nog, gij zijt hier zelfs niet geweest.

BON: Ah zo, ik ben hier zelfs niet geweest. Ge hebt gelijk mijnheer, ik ben hier zelfs niet geweest. Dus kan ik u niet gezien hebben. Dat klopt gelijk een bus.

CRETS: En maandagmorgen verwacht ik u direct op mijn bureel. En verschiet maar niet als uw C4 (ontslagbrief) klaar ligt.

BON: Mijn C4 mijnheer directeur? Waarom dan wel?

CRETS: Nu gaat ge nog onnozel doen zeker? Ge denkt toch niet dat dit zonder gevolgen blijft?

BON: Om heel eerlijk te zijn mijnheer directeur, ik weet niet waarover gij het hebt.

CRETS: Dat gij hier op een zaterdagvoormiddag rondhangt, daarover heb ik het.

BON: Maar gij vergist u mijnheer directeur. Ik ben hier zelfs niet geweest. Gij komt het zelf te zeggen.

CRETS: Bon maakt dat ge weg komt of ik doe u een ongeluk.

BON: Niet doen mijnheer directeur. Een arbeidsongeval kunnen we nu missen als de pest. Want dan ben ik toch hier geweest. Nog een gezellig weekend. Allebei. *(Bon gaat tot aan de deur)* À propos mijnheer directeur, mag ik toch nog een vraagske vragen.

CRETS: Nee, wegwezen. Nu.

BON: Ik dacht aan mijn klasement. Dat is nu niet zoals ik het zelf zou willen. Ik hoop dat mijn eventuele bevordering daardoor niet in het gedrang komt.

CRETS: Daar zullen we het later nog over hebben.

BON: Dank u wel mijnheer directeur. Een mens, die zijne boterham goed verdient, is rapper geneigd om alles te vergeten. En een kleine opslag zou heel welkom zijn. Op voorhand bedankt daarvoor in naam van mijzelf en van ons Margriet. Dat is mijn vrouw voor als ge het niet moest weten.

(Bon verlaat het bureel en sluit de deur achter zich.)

BON: Maak dat nu mee zeg. Millie meiske, ge hebt mij een lelijke kloot afgetrokken. Dat had ge niet mogen doen. Naar een bevordering kan ik nu wel fluiten. Ik mag al blij zijn als ik niet met klikken en klakken aan de deur vlieg.

(Bon vertrekt in alle haast.)

MAGDA: Dat moest er van komen.

CRETS: Er is toch niets gebeurd.

MAGDA: Niets gebeurd? Bon heeft ons betrap en gij zegt dat er niets gebeurd is. Na Miel en Geysen, die iets vermoeden, is er nu iemand die het wel met zekerheid weet.

CRETS: Bon houdt zijn mond wel dicht.

MAGDA: En gij gelooft dat. Hij zal zich zeker verspreken.

CRETS: Wie gaat hem geloven. Hij is zo naïef.

MAGDA: Bon is niet zo naïef als hij zich voor doet.

CRETS: Ik ben er ook wel van verschoten.

MAGDA: Ik durf hem niet meer onder ogen komen.

CRETS: Waarom niet? Maandag doet ge gewoon of er niets aan de hand is.

MAGDA: Bon zal rap laten blijken dat er wel iets aan de hand is. Hij gaat daar misbruik van maken. Ons chanteren.

CRETS: Dat zal hem niet lukken. Maandagmorgen pakken we hem allebei keihard aan. We moeten hem laten voelen wie hier de baas is. Dan geeft hij verder geen kik.

MAGDA: Ik ben er niets gerust in.

CRETS: Maakt u maar geen zorgen. Kom we gaan terug naar ons nestje. De voormiddag is nog lang.

MAGDA: Mijn goesting is over. Ik wil naar huis.

CRETS: Uw goesting komt wel terug. We hebben nu de kans.

MAGDA: Vooruit dan maar, als ge toch niet wilt lossen. Voor mij is het plezier er wel vanaf.

(Magda en Crets gaan terug naar de vergaderzaal.)

Zestiende tafereel: Bon – mevr. Crets.

(Als Crets en Magda weg zijn komt Bon terug binnen.)

BON: Nu vergeet ik toch rats mijn kabas zeker. Mens mens, wat een toestanden. Ons Margriet zal nogal verschieten als ik zo rap thuis ben. Ik ga eerst in het park mijn bokes opeten.

(Bon verdwijnt in het klasement. Mevrouw Crets komt binnen en kijkt rond.)

MEVR.CRETS: Dat is nu die fameuze personeelsdienst. Het heiligdom van onze Eddy. Dit is voorzeker het secretariaat. Dan moet daar zijn bureel zijn. Ik ben blij dat ik het eindelijk met eigen ogen zie. En Eddy zal blij zijn dat hij mij ziet. En minste dat hoop ik toch. Want hij heeft het ook zo druk, mijn ventje. Maar hij kan rustig verder doen terwijl ik toekijk.

(Bon komt uit het klasement.)

BON: Goede morgen mevrouw. Wat doet u hier als ik u beleefd vragen mag?

MEVR.CRETS: U mag dat zeker beleefd vragen beste vriend. Ook al heeft u daar absoluut geen zaken mee.

BON: Toch wel mevrouw. Ik werk op deze dienst. Iedereen mag hier zomaar niet naar binnen. Dit is de personeelsdienst weet u.

MEVR.CRETS: Dat weet ik. Maar ik kom voor iemand.

BON: Dan komt u best maandag terug. Vandaag zijn de kantoren gesloten mevrouw. Ik kan hier niemand toelaten.

MEVR.CRETS: U is wel erg plichtsbewust. Met wie heb ik de eer als ik dat mag weten?

BON: Dat mag u zeker weten mevrouw. Ik ben Bon. Bon van Bonifacius van 't klassement van de personeelsdienst.

MEVR.CRETS: Ah zo, Bon van 't klassement. Die zo een beetje simpel is. Mijn man heeft al over u verteld.

BON: Ik weet niet of ik zo een beetje simpel ben mevrouw. Zoals ik ook niet weet wie uw man is.

MEVR.CRETS: Mijn man is mijnheer Crets, de personeelsdirecteur.

BON: Uw man is mijnheer Crets? De grote baas? Maar dan zijt gij mevrouw Crets.

MEVR.CRETS: Dat lijkt me nogal logisch hè Bon.

BON: En weet mijnheer dat ... dat mevrouw hem komt opzoeken?

MEVR.CRETS: Nee Bon, hij weet dat niet. Voor hem is dit een grote verrassing.

BON: Daar twijfel ik geen seconde aan.

MEVR.CRETS: Is mijn man op zijn kantoor?

BON: Ik zou het niet weten mevrouw.

MEVR.CRETS: Gij hebt hem hier vandaag toch gezien.

BON: Ik heb helemaal niets gezien mevrouw. Dat zweer ik. Ik zal u nog meer zeggen: ik ben zelfs niet hier.

MEVR.CRETS: Hoe gij zijt zelfs niet hier? Gij staat toch vlak voor mijn neus.

BON: Dat is gezichtsbedrog mevrouw. Wat gij ziet is niet wat ge ziet. Ge kunt mij niet zien vermits ik er niet ben. Begrijpt ge wat ik bedoel?

MEVR.CRETS: Ik begrijp in de verste verte niet wat ge bedoelt.

BON: Dat dacht ik al. 't Is ook nogal ingewikkeld. Maar moest ge uw man zien, vraag het dan aan hem. En nu ben ik hier weg ook al ben ik hier niet geweest. Dag mevrouw.

(Bon loopt naar buiten.)

Zeventiende tafereel: Crets – mevr.Crets – Magda.

MEVR.CRETS: Wat voor een halve gare is me dat. Een beetje simpel zegt Eddy. Zo zot als een schup ja. Dat moet ik Eddy direct vertellen. Hij zal wel op zijn kantoor zijn. Ik ga stilletjes naar binnen zonder te kloppen. Dan is de verrassing compleet.

(Mevrouw Crets gaat binnen in het bureel van Crets en kijkt rond.)

MEVR.CRETS: Niemand. Dit is nochtans heel duidelijk zijn bureel. (*neemt een foto van het bureau*) Mijn foto staat zelfs op zijn bureau. Toch lief van hem. Zo denkt hij voortdurend aan mij. Die schat kan mij echt niet missen. (*zet de foto neer en kijkt naar de zetel.*) Amai zeg, hij heeft zijn jas uitgespeeld en zijn das afgedaan. Die gaat er nogal tegenaan. 't Moet zeker vooruit gaan. Voor zijn afspraak met mij. Waar zou hij zitten? Joehoe!!!! Eddy!!! Eddy!!!! Misschien is hij juist naar 't toilet. Ik zal best even wachten.

(*Mevrouw Crets zet zich neer in de zetel. Crets komt uit de vergaderzaal. Hij heeft zijn hemd aan maar de knopen zijn verkeerd geknoopt.*)

MEVR.CRETS: Dag schat. Surprise.

CRETS: Lieveke! Wat komt gij hier doen?

MEVR.CRETS: U lekker verrassen schat. Zo te zien ben ik er helemaal in geslaagd.

CRETS: Dat moogt ge wel zeggen.

MEVR.CRETS: En hoe loopt ge erbij zeg? In uw hemdsmouwen.

CRETS: Ik ben heel druk bezig weet ge.

MEVR.CRETS: Daar is op uw bureau niet veel van te zien.

CRETS: Ik ben druk bezig in het vergaderlokaal. Ik heb mij letterlijk op mijn werk gestort.

MEVR.CRETS: Dat zie ik aan uw hemd.

CRETS: Wat is er met mijn hemd?

MEVR.CRETS: Dat is verkeerd dichtgeknoopt. Dat is mij deze morgen niet opgevallen.

CRETS: Toch moet ik het zo geknoopt hebben.

MEVR.CRETS: Dat komt ervan als ge zo gehaast zijt om te vertrekken.

CRET: Ik wilde vroeg vertrekken om op tijd terug te zijn. Voor u. Voor ons etentje. Maar nu gij mij hier komt lastig vallen zie ik het niet meer zitten.

MEVR.CRETS: Maar ik val u niet lastig schat. Ik stond thuis klaar en wist niet wat doen. Ik dacht ik ga langs op het werk. Dan kunnen we van daar rechtstreeks naar de stad. Zo winnen we tijd. En daarom ben ik hier.

CRETS: Mijn werk is wel niet af.

MEVR.CRETS: Dat geeft niet. Ik kom mee naar de vergaderzaal en kijk rustig toe terwijl gij ongestoord verder doet.

CRETS: Dat ... dat gaat niet.

MEVR.CRETS: En waarom niet?

CRETS: Gij gaat niet rustig blijven vrees ik.

MEVR.CRETS: Toch wel. Kom. Begin er maar aan.

(*Mevr. Crets wil naar de vergaderzaal. Crets belet haar in paniek de toegang.*)

CRETS: Stop! Niet doen! Dat gaat zo maar niet! Ge kunt daar zo maar niet binnenlopen. Zeker nu niet.

MEVR.CRETS: Waarom niet? Dat is toch geen geheime kamer? Waar dingen gebeuren die het daglicht niet mogen zien?

CRET: Natuurlijk niet. Maar ik heb andere plannen. Nu ge toch hier zijt laat ik u de personeelsdienst zien. Mijn dienst waar ik het voor het zeggen heb. Kom we beginnen op het secretariaat.

MEVR.CRETS: Maar schatteke, zo gaat ge nog meer tijd verliezen. Kan dat niet op een andere keer?

CRETS: Neen, dat moet nu. Ik sta er op.

MEVR.CRETS: En uw werk dan?

CRETS: Mijn werk? Natuurlijk mijn werk. Er komen nog dagen.

MEVR.CRETS: Zo hoor ik u graag spreken. Uw werk blijft wel liggen.

CRETS: Daar ben ik nog niet zo zeker van.

MEVR.CRETS: Wat bedoelt ge daarmee?

CRETS: Niets. Grapje. Kom nu.

(De heer en mevrouw Crets gaan naar het secretariaat.)

CRETS: Dat hier is dus mijn secretariaat.

MEVR.CRETS: Dat dacht ik al.

CRETS: Daar zit mijn secretaresse, tenminste als ze er is.

MEVR.CRETS: Magda bedoelt ge.

CRETS: Juist Magda. Die kent ge wel. En daar zit Millie.

MEVR.CRETS: Die heb ik intussen ook leren kennen.

CRETS: En daar achter die deur is het klasement, het heiligdom van Bon. Ge weet wel, die zo een beetje simpel is.

MEVR.CRETS: Meer dan een beetje simpel als ge het mij vraagt.

CRETS: Hoezo? Kent ge Bon?

MEVR.CRETS: Ik liep hem hier zojuist tegen het lijf.

CRETS: *(verschrikt)* Hebt gij Bon gezien? Die heeft toch niets gezegd?

MEVR.CRETS: Die heeft veel gezegd.

CRETS: Wat dan wel?

MEVR.CRETS: Hij wilde mij direct buiten werken. "Vandaag zijn de kantoren gesloten mevrouw" zei hij. Ik kan hier niemand toelaten" zei hij.

CRETS: Daarin had Bon gelijk. Hij heeft toch meer verstand in zijn kop dan ge hem zou nageven.

MEVR.CRETS: Meer verstand dan ge hem zou nageven. Maar Eddy, Bon is helemaal geschift. Die heeft ze niet alle vijf op een rij. Weet ge wat hij zei nadat ik mij bekend maakte?

CRETS: Neen, dat weet ik niet. Misschien wil ik het zelfs niet weten.

MEVR.CRETS: Toen ik hem vroeg of gij hier waart wist hij van niets. Hij beweerde zelfs dat hij niet hier was. Ook al stond hij vlak voor mijn neus. Gezichtsbedrog, zei hij. Wat gij ziet is niet wat gij ziet, zei hij. Gij kunt mij niet zien vermits ik er niet ben, zei hij. Ja dat zei hij.

CRETS: Wat zou hij daarmee bedoeld hebben?

MEVR.CRETS: Dat moest maar ik aan u vragen, zei hij.

CRETS: Aan mij vragen? Ik zou het bij God en al zijn heiligen niet weten.

MEVR.CRETS: Dat dacht ik al. Dus Bon... *(Mevrouw Crets tikt met haar wijsvinger tegen het hoofd.)*

CRETS: Ik moet het gaan geloven. Kom ik toon u even de loondienst.

MEVR.CRETS: Wat is er achter die deur?

CRETS: Dat is de keuken. Een keuken van twaalf in een dozijn. Niets aan te zien. We gaan even naar boven.

(De heer en mevrouw Crets gaan naar boven. Magda is intussen met verwarde haren en open bloes uit de vergaderzaal gekomen. Ze heeft achter de deur meegeluisterd. Wanneer mijnheer en mevrouw Crets weg zijn gaat ze het secretariaat binnen.)

MAGDA: Waar ben ik aan begonnen. Eerst worden we betrap door die onnozelaar van 't klassement. Die gaat alles verraden, zeker weten. En alsof dat nog niet erg genoeg is komt madam Crets op de proppen. Nu had ik Eddy een paar uur voor mij alleen. En dan moet dat krenge zo nodig alles verbroden. Gelukkig heeft ze niets gezien. Of toch bijna niets. 't Was wel op het nippertje. Vroeg of laat loopt dat verkeerd af. Het moet gedaan zijn. Voor goed.

(Magda gaat luisteren aan de deur die naar boven leidt. Even later vlucht ze naar de keuken. Mijnheer en mevrouw Crets komen terug binnen.)

MEVR.CRETS: Zijt ge zeker dat ge niet wilt verder werken?

CRETS: Heel zeker. Mijn goesting is over.

MEVR.CRETS: Voor mij mag het gerust. Ik zet intussen in de keuken een tas koffie.

CRETS: Neen, laat maar. Ik pak mijn jas en we zijn weg.

MEVR.CRETS: Ge moet het zelf weten.

(Crets gaat naar zijn kantoor, doet zijn das om en trekt zijn jas aan. Intussen schuifelt mevrouw Crets tot aan de keukendeur en loert naar binnen. Even later komt Crets naar het secretariaat.)

CRETS: Kom we zijn weg. Op zoek naar een stofzuiger en een gezellig restaurant.

MEVR.CRETS: Heerlijk! Ik ben echt blij dat ik gekomen ben. Gij toch ook, nietwaar schat.

CRETS: Natuurlijk lieveke. Ik ben heel blij. De boog kan niet altijd gespannen staan.

MEVR.CRETS: *(als ze op het punt staan te vertrekken.)* Zo is dat. Ge moet hem tussendoor ontspannen. U eens goed laten gaan.

CRETS: Dat doe ik wel.

MEVR.CRETS: Maar niet genoeg. Ge moet er meer van profiteren.

CRETS: Ik ben wel goed bezig.

MEVR.CRETS: Omdat ge mij hebt. Wat zoudt ge zonder mij beginnen hè schat.

CRETS: Ge zegt daar al zoal iets lieveke.

(Crets en zijn vrouw verlaten ze de personeelsdienst. Magda komt uit de keuken. Ze heeft zich wat opgeknapt en maakt zich klaar om te vertrekken.)

MAGDA: Dat scheelde geen haar. Gelukkig stond ik achter de deur. Of ze had mij gezien.

Lieveke en schat gaan samen gezellig winkelen en lekker eten.

Lieveke moet zich meer ontspannen, zegt schat.

Zich eens goed laten gaan en er meer van profiteren, zegt schat.

Ze moest eens weten hoe goed hij zich laat gaan er er van profiteert.

Ze zou dan wel anders piepen.

Voilà, daarmee zitten mijn overuren er al op. Dat is rap verdiend. Minder dan één uurtje vrijen voor drie overuren, te betalen als zondaguren. Met recuperatie.

Mij wacht een lang weekend. Alleen. Dat is het lot van een eenzame secretaresse.

Voorals als ze aanpapt met haar baas. Hij kan er wel wat tegenover zetten. Voor wat hoort wat. Met minder dan een dikke bevordering ben ik niet tevreden. Als hij dat maar weet. En met weekendwerk moet hij niet meer afkomen. Dat lesje heb ik ook geleerd.

(Magda vertrekt eveneens.)

DOEK

VIERDE BEDRIJF.

Achttiende tafereel: Bon – Millie.

(’t Is maandagmorgen. Millie zit achter haar computer. Bon komt binnen.)

BON: Goede morgen Millie.

MILLIE: Goede morgen Bon. Ge zijt zo laat jong.

BON: Ik heb mij een beetje verslapen. Is ons madam er niet?

MILLIE: Ze is even weg naar ge weet wel waar.

BON: Dan heb ik dikke chance. Of het zat er weer bovenarms op. Ik verdwijn rap in mijn kot.

MILLIE: Dat is het beste. En Bonneke, excuseer mij voor zaterdag hè.

BON: U excuseren voor zaterdag Millie? Voor wat dan wel?

MILLIE: Omdat ik niet gekomen ben zoals afgesproken.

BON: Oh maar ik ben ook niet gekomen weet ge.

MILLIE: Gij zijt ook niet gekomen?

BON: Natuurlijk niet. Ik had wel door dat het maar een spelleke was. Gij zou dat immers nooit doen hè Millie. En zeker niet met mij.

MILLIE: Dat heeft met u niets te maken. Maar ge hebt gelijk, ik zou nooit iets beginnen met een getrouwde man.

BON: Dat wist ik. Daarvoor ken ik u veel te goed. En mijzelf nog beter. Ik zou ons Margriet nooit bedriegen, nooit van mijn leven niet.

MILLIE: Ik dacht nochtans dat gij.....

BON: Dat was dan verkeerd gedacht. Toegegeven ons Margriet kan soms nogal een zaag spannen. Vooral als ze last heeft van hare migraine. Maar voor de rest is ze nog de kwaadste niet.

MILLIE: Dan is er dus niets gebeurd?

BON: Wat zou er kunnen gebeurd zijn?

MILLIE: Dat weet ik niet. Er kan van alles gebeuren.

BON: Dat is waar. Maar hier is in alle geval niets gebeurd. Toch niet dat ik weet want ik ben hier niet geweest.

MILLIE: Dat is een pak van mijn hart. Ga nu maar rap naar uw kot.

BON: Ik ben al weg zie.

MILLIE: Even goede vrienden Bonneke?

BON: Natuurlijk Millieke, even goede vrienden. Tot straks hè.

(Bon gaat binnen in het klassement.)

MILLIE: Bon is niet zo naïef als hij eruit ziet. Ofwel is hij niet mogen komen van zijn Margriet. Nu ’t is beter zo. Er zijn geen brokken gemaakt. Gelukkig.

Negentiende tafereel: Crets – Magda - Millie

(Crets komt toe op het bureel.)

CRETS: *(geeft Millie de hand)* Goede morgen Millie. Is Magda even...?

MILLIE: Ja ze is even... Naar goede gewoonte hè mijnheer Crets.

CRETS: Als ze binnenkomt wilt ge haar dan vragen om direct bij mij te komen?

MILLIE: Dat zal ik doen, mijnheer Crets.

(Crets gaat binnen in zijn bureel en zet zich achter zijn bureau. Zodra Crets weg is komt Magda binnen.)

MILLIE: Crets heeft gevraagd om direct bij hem te komen.

MAGDA: Is hij al lang binnen?

MILLIE: Nog maar pas. Ge hebt hem juist gemist.

MAGDA: Is Bon er al?

MILLIE: Al een hele tijd.

MAGDA: Heeft hij iets gezegd?

MILLIE: Ja, goede morgen zoals altijd.

MAGDA: Dat bedoel ik niet. Iets anders?

MILLIE: Neen. Wat zou hij zoal kunnen zeggen.

MAGDA: Dat vraag ik aan u. Gewoonlijk staat ge toch samen te kletsen.

MILLIE: Wij staan nooit te kletsen. Tenzij over 't werk.

MAGDA: 't Is al goed. Ik ben bij Crets.

(Magda gaat naar het bureel van Crets.)

CRETS: Morgen Magda. Ik ben blij dat ik u zie.

MAGDA: Dat kan ik van u niet zeggen.

CRETS: Ge zijt kwaad voor zaterdag.

MAGDA: Ik kan er zeker niet mee lachten. Eerst Bon en dan uw vrouw.

CRETS: Ik kon daar toch niets aan doen.

MAGDA: Ik zeker niet.

CRETS: Ik begrijp nog altijd niet wat Bon hier kwam zoeken.

MAGDA: Ik ook niet. Daar zit meer achter.

CRETS: Wat kan daar achter zitten. Niemand wist dat wij zorgezegd kwamen werken.

MAGDA: Millie wist het.

CRETS: Hebt ge uw mond weer voorbij gepraat? Magda toch.

MAGDA: 't Was eruit voor ik het wist.

CRETS: Zo speelt ge wel met vuur weet ge. Zou Millie Bon op ons afgestuurd hebben?

MAGDA: Ze zou niet durven zeker.

CRETS: Millie wordt een probleem. Eerst die affaire met mijn vrouw en nu dit weer. Ik zal haar eens duchtig onder handen nemen.

MAGDA: Laat maar zo. Ze is al achterdochtig genoeg. Ge kunt haar beter op een andere manier straffen.

CRETS: Hoezo?

MAGDA: Ze loert op een bevordering. Ze heeft het mij zelf verteld.

CRETS: Een bevordering? Daar kan ze naar fluiten. Ik bevorder de mensen die het verdienen. En na wat zij ons gelapt heeft hoort zij daar zeker niet bij. Nu snap ik hoe Bon hier terecht kwam.

CRETS: Ik ook. Maar wat kwam uw vrouw hier doen? Dat blijft mij een raadsel.

CRETS: Ge kent haar toch.

MAGDA: Ik ken haar niet. Gij zou haar moeten kennen. Dan zoudt ge zo geen stomme afspraken maken.

CRETSZ: Ge moet mij begrijpen Magda. Het week-end duurt zo lang. En ik verlang zo naar u. Ik heb u heel de tijd gemist.

MAGDA: Toen ge met uw vrouw lekker zat te eten zeker.

CRETS: Daar gaan we het niet over hebben. We hebben ander katten te geselen. Eerst zullen we Bon eens laten voelen dat hij zich zoiets geen tweede keer moet permitteren. En dat hij maar best zijn mond kan houden. En dan begin ik mijn offensief tegen die van hierboven.

MAGDA: Ge doet maar. Ge haalt u wel een hoop miserie op de nek.

CRETS: Laat mij maar doen. Wilt ge Bon naar hier sturen. En breng mij dan een tas koffie als ge wilt. Of breng er twee. Dan drinken we samen koffie.

MAGDA: Ge drinkt uw koffie beter alleen. Er wordt al genoeg geroddeld.

Twintigste tafereel: Crets - Magda – Bon –Millie.

(Magda gaat naar het secretariaat en opent de deur van het klassement.)

MAGDA: Bon!

BON: Ja Magda.

MAGDA: Crets vraagt naar u. Wilt ge tot bij hem gaan. Nu direct.

(Bon komt op het secretariaat.)

BON: Ik heb toch niets op mijn kerfstok?

MAGDA: Dat zult ge zelf het beste weten.

BON: Ik weet van niks meiske.

(Bon gaat naar het bureel van Crets, klopt op de deur en wacht. Intussen...)

MILLIE: Er scheelt toch niets?

MAGDA: Moet er iets schelen?

MILLIE: Ik zou het niet weten.

MAGDA: Ik ook niet.

(Magda gaat naar de keuken.)

CRETS: Jaaa!

(Bon betreedt het bureel van Crets.)

BON: Goede morgen mijnheer directeur.

CRETS: Morgen. Wilt ge mij het dossier brengen van euh... Vansevenant, Vansevenant André.

BON: En welke Vansevenant André had mijnheer directeur graag gehad?

CRETS: Is er dan meer dan één?

BON: Zoals mijnheer directeur komt te zeggen.

CRETS: En gij weet dat zo van buiten?

BON: Dat hoort zo hè mijnheer. Ik ken mijn klasement door en door. Er zijn twee Vansevenanten André. En die wonen alle twee in de Parijsstraat in En alle twee op het nummer 154. Maar de éne woont op 154 A en de andere op 154 B. En 't schoonste van heel de zaak, die twee zijn zelfs geen familie van elkaar. Dat is toch straf nietwaar mijnheer directeur.

CRETS: Dat is inderdaad nogal straf.

BON: Dat vind ik ook. En van welke Vansevenant André had mijnheer directeur nu graag het dossier gehad als ik vragen mag?

CRETS: Ja Bon nu weet ik het zelf niet meer. Breng ze maar alle twee.

BON: Dat is het veiligste mijnheer directeur. Dan hebt ge zeker het juiste dossier te pakken. En moet ik geen twee keer lopen.

(Bon gaat naar buiten. Op hetzelfde ogenblik komt Magda binnen met een tas koffie. Ze sluit de deur achter zich.)

BON: *(terwijl hij naar het klasementslokaal gaat.)* Niks aan de hand Millie. Crets vraagt gewoon een dossier.

MILLIE: Oef. Ik dacht dat er iets gebeurd was.

BON: Er is helemaal niks gebeurd.

(Magda heeft Crets zijn koffie neergezet. Crets drinkt even.)

MAGDA: Hebt ge al iets ondernomen?

CRETS: Neen, dat komt zo dadelijk. Ik ga hem eens goed de mantel uitvegen.

MAGDA: Dan ga ik terug naar mijn bureau.

CRETS: Ik wil dat gij erbij blijft. Dan snapt hij meteen dat hij geen van ons beide ook maar een strobreed in de weg moet leggen.

MAGDA: Van Bon ben ik niet bang. Als hij zich verspreekt zal het heel onnozel gebeuren. Dat kunnen we toch niet voorkomen. Maar die affaire van Miel en Geysen, die zit me meer dwars.

CRETS: Zodra Bon zijn zaligheid gekregen heeft komt Geysen aan de beurt. Hij zal er ook van lusten.

(Bon klopt aan.)

CRETS: Binnen.

(Bon komt binnen met beide dossiers.)

BON: Alstublieft mijnheer directeur. Het dossier van Vansevenant André en van Vansevenant André. *(Bon overhandigt beide dossiers)* Mag ik nu beschikken?

CRETS: Nee, ge moogt even wachten.

(Crets doorbladert vluchtig het eerste dossier.)

CRETS: Dat ziet er maar een slordige boel uit hè Bon.

BON: Ik zou het niet weten mijnheer directeur.

CRETS: Dan weet ik het voor ons twee. Prutswerk noem ik dat.

BON: Ik doe nochtans mijn uiterste best om alle brieven, documenten en andere stukken netjes, ordelijk en chronono-logisch...

CRETS: Chronologisch Bon.

BON: Dat zeg ik toch. Chronono-logisch. Gij moet mij mijn moedertaal niet leren kennen. Die ken ik zo goed als om het even wie.

CRETS: Dat hoor ik.

BON: Dank u wel. Dus zoals ik kwam te zeggen: ik doe mijn uiterste best om alle brieven, documenten en andere stukken netjes, ordelijk en chronono-logisch in de desbetreffende dossiers te klasseren en deze

CRETS: Noemt gij dat netjes, ordelijk en 'chronono-logisch? Wat betekent 'chronono-logisch' voor u? Vertel mij dat een keer.

BON: Chronono-logisch dat is toch jaar per jaar en per jaar maand per maand en per maand dag per dag. Allee zo dacht ik toch dat chronono-logisch wilde zeggen.

CRETS: *(Crets heeft de vasthechting in het dossier losgemaakt)* Dag per dag? Wat doet hier de dertiende dan voor de zevende? *(Crets werpt de papieren in de lucht)* En maand per maand? Ik dacht dat mei voor augustus kwam! En jaar per jaar? Er steekt niets jaar per jaar.

(Crets heeft alle papieren in de lucht geslingerd.)

BON: Maar mijnheer directeur, wat doet ge nu. Nu kan ik van voor af aan herbeginnen.

CRETS: Dat is u geraden ook. En deze keer zoals het hoort. *(Crets haalt ook het andere dossier uit elkaar.)* En doet dit dossier ook maar opnieuw. Uw klassement trekt op niets hoort ge. Op niets.

BON: *(half wenend)* Als ge alles door elkaar gooit is dat niet moeilijk.

CRETS: Wat hoor ik? Zetten we nog een vranke bek op? Is het nu nog mijn schuld?

BON: Dat zeg ik niet. Misschien heb ik hier of daar wel iets fout geklasseerd. Daarom wilde ik vorige zaterdag komen werken om alles piccobello in orde te brengen.

CRETS: Wablieft? Zijt gij vorige zaterdag komen werken? Daar weet ik niets van. Gij wel Magda?

MAGDA: Nee, ik weet ook van niets.

BON: Maar allee, gijlie moet dat toch weten. Gij alle twee, gij....

(Magda schudt heftig 'neen' met het hoofd. Bon begrijpt nu waarover het gaat.)

BON: Gij kunt dat natuurlijk niet weten. Want ik ben hier niet geweest. Ik zal het nooit meer vergeten.

CRETS: Dat is u geraden ook. En binnen een kwartier zie ik u hier terug met twee dossiers van Vansevenant André, die perfect in orde zijn.

BON: Een kwartier is nogal krap mijnheer directeur. Een half uur zou...

CRETS: Een kwartier Bon. Ge moet maar eens leren uw handen uit de mouwen te steken. Vooruit. Begin er maar aan.

BON: Jazeker mijnheer directeur. Direct mijnheer directeur. Ik doe mijn uiterste best mijnheer directeur.

(Bon haast zich terug naar het klassement. Onderweg tot Millie)

BON: Ik heb wat aan de hand meisje. Crets is van een kwade vlooi gebeten.

(Zodra Bon weg is.)

CRETS: Wat vond ge van mijn optreden.

MAGDA: Amai zeg, ge ging er nogal tegenaan. Chapeau.

CRETS: Ik heb hem duidelijk laten voelen wie hier de baas is. Straks doe ik er nog een schepje bovenop. Ik jaag hem de stuipen op het lijf. Ik moet voorkomen dat hij met iemand praat over afgelopen zaterdag. En zeker niet met Millie.

MAGDA: Gij hebt dat heel goed aangepakt.

CRETS: Ik weet hoe ik mannen als Bon moet aanpakken. Nu zijn we gerust.

MAGDA: Zolang Bon hier rondloopt ben ik nooit meer gerust.

CRETS: We zien wel. Desnoods zoek ik een andere oplossing. Nu komt Geysen aan de beurt. Wilt ge hem bellen en zeggen dat ik hem verwacht.

MAGDA: Nu direct?

CRETS: Onmiddellijk. Ik laat er geen gras over groeien.

Eénentwintigste tafereel: Crets – Magda – Geysen- Millie.

(Magda gaat naar het secretariaat. Geysen komt juist binnen met twee mappen met brieven ter ondertekening.)

GEYSEN: Is Crets vrij?

MAGDA: Ja hij is vrij. Ge komt als geroepen. Hij wil u dringend spreken.

GEYSEN: Dringend nog wel? Het brandt toch nergens?

MAGDA: Dat niet. Maar 't zou wel eens heel heet kunnen worden.

(Geysen gaat binnen in het bureel van Crets. Magda zet zich achter haar computer.)

GEYSEN: *(met uitgestoken hand)* Goede morgen Eddy.

CRETS: *(Crets negeert de uitgestoken hand)* Mijnheer Crets Geysen. Laat dat familiair gedoe maar achterwege. Vanaf nu is het mijnheer Crets.

GEYSEN: Gaan we die toer op ja?

CRETS: Ge laat mij geen andere keuze hè Geysen. Met uw achterbaks gedoe kan ik niet anders.

GEYSEN: Zit ge nog altijd met die roddels van Miel in uw kop?

CRETS: Roddels Geysen? Zijt ge zeker dat Miel roddelt?

GEYSEN: Heel zeker 'mijnheer Crets'. Miel doet niet liever. Andere mensen zwart maken. Daar leeft dat manneke van.

CRETS: En wat zijt gij nu aan 't doen. Miel zwart maken nadat ge eerst mij en Magda door 't slijk gesleurd hebt. De pot verwijt de ketel noemen ze dat. Als ik u was zou ik beter op mijn woorden letten.

GEYSEN: Als Miel....

CRETS: Zwijg van Miel. Hij heeft alleen zijn plicht gedaan. Gelukkig maar. Nu weet ik tenminste welk vlees ik met u in de kuip heb. Wat hebt ge daar bij?

GEYSEN: Brieven ter ondertekening. (*Geysen geeft beide mappen aan Crets*) De bovenste zijn van mij, de andere van Miel.

(*Crets legt de onderste map terzijde en opent de bovenste map.*)

CRETS: Brieven ter ondertekening. (*leest*) Blablabla, blablabla;blablabla. Noemt gij dat brieven Geysen. Rommel is dat. Een kind kan dat beter. (*Crets trekt een streep over de brief, bladert naar een volgende en doet precies hetzelfde.*) En dat is al niets beter. En dat ook niet. Streep erover. Hebt ge ooit wel leren schrijven?

GEYSEN: Gij hebt nog nooit enige opmerking gemaakt over mijn brieven. Integendeel, gij hebt mijn brieven altijd als voorbeeld gesteld.

CRETS: Dat kan zijn Geysen. Maar nu trekken ze nergens op. Ge moogt dat opnieuw doen. En beter deze keer. Of ge herbegint tot ik het goed vind.

GEYSEN: Ge zijt dus echt niet tevreden over mijn werk.

CRETS: Als gij dat rondstrooit zal het zo wel zijn zeker. Ophoepelen nu. En herbeginnen.

GEYSEN: En die brieven van Miel?

CRETS: Die teken ik straks. Ik zal ze rechtstreeks aan Miel teruggeven.

GEYSEN: Dat is wel niet gebruikelijk.

CRETS: Gebruiken kunnen veranderen hè Geysen. Om meer efficient te werken bijvoorbeeld. Daarom zal ik Miel vragen om zijn brieven in 't vervolg rechtstreeks aan mij te bezorgen. Een tussenpersoon is voor niets nodig. Dat is allemaal tijdverlies.

GEYSEN: Maar als ik niet zie wat er op de loondienst buitengaat, hoe kan ik dan het werk opvolgen?

CRETS: Dat is uw probleem Geysen. Ge moet daar maar een mouw aanpassen. Ik zal trouwens in 't vervolg ook de binnenkomende post rechtstreeks aan Miel doorgeven.

CRETS: Maar daar ben ik niet mee akkoord. Als ik niet meer weet wat er binnenkomt en wat er buitengaat, dan....

CRETS: Ja? Wat dan?

GEYSEN: Dan ben ik niet langer verantwoordelijk voor wat er op de loondienst gebeurt.

CRETS: Nu nog schoner. Mijnheer is hoofd van de loondienst en weigert zijn verantwoordelijkheid op te nemen. Dat wil ik nog wel eens zien.

GEYSEN: Maar op die manier werkt het toch niet. Dat gaat eenvoudigweg niet.

CRETS: Ja Geysen, als gij het als hoofd van de loondienst niet meer ziet zitten, kunt ge maar beter opkrassen. Ten andere, wanneer denkt ge nu met vervroegd pensioen te gaan?

GEYSEN: Met vervroegd pensioen? Hoe komt ge daarbij? Ik ga helemaal niet met vervroegd pensioen.

CRETS: Zo moet ge nu niet afkomen. De éne week zegt ge van wel en de volgende week weer van niet.

GEYSEN: Ik heb nooit gezegd dat ik met vervroegd pensioen zou gaan.

CRETS: Ik heb het u met mijn eigen oren horen zeggen Geysen. Vorige week nog. En ik wil de juiste datum kennen. Ik moet maatregelen kunnen treffen voor uw vervanging.

GEYSEN: En de eerste maatregel is de post rechtstreeks met Miel afhandelen. Ik doorzie heel het complot, 'mijnheer Crets'. En ik zal het hier niet bij laten.

CRETS: Wat gaat ge eraan doen Geysen? Naar de directeur-generaal lopen? Wel die verwacht u. Ik heb hem al op de hoogte gebracht van uw stemmingmakerij. Hij steunt mij tenvolle in de maatregelen die ik overweeg. Vlieg er maar naartoe. Dan hoort ge ook eens wat een ander denkt van uw gekonkelfoes achter de rug van uw rechtstreeks diensthoofd. En nu kunt ge ophoepelen. Vooruit! Eruit!

(Geysen gaat haastig naar buiten en loopt zonder op- of omzien terug naar boven. Magda gaat naar het bureel van Crets.)

MAGDA: Die ging er nogal een vaart vandoor. Amai zeg.

CRETS: Mijn eerste veldslag is gewonnen. Geysen weet niet meer hoe of waar hij het heeft. Nog één frontale aanval en hij gaat gegarandeerd door de knieën.

MAGDA: Gij zijt nogal een harde.

CRETS: Dat moet Magda. Als personeelsdirecteur moet ge hard zijn. En de juiste beslissingen nemen op het gepaste moment. Of ge gaat zelf voor de bijl.

MAGDA: En zijt ge zeker dat ge de juiste beslissingen neemt?

CRETS: Honderd procent zeker. Er staat veel te veel op het spel. Onze relatie moet geheim blijven. Ten koste van alles.

GEYSEN: Als Miel nu ook maar zwijgt.

CRETS: Hij krijgt de job van Geysen. Zo verzegel ik zijn lippen.

MAGDA: Wat als hij daarmee niet stopt. Stel dat hij uw functie gaat ambiëren. Dat hij personeelsdirecteur wilt worden. Met zijn ambitie en zijn madam op het directoraat is hij tot alles in staat.

CRETS: Voor personeelsdirecteur is hij veel te plat. Miel is geen hoogvlieger. Inzake begaafdheid en bekwaamheid reikt hij nog niet tot aan de enkels van Geysen.

MAGDA: Hij pikt wel zijn plaats in.

CRETS: Dat is Geysen zijn eigen schuld. Hij heeft zijn eigen ruiten ingeslagen door Miel zo goed op te leiden. Anders had Miel hem nooit kunnen opvolgen.

MAGDA: Dus Geysen krijgt stank voor dank.

CRETS: Ondank is 's werelds loon hè Magda. Zo gaat dat in 't leven.

Tweëntwintigste tafereel: Crets – Magda – Bon – Millie.

(Bon is uit zijn klassement gekomen met de twee herwerkte dossiers en klopt op de deur.)

CRETS: Binnen:

BON: *(Bon komt binnen en reikt Crets de dossiers aan.)* Ik ben al klaar mijnheer directeur. Is het zo goed?

CRETS: *(bekijkt de dossiers heel vluchtig)* Dat ziet er stukken beter uit hè Bon.

BON: Dank u wel mijnheer directeur.

CRETS: Ge kunt het als ge wilt.

BON: Dat weet ik mijnheer directeur.

CRETS: Waarom schotelt ge mij dan eerst zo een rotzooi voor?

BON: Ik zou het niet weten mijnheer directeur. Ik was mij daar niet van bewust. Want ik doe altijd mijn uiterste best om alle brieven, documenten en andere stukken netjes, ordelijk en...

CRETS: Chronologisch te klasseren. Dat hebt ge al gezegd. Nu moet ge het ook nog doen.

BON: Jazeker mijnheer directeur. Maar met het vele werk zou het kunnen ...

CRETS: Veel werk? Zoveel werk hebt ge niet. Tenminste als ge uw tijd niet verprutst. Dus in 't vervolg doorwerken.

BON: 't Zal niet mankeren mijnheer directeur. Ik zal heel hard mijn best doen

CRETS: *(Crets geeft beide dossiers terug aan Bon)* Begin er maar direct aan. Ingerukt.

BON: Excuseert u mij, mijnheer directeur, maar mag ik er uw aandacht op vestigen dat u het dossier van Vansevenant André nodig heeft. U heeft mij 'alleszins' gevraagd om het u te brengen.

CRETS: Is dat zo Bon? Wel ik heb het 'alleszins' niet meer nodig. Ge zijt bedankt.

BON: Graag gedaan mijnheer directeur. *(Bon gaat tot aan de deur en keert zich om)* Mag ik u toch nog een klein vraagje vragen mijnheer directeur?

CRETS: Wat hebt ge nu nog te kort?

BON: Ziet ge, ik heb maar een klein preeke. En nogal veel kosten. Vooral veel dokterskosten. Ons Margriet met hare migraine weet ge.

CRETS: Voor uw persoonlijke problemen moet ge op een ander zijn Bon. Daarvoor bestaat er een sociale dienst.

BON: Dat weet ik mijnheer directeur. Maar ik heb gehoord dat de bevorderingen op til zijn. Mag ik hopen dat dit voorval mijn kansen op een eventuele bevordering niet in het gedrang brengt. Want een kleine opslag, hoe miniem ook, zou heel welgekomen zijn.

CRETS: Aan lef ontbreekt het u niet hè Bon. Ik geef u een mondelinge vermaning voor slordig en half werk en dan vraagt gij om bevordering.

BON: Ik weet het mijnheer directeur. 't Is misschien niet het geschikte moment. Maar....

CRETS: 't Is al goed. Ge moogt gerust zijn.

BON: Dat is een pak van mijn hart.

CRETS: Het blijft bij een mondelinge vermaning.

BON: Dank u wel mijnheer directeur. Maar...

CRETS: Als ik u nog éne keer betrap dat ge staat te kletsen, wordt het een schriftelijke vermaning.

BON: Dat zal niet gebeuren, mijnheer directeur.

CRETS: En zeker niet met Millie. Goed verstaan?

BON: Heel goed verstaan, mijnheer directeur. Zeker niet met Millie.

CRETS: Want een tweede schriftelijke vermaning, ge weet toch wat dat betekent?

BON: Ja zeker mijnheer directeur.

CRETS: Wat betekent dat dan Bon?

BON: Ontslag mijnheer directeur.

CRETS: En dat willen we toch geen van beide, hè Bon?

BON: Ik alleszins niet, mijnheer directeur.

CRETS: Dat is dan afgesproken. En nu onmiddellijk terug aan de slag. Ge hebt al genoeg tijd verloren.

BON: Jawel mijnheer directeur. Tot ziens mijnheer directeur. Dag Magda.

(Bon verlaat het bureel van Crets, loopt Millie straal voorbij recht naar het klassemmentslokaal. Millie roept hem na.)

MILLIE: Bon!

CRETS: Zo, dat varkentje is gewassen.

MAGDA: Toch vertrouw ik hem niet. In al zijn naïeviteit laat hij zich soms manipuleren. Zeker door Millie.

CRETS: Ik ben er gerust in. Bon heeft de boodschap begrepen. Die zwijgt in alle talen. Zeker tegen Millie. Nu moet ik even tot rust komen. Wat een drukke morgen zeg. Ik heb het er warm van gekregen. Ik moet wat afkoelen. Gaat ge mee naar de vergaderzaal?

MAGDA: Is dat wel aangewezen als ge wilt afkoelen?

CRETS: Misschien niet. Maar kom toch maar mee. Ik heb u al het hele week-end moeten missen.

MAGDA: Hebt ge mij echt gemist?

CRETS: Natuurlijk lieveke. Kom snel. We moeten onze schade inhalen.

(Crets neemt Magda bij de hand en samen gaan ze naar de vergaderzaal.)

Drieëntwintigste tafereel: Bon - Millie.

MILLIE: Bon heeft problemen met Crets en Magda. Ik moet weten wat er aan de hand is.

(Millie gaat tot aan het klassement, opent de deur en roept.)

MILLIE: Bon! Bonneke!

BON: *(Bon roept van binnen)* Ja.

MILLIE: Wat scheelt er jong?

BON: Niets. Laat mij met rust.

MILLIE: Er scheelt wel iets. Wilt ge erover praten?

BON: (*Bon steekt zijn kop naar binnen*) Is ons madam er niet?

MILLIE: Die zit bij Crets. Kom maar.

BON: Ze kan wel alle ogenblikken binnenkomen. Ik riskeer het niet.

MILLIE: Die twee zitten in de vergaderzaal. Na zo een lang week-end smachten ze naar elkaar. Wacht, ik zal eens aan de deur luisteren. (*Millie voegt de daad bij het woord*) Ziet ge 't wel, ik hoor niets. Kom gerust naar binnen.

BON: (*Bon komt aarzelend naar binnen*) Millie meiske, nu heb ik wat voor zie. Die twee daarbinnen zoeken mij.

MILLIE: Allee zeg, is het zo erg?

BON: Nog erger. Ik mag met niemand meer praten. En zeker niet met u. Als ze mij betrappen krijg ik een schriftelijke vermaning in mijn dossier. En bij een tweede betrapping vlieg ik met klikken en klakken aan de deur.

MILLIE: Wat hebben die tegen u? Dat vraag ik mij af.

BON: Volgens Crets doe ik mijn werk niet goed. Hij heeft twee dossiers helemaal door elkaar gegooid. Zogezegd omdat ze niet in orde waren. En ik zweer u hè Millie dat alle documenten, brieven en andere stukken netjes, ordelijk en chronologisch geklasseerd zaten. Ook in de dossiers van de Vansevenanten.

MILLIE: Dat moet ge mij niet zeggen Bon. Gij doet uw werk heel stipt en nauwgezet.

BON: Alstublieft. Wees daar maar zeker van.

MILLIE: Waarom doet Crets dan zo tegen u?

BON: Voor die affaire van zaterdag zeker.

MILLIE: Die affaire van zaterdag?

BON: Wel ja, ik heb zaterdag dat koppel hier in zeer compromitterende omstandigheden aangetroffen.

MILLIE: Zaterdag? Ik dacht dat ge niet gekomen waart.

BON: Natuurlijk ben ik gekomen. We hadden het toch afgesproken.

MILLIE: Ge had dat spelleke toch voorzien. Daarstraks toch.

BON: Daarvoor ben ik veel te stom. Ik geloofde van u ieder woord. Terwijl gij er geen enkel van meende.

MILLIE: Dat is juist ja.

BON: Waarom doet ge dan zoiets Millie? Waarom? En dan met mij? Omdat ik een onnozelaar ben die ge zo rond uw vinger kunt draaien?

MILLIE: Neen, dat niet. Ik weet het eigenlijk niet. Zo maar zeker.

BON: Zeg niet dat ge wist dat die twee hier een rendez-vous hadden. Dat zou het toppunt zijn.

MILLIE: Neen, dat moogt ge niet denken. Ik wist daar niets van. Voor mij was het gewoon een grap.

BON: Een geslaagde grap. Voor u dan toch. Voor mij een ramp. Ik kan er niet mee lachen.

MILLIE: Het spijt mij Bon. Ik had dat niet mogen doen.

BON: Naspijt komt te laat Millie. Ik zit met de gebakken peren. Een eventuele bevordering kan ik nu helemaal vergeten. Door uw schuld.

MILLIE: Zijt ge heel kwaad op mij?

BON: Neen, ik ben niet kwaad. 't Is ook een beetje mijn eigen schuld.

MILLIE: Kunt ge het mij vergeven?

BON: Vergeven wel. Vergeten nooit. Ik zal u nooit nog kunnen vertrouwen. Tussen ons twee wordt het nooit meer zoals het geweest is.

MILLIE: Meent ge dat Bonneke?

BON: Ja dat meen ik. En als ge wilt dat ik morgen op straat sta moet ge tegen Magda maar zeggen dat ik u alles verteld heb. Dan is de kous helemaal af. (*Bon loopt wenend naar het klassement.*)

MILLIE: Bonneke dat zou ik toch nooit doen. Dat weet ge toch. Bonneke!
(*Millie gaat eveneens binnen in het klassement.*)

D O E K

VIJFDE BEDRIJF

EPILOOG

Vierentwintigste tafereel: Allen

(We zijn één maand later op een vrijdagmiddag. Millie zit achter haar computer. Magda komt binnen met een volgeladen boodschappentas.)

MILLIE: Wat sleurt gij allemaal naar binnen?

MAGDA: Ik ben gaan winkelen.

MILLIE: Onder de werkuren? Gij durft nogal.

MAGDA: Ik ben gaan winkelen voor het werk. Kijk eens wat ik allemaal heb meegebracht.

(Magda ledigt haar tas. Ze heeft champagne (schuimwijn) en versnaperingen meegebracht om een receptie te organiseren. Ze zet alles op haar bureau. Daarna begint ze alles te schikken.)

MILLIE: Amai zeg, champagne, chips en koekjes. Wat krijgen we nu?

MAGDA: Een receptie. Zo dadelijk.

MILLIE: Ter ere van welke heilige? Of is er iemand jarig?

MAGDA: Geen van beide. Crets gaat de bevorderingen meedelen. En we drinken op de gezondheid van de gelukkigen.

MILLIE: Zijn er veel bevorderingen op de personeelsdienst?

MAGA: Alleszins meer dan één.

MILLIE: Wie zijn het?

MAGDA: Dat weet ik niet.

MILLIE: Doe niet flauw. Ge weet dat wel.

MAGDA: Natuurlijk weet ik het. Maar ik zeg niets. Crets komt dat officieel meedelen.

MILLIE: Ben ik erbij? Dat kunt ge toch al zeggen.

MAGDA: Geduld Millie. Ik kan alleen maar zeggen dat het niet aan mij zal gelegen hebben indien ge er niet mocht bijzijn. Ik heb voor u mijn uiterste best gedaan.

MILLIE: Al op voorhand bedankt Magda. Ik kan bijna niet meer wachten om het goede nieuws te horen.

MAGDA: Niet op de feiten vooruitlopen. Ik heb niet gezegd dat gij erbij zijt.

MILLIE: Dat wel niet. Maar gij geeft mij toch een goed gevoel.

MAGDA: Bel alvast naar boven en vraag iedereen om naar beneden te komen.

MILLIE: Dat doe ik onmiddellijk. *(Millie draait een nummer)* Miel wilt ge iedereen vragen om naar het secretariaat te komen. 't Is receptie voor de bevorderingen.

(Wanneer Millie de hoorn neerlegt komt Bon binnen vanuit het klassement. Hij bemerkt Magda, draait zich zonder iets te zeggen om en wil terug verdwijnen in het klassement.)

MAGDA: Ge moet niet weglopen Bon. Hier blijven.

BON: Ik heb geen tijd Magda. Het werk gaat voor.

MAGDA: Voor vandaag is het gedaan met werken. Wij vieren feest.

BON: Ter ere van wie?

MAGDA: Ter ere van diegenen die een bevordering krijgen. Crets maakt zo dadelijk de namen bekend.

BON: Mijn naam is daar zeker niet bij. Ik ben weg.

MAGDA: Neen ge blijft hier. Ontkurk de flessen en begin in te schenken.

BON: Dat is dik tegen mijn goesting. Maar gij zijt hier de baas.

MAGDA: Als ge dat maar weet. Millie vult gij die schotels met chips.

(Terwijl Magda, Bon en Millie alles klaarmaken komen de andere personeelsleden druppelsgewijs naar binnen. Ze praten wat door elkaar.)

FIG. VANACHTER: Amai dat ziet er goed uit.

FIG. TYTGAT: Mogen we eraan beginnen Magda.

MAGDA: Een knabbeltje mag al. En neem ook maar een glas. Maar wachten met drinken tot Crets er is. Ik ga hem roepen.

(Al de personeelsleden zijn verzameld. Magda gaat naar de vergaderzaal om Crets te roepen. Intussen... de regisseur kan verder aanvullen.)

FIG. DEROOVER: *(neemt een handvol chips)* Komaan, aanvallen.

FIG. NEUKERMANS: Gelijk hebt ge Deroover. Die bevorderingen zijn toch niets voor ons.

FIG. TYTGAT: Wat we pakken hebben we zeker, nietwaar Neukermans.

FIG. NEUKERMANS: Zeker waar Tytgat. Hebben is hebben.

FIG. DEROOVER: *(heeft zijn glas leeggedronken)* Kijk hier, de bodem van mijn glas is kapot. 't Is verdomme leeggelopen. Kom, rap een ander. *(schenkt terug vol..... Crets en Magda komen binnen. Het wordt stil.)*

CRETS: Iedereen is er zie ik. Dan val ik meteen met de deur in huis.

FIG. VANACHTER: Pataat!

CRETS: Figuurlijk Vanachter, figuurlijk. Zoals ieder jaar worden ook nu enkele bevorderingen toegekend. Ook op de personeelsdienst. Drie om precies te zijn.

FIG. TYTGAT: Niet meer?

(Gemompel en vragende blikken bij de omstaanders.)

CRETS: Neen Tytgat, niet meer. Nu zijt ge natuurlijk allemaal nieuwsgierig om te weten wie de gelukkigen zijn.

MILLIE: Heel nieuwsgierig.

BON: Mij kan het geen barst schelen. Ik ben er toch niet bij.

FIG. NEUKERMANS: Troost u Bon. Ik ook niet.

CRETS: Vooraleer de namen bekend te maken heb ik echter nog een andere mededeling. Het is u bekend dat Bert Geysen sedert enkele dagen met ziekteverlof is.

Onze goede vriend Bert telt het grootst aantal dienstjaren op de personeelsdienst, vijfendertig om precies te zijn. Dat is een prestatie om 'U' tegen te zeggen. Dat betekent echter ook dat Bert al een jaartje ouder is. En ouder worden gaat vaak gepaard met allerlei kwaaltjes. Bert heeft mij dan ook gevraagd om aansluitend met zijn ziekteverlof met vervroegd pensioen te gaan. Na rijp beraad heb ik met veel spijt hiermee ingestemd. Met Bert verliezen we een integer, bekwaam en toegewijd man. Niets was hem teveel, hij heeft de loondienst gemaakt tot wat hij nu is. Vooral zijn brieven waren pareltjes en zullen nog lang als voorbeeld dienen. Wij zijn Bert veel dankbaarheid verschuldigd. Ik heb hem dan ook in ons aller naam een kaartje gestuurd met onze beste wensen voor de toekomst en met onze collegiale groeten.

BON: Dat is heel schoon van u, mijnheer directeur. Mijnheer Geysen was een brave vent. Ik vind dat hij ook een afscheidsviering verdient.

CRETS: Alles op zijn tijd Bon. Op dit ogenblik heb ik andere katten te geselen.

FIG.VANACHTER: Miaaaaauw!

CRETS: Het leven gaat verder. De leemte die het vertrek van Bert Geysen nalaat, moet opgevuld worden. Gelukkig heeft Bert zelf een opvolger klaargestoomd. En ook al is het nog maar officieus, toch kan ik u nu reeds mededelen dat vanaf maandag Miel het nieuwe hoofd van de loondienst wordt. Proficiat Miel.

(Crets en Magda applaudisseren uitbundig, de anderen geven een beleefdheidsapplaus.)

CRETS: Laten we het glas heffen op het nieuw hoofd van de loondienst.

(Iedereen heft het glas.)

CRETS: Op Miel.

MAGDA: Op Miel. *(De rest mompelt wat dat' op Miel' moet trekken.)*

MIEL: Bedankt iedereen voor uw heildronk en uw spontaan applaus. Ik betreur ten zeerste dat mijn goede vriend en collega Bert Geysen door omstandigheden verplicht wordt zijn taak vroegtijdig te beëindigen. Hij heeft mij echter verzekerd dat hij mijn aanstelling als zijn opvolger voor tweehonderd procent goedkeurt en ondersteunt.

CRETS: Zo kennen we Bert, een mens met een hart van goud. Ik weet zeker dat hij gelukkig is voor u Miel. Zodra uw aanstelling officieel bekrachtigd wordt zullen u de overeenstemmende graad en de daaraan gekoppelde verloning toegekend worden.

MIEL: Dank u wel Eddy.

CRETS: Dan gaan we nu over tot de echte bevorderingen.

FIG.DEROOVER: Nu komt de kat op de koord.

FIG.NEUKERMANS: Als ze nog durft.

CRETS: Mag ik verdergaan.

MILLIE: Jazeker, mijnheer Crets, wij zitten op hete kolen.

CRETS: Omdat er op de dienst een zekere hiërarchie bestaat zal ik van boven naar onder beginnen. De eerste bevordering – en ik meen in eer en geweten te mogen zeggen dat ze dik verdiend is-, de eerste bevordering is.... voor mijzelf. Ik word bevorderd tot bestuursdirecteur.

MIEL EN MAGDA: Bravo!!!

(Uitbundig applaus van Magda en Miel. Beleefd applaus van de overigen.)

MAGDA: We drinken op de nieuwe bestuursdirecteur. Gezondheid.

MIEL: Op Eddy. Santé.

FIG. DEROOVER: *(terwijl de anderen 'gezondheid' en 'schol' of 'santé' zeggen en drinken)*
Ik zou ook willen toosten maar mijn glas is leeg.

MAGDA: Geen probleem Deroover, Millie zal bijschenken.

MILLIE: 't Zijn altijd dezelfde die moeten werken.

MAGDA: Daar zult ge ooit de vruchten van plukken Millie.

MILLIE: Ik hoop het.

*(Millie vult het glas van Deroover en schenkt ook de andere glazen terug vol.
Deroover zegt op zijn beurt 'gezondheid' en drinkt zijn glas zo goed als leeg.)*

CRETS: Bedankt allemaal voor uw blijken van sympathie bij mijn terechte bevordering. Ik zeg wel, terechte bevordering. Een personeelsdirecteur heeft een voorbeeldfunctie. Hij toont hoe het moet. Voor hem is iedereen gelijk. Hij wil voor al zijn medewerkers, zonder enige uitzondering, het beste.

BON: Bravo mijnheer directeur. Dat is heel schoon gezegd.

CRETS: Dank u wel Bon. Het schoon zeggen alleen volstaat echter niet. Ge moet het ook doen. Het feit dat de raad van bestuur mij bevordert bewijst dat ik mijn moeilijke taak tot eenieders voldoening volbreng. Alleen kan ik dat niet. Jullie, mijn medewerkers moeten voor tweehonderd procent achter mijn staan.

BON: Dat is ook waar, mijnheer directeur. Op mij kunt ge rekenen. Dat weet ge wel.

CRETS: Dat weet ik zeker Bon. Ik kan op u allen rekenen. De inzet van één iemand steekt er echter torenhoog bovenuit. Zij is niet alleen mijn rechterhand maar ook mijn linkerhand, mijn ogen en mijn oren...

MILLIE: En nog veel meer.

CRETS: U zegt Millie?

MILLIE: Niets mijnheer Crets, ik dacht hardop.

CRETS: Leer eerst voor uzelf denken. Dat brengt u al een hele stap verder. Dus zoals ik al zei, zij is niet alleen mijn rechterhand maar ook mijn linkerhand, mijn ogen en mijn oren, mijn geheugen en mijn agenda. Zij is nooit te beroerd om overuren te presteren, zonder enige vergoeding.

(Figurant Vanachter begint luidruchtig te kuchen om aan te tonen dat hij niet akkoord gaat met de bewering van Crets.)

CRETS: Wat scheelt er Vanachter?

FIG. VANACHTER: Vanachter niets, mijnheer Crets. 't Is van voor. In mijn keel. Een kikkvors.

CRETS: Doorslikken Vanachter zodat ik verder kan. Ik had het dus over een bijzonder waardevol persoon aan wiens onbaatzuchtige inzet ik mijn promotie voor een stuk te danken heb. Dit kon niet onbeloond blijven. De tweede bevordering op de dienst is dan ook.....

MILLIE: Voor Magda natuurlijk. Wie anders. Ik had het kunnen weten.

CRETS: Inderdaad Millie. Gij had het kunnen weten. Gij zit in de meest gunstige positie om de verdiensten van Magda naar waarde te schatten. Magda gij wordt bevorderd tot bestuurssecretaris. Proficiat.

MIEL: Bravo!

(Crets en Miel klappen uitbundig in de handen. De anderen geven een beleefd en traag applaus.)

CRETS: We heffen het glas op onze nieuwe bestuurssecretaris. Proost.

MIEL: Op Magda. Santé.

(Terwijl iedereen drinkt...)

FIG.DEROOVER: Ik zit weer zonder benzine.

MAGDA: Ge rijdt te hard hè Deroover. Vooruit Millie, bijtanken.

MILLIE: Doe het zelf. Ge krijgt ook de centen. 't Is hier altijd hetzelfde.

(Millie loopt kwaad naar de keuken. Wanneer Crets de volgende bevordering aankondigt komt ze terug.)

MAGDA: Wie vult de glazen bij?

FIG.NEUKERMANS: Gij hè Magda.

MAGDA: Dat is geen werk voor een bestuurssecretaris.

FIG. DEROOVER: Dat vind ik ook. Ik doe dat liever zelf.

(Deroover schenkt zichzelf in en houdt de fles bij.)

FIG. DEROOVER: Op de gezondheid. *(drinkt)*

CRETS: Dan gaan we nu over tot de derde en laatste bevordering. Hiermee wordt bewezen dat het niet altijd dezelfde zijn zoals Millie in haar begrijpelijke ontgoocheling maar volledig ten onrechte komt te beweren. Integendeel, ook het meest eenvoudige werk, het werk van de zozegde kleine handjes wordt gewaardeerd.

FIG.DEROOVER: *(licht beschonken)* Nu drinken we op Deroover. Zeker weten.

FIG.NEUKERMANS: Nee Deroover, op Neukermans. Ook zeker weten.

FIG.TYTGAT: Nee Neukermans, ik gok op Tytgat.

FIG.VANACHTER: Pas op. Vanachter staat niet van achter.

CRETS: De derde en laatste bevordering die ik met trots en fierheid mag aankondigen is..... voor ons aller Bon. Bon gij wordt bevorderd tot eerstaanwendend klasseerder. Applaus voor Bon.

(Iedereen geeft een uitbundig applaus. Bon weet niet wat hem overkomt, kijkt met een onnozele lach vragend in het rond en begint mee te applaudiseren.)

MAGDA: Gij moet niet klappen Bon. Het applaus is voor u.

(Het applaus sterft uit.)

CRETS: Zo is het Bon. Gij wordt bevorderd. Van harte een dikke proficiat.

BON: Maar mijnheer directeur, dat meent ge niet.

CRETS: Toch wel Bon, ik meen dat wel.

BON: Maar dat kan toch niet.

CRETS: Alles kan Bon, als ge maar goed genoeg uw best doet.

BON: Dat heb ik altijd gedaan. Maar ik dacht...

CRETS: Dat is dan verkeerd gedacht.

BON: Maar na die...

CRETS: Iedereen maakt wel eens een fout. Die is u al lang vergeven.

BON: Dat pakt mij nu zie.

CRETS: Ons ook Bon. Wij gunnen het u van harte.

BON: Ik kan het nog altijd niet geloven.

CRETS: Geloof het toch maar. 't Is zo.

BON: Maar ons Margriet gaat dat nooit geloven zulle.

MILLIE: Wacht maar tot ge thuiskomt met uw opslag.

FIG.TYTGAT: En ze de centen kan opdoen.

BON: (*heel ontroerd*) Seffens begin ik nog te janken.

CRETS: Niet doen Bon. Alleen maar gelukkig zijn en lachen. Kom mensen, wij drinken een glas op de bevordering van Bon.

FIG. DEROOVER: We drinken er twee. Die kans krijgen we misschien nooit meer.

CRETS: Dat zou kunnen.

BON: Ge hebt gelijk. Voor mijn part mogen alle flessen leeg.

MAGDA: Gij hebt goed zeggen gij. Ge moet ze zelf niet betalen.

BON: Al maar goed. Gij trouwens ook niet.

(Alle glazen zijn intussen gevuld)

ALLEN DOOR ELKAAR: (*drinken*) Gezondheid Bon. Santé Bon. Schol Bon.

FIG.DEROOVER: (*goed aangeschoten*) Speech Bon, speech.

ALLEN DOOR ELKAAR: Ja Bon, speech.

BON: Ja maar mensen, speechen kan ik niet zo goed. De weet ge toch. En mijn bevordering komt zo onverwacht dat ik niets heb voorbereid.

FIG. DEROOVER: Zeg zo maar iets. Voor de vuist weg.

BON: Omdat ge zo blijft aandringen, vooruit dan maar. Twee woorden. Niet meer.

In de eerste plaats wil ik een welgemeend woord van dank richten tot onze directeur. Het netjes, ordelijk en 'chronono-logisch' klasseren van brieven, documenten en andere stukken in de desbetreffende dossiers en deze mooi alfabetisch volgens het abc in de rekken plaatsen is maar een heel eenvoudige taak. Het is echter een heel belangrijke taak die door mijnheer directeur gehonoreerd wordt met een bevordering. Nogmaals mijn welgemeende dank van ganser harte recht uit het hart van mijnentwege en vanwege ons Margriet, mijnheer directeur.

CRETS: Dank u wel Bon.

BON: Mijn tweede woord is een woord van dank voor u allen, mijn waarde collega's. Jullie zijn heel fijne en attente collega's. Ik verheug mij iedere dag opnieuw dat ik samen met u op dezelfde dienst mijn nederige maar o zo nuttige taak mag volbrengen. Ik weet dat mijn werk uw werk ten goede komt. Daarom beloof ik u plechtig en met mijn hand op mijn hart dat ik in de toekomst nog meer mijn uiterste best zal doen om de brieven, documenten en andere stukken netjes, ordelijk en 'chronono-logisch' in de desbetreffende dossiers te klasseren. En deze mooi alfabetisch volgens het abc in de rekken te plaatsen.

(Er volgt een applaus.)

CRETS: Dit laatste zal nogal moeilijk zijn Bon.

BON: Als ik het echt wil dan lukt het wel, mijnheer directeur.

CRETS: Daar twijfel ik niet aan. Maar toch wordt dat moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk.

BON: Hoe bedoelt u, mijnheer dircteur?

CRETS: Ik bedoel... er is een klein probleem. Op de personeelsdienst is momenteel geen plaats vrij voor een eerstaanwend klasseerder. Dus...

BON: Moet die plaats eerst nog gecreëerd worden. Ik moet nog even wachten op mijn bevordering wilt ge zeggen. Dat vind ik helemaal geen probleem, mijnheer directeur.

CRETS: Het probleem is dat er op de personeelsdienst geen plaats voorzien is voor een eerstaanwend klasseerder. Dus...

BON: Hebt ge mij blij gemaakt met een dooie mus. Is het dat wat ge wilt zeggen? Dat mijn bevordering niet doorgaat?

CRETS: Uw bevordering gaat zeker door Bon. Maar niet op de personeelsdienst. In het centraal archief is er een plaats vacant voor een eerstaanwend klasseerder. Gij zult moeten muteren. Dat is alles.

BON: Is dat alles? Muteren? Op een ander gaan werken? Maar dat wil ik niet. Ik werk hier al meer dan tien jaar met vreugde en plezier samen met al die fijne collega's. Ik wil hier niet weg. En ik ga hier niet weg. Nooit van mijn leven niet.

CRETS: Wat krijgen we nu? Hebt ge om een bevordering gevraagd, ja of nee?

BON: Dat wel, maar...

CRETS: En wilt ge uw bevordering of wilt ge ze niet?

BON: Natuurlijk wil ik mijn bevordering. Maar niet op een ander. Ik doe mijn werk heel graag. En ik doe mijn werk heel goed. Daar is niemand die de brieven, documenten en andere stukken zo netjes, ordelijk en 'chronono-logisch kan klasseren als ik.

CRETS: Ge zult toch moeten kiezen Bon. Geen bevordering of bevordering in het centraal archief.

BON: Wat kan ik in Godsnaam in het centraal archief gaan doen. Daar zit ik levend begraven.

MAGDA: Daar zit ge vooral gerust. En kunt ge niemand lastig vallen op de meest ongepaste ogenblikken.

BON: Ik val niemand lastig. En ik wil niet gerust zitten. Ik wil werken. Ik wil brieven, documenten en andere....

CRETS: Stukken netjes, ordelijk en chronono-logisch klasseren. Dat liedje kennen we. En dat kunt ge in het centraal archief evengoed zingen. En vergeet vooral de centen niet. Met uw bevordering is een opslag van zeker twintig euro in de maand gemoeid.

BON: Twintig euro in de maand? Is dat alles?

CRETS: Bruto wel te verstaan. Maar daarvan steekt ge minstens vijftien euro zuiver ‘in the pocket’. Uw Margriet zal nogal content zijn.

BON: Laat ons Margriet hier buiten, mijnheer directeur. Voor vijftien euro zuiver ‘in the pocket’ laat ik mijn collega’s en mijn werk niet in de steek. Ge moogt uw bevordering houden. Ik blijf hier.

CRETS: Daarvoor is het te laat Bon. Alles is al geregeld. Ge wordt maandagmorgen om acht uur in het centraal archief verwacht. Einde discussie.

BON: Maandagmorgen al. Dan is dit hier vandaag mijn laatste dag?

CRETS: Zo is dat Bon. Mede daarom houden we deze kleine receptie. Zo kunt ge in volle blijdschap afscheid nemen van de collega’s.

BON: (*jammerend*) Maar ik wil geen afscheid nemen. Ik wil blijven. Allee mannen, zegt dan ook eens iets. En gij Millie, kunt gij geen goed wordeke doen.

(*Iedereen staat er verslagen bij of haalt de schouders op.*)

CRETS: Niemand kan daar nog iets aan doen. Zelfs ik niet. De raad van bestuur heeft beslist. Punt. Uit.

BON: (*gaat jammerend naar het klasement*) Maar ik wil dat niet. Dat mij zoiets moet overkomen. Ik wil dat echt niet.

CRETS: Komt dat tegen zeg. Mijnheer zaagt mij maanden aan een stuk de oren van mijn kop voor een bevordering. En als ik hem dan een bevordering bezorg is hij nog niet content. Probeer dan maar eens voor iemand goed te doen.

MILLIE: Ik vind het heel erg voor Bon.

CRETS: En voor uzelf zeker. Nu kunt ge niet meer samen staan kletsen. Ik vind het een goede zaak. Voor iedereen. Kom, we sluiten de receptie af. Iedereen helpt mee afruimen en dan kunt ge het afbollen. Van werken komt toch niets meer in huis. Alvast een goed week-end gewenst. Magda komt gij nog even naar de vergaderzaal. We moeten nog iets bespreken.

(*Crets gaat naar de vergaderzaal. Iedereen helpt afruimen en alles naar de keuken dragen. Daarna gaan de personeelsleden van het hogere verdiep naar boven. Deroover en de andere figuranten smokkelen duidelijk zichtbaar schuimwijn en versnaperingen mee. Het feest zal daar verder gezet worden.*)

Vijfentwintigste tafereel: Millie – Magda

(*Millie zit achter haar bureau met het hoofd in de handen. Magda komt met een fles schuimwijn en twee glazen uit de keuken en wil naar de vergaderzaal gaan.*)

MILLIE: Gaat ge klinken op uw succes?

MAGDA: Mag dat niet? Ik krijg niet ieder jaar een bevordering.

MILLIE: ’t Scheelt wel niet veel.

MAGDA: Nu moet ge ook niet overdrijven.

MILLIE: Ik dacht dat gij uw best gedaan had om mij een bevordering te bezorgen.

MAGDA: Dat heb ik ook.

MILLIE: Dat heb ik ondervonden.

MAGDA: Ik kan er niets aan doen dat gij er naast valt. Met wat gij hier de laatste tijd allemaal hebt uitgespookt.

MILLIE: Wat dan wel?

MAGDA: Uw telefoongesprek met madam Crets. En uw geklets met Bon. Dat werkt Crets op de zenuwen.

MILLIE: Voor uzelf hebt ge het toch weer mooi geflikt.

MAGDA: Ik heb mijn bevordering meer dan verdiend. Ik heb er echt alles voor gedaan.

MILLIE: Daar twijfel ik niet aan.

MAGDA: Wat bedoelt ge daarmee?

MILLIE: Wat ik kom te zeggen. Niets meer of niets minder.

MAGDA: Ge zou beter uw vranke tater in toom houden.

MILLIE: Of ik word weggepromoveerd gelijk Bon.

MAGDA: Wie zegt dat Bon weggepromoveerd is?

MILLIE: Dat ligt er wel vingerdik op.

MAGDA: Waarom zou Crets Bon wegpromoveren?

MILLIE: Misschien was Bon op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. En heeft hij iets gezien wat hij niet mocht zien.

MAGDA: Bon heeft gekletst. Ik wist het.

MILLIE: Waarover zou hij kletsen?

MAGDA: Doe niet of ge onnozel zijt. En hou uw lippen stijf op elkaar. Of ge vliegt Bon binnen de kortste keren achterna.

MILLIE: Misschien vind ik dat niet eens zo erg.

MAGDA: Ge zult dan wel anders piepen. En maak nu dat ge weg zijt. Of ge krijgt met Crets te doen. En vergeet vooral mijn goede raad niet: zwijgen dat ge zweet of het zal u berouwen.

(Magda gaat met haar fles en de glazen naar de vergaderzaal.)

MILLIE: Ik doe best wat Magda zegt: wegwezen om erger te voorkomen. En thuis mijn ontgoocheling verwerken. *(Millie kijkt naar de deur van het klassement)* Dag Bonneke. Wat u overkomt is mijn schuld. Die twee daar zijn tot alles in staat. Maar dat ze zover zouden gaan had ik nooit verwacht. Anders had ik u nooit in die val laten lopen. Moed Bonneke. Ik zie u nog wel.

(Millie neemt haar tas en vertrekt.)

Zesentwintigste tafereel: Bon.

(Bon komt uit het klassement met zijn boekentas in de hand. Hij blijft in de deuropening staan en kijkt nog eens achterom.)

BON: Dag klassement. Ik moet u achterlaten. Voor goed.

Het heeft mij nooit moeite gekost om om alle brieven, documenten en andere stukken netjes, ordelijk en 'chronono-logisch' te klasseren in de desbetreffende dossiers. En deze mooi alfabetisch volgens het abc terug in de rekken te plaatsen. Mijn hart en ziel heb ik in u gelegd. Daarom doet het afscheid zo vreselijk pijn. Ik hoop dat mijn opvolger evenveel om u geeft als ik. Dat hij met evenveel goesting al de brieven, documenten en andere stukken netjes, ordelijk en chronologisch....Allee, ik moet het niet meer herhalen zeker.

(Bon komt verder het secretariaat binnen.)

BON: Iedereen is al weg. Zelfs ons Millie heeft niet gewacht.

Hoe kan ik nu 'in volle blijdschap' afscheid nemen. Ik voel geen 'volle blijdschap'. *(wist een traan weg)* Enkel tranen van ellende en verdriet.

Misschien is Crets nog op zijn bureau. Van hem moet ik zeker afscheid nemen. En hem bedanken voor mijn bevordering. *(terwijl Bon naar het bureel van Crets gaat)* Ik zal doen of mijn ontgoocheling verteerd is. En laten blijken dat ik geen haat koester. Hij blijft tenslotte personeelsdirecteur. Als ik die tegen zijn kar rijd weet hij mij overal te vinden.

(Bon klopt voorzichtig op de deur van het bureel van Crets. Daar er geen antwoord komt gaat hij voorzichtig naar binnen.)

BON: Tiens, niemand. Hij zal in de vergaderzaal zijn.

(Bon gaat voorzichtig tot aan de deur van de vergaderzaal en luistert. Hij hoort gestoei, gegiechel en andere geluiden die geen twijfel laten over wat zich daarbinnen afspeelt.)

BON: Verdomme, daarbinnen zijn ze bezig met een paringsdans. Als ik die onderbreek mag ik zelfs in het centraal archief niet meer binnen.

(Bon loopt op zijn tenen terug naar het secretariaat.)

BON: *(erg geëmotioneerd)* Dat was het dan. Ik mag oprotten. Pottenkijkers ongewenst.

Die zaterdagvoormiddag heeft het mij gelapt. Ik moest ook zo nodig naast mijn potteke willen pissen. En 'hupsakee' willen doen met Millie. Of ik het ook zou gedaan hebben? Ik denk het niet. Ondanks ons Margriet hare migraine.

Dag Millie. Spijtig dat ge niet gewacht hebt. Ik wilde u nog zeggen: trek het u niet aan. Alles is vergeven en vergeten. Gij wist ook niet dat op die bewuste zaterdag een koppel tortelduiven hier was neergestreken om 'roekedekoe' te doen.

Dag collega's van hierboven. Graag had ik u tot afscheid de hand gedrukt. Jullie vonden dat wel niet nodig zeker. Ik ben ook maar Bon, die domme klasseerbediende van 't klassement. Die rap zal vergeten zijn. 't Leven gaat verder. Volgende week loopt hier iemand anders rond aan wie ge uwe broel kwijt kunt. Ik neem het u niet kwalijk, weet ge. Met Nieuwjaar stuur ik u alvast een kaartje.

Met mijn beste wensen en COLLEGIALE GROETEN.

E I N D E

